

همنی
پبلیکیشنز
چار سده

NENZAK

Ardhanarishvara

Ketabton.com

پښتو ناول

حیات روغانی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پہل کؤم پہ نامہ د اللہ چہ رحمان او رحیم دے

HPC2012/315

NĚNZÁK

(Ardhanarishwara)

Hayat Roghaani

Wardaga, Charsadda

Paktoonkhwa, Pakistan

<http://www.facebook.com/roghanivision>

ناول
ننھك
ARDHANARISHWARA ❖

د کتاب ټول واکونه لیکوال سره خوندي دي

کتاب نښک (اردنهنا رپشوارا)

لیکوال حیات روغانے

تدوین علي بابا / فضل حکیم عندلیب

کمپوزنگ داؤد ساگر

مخپانه داؤد ساگر

ورومیر چاپ اگست 2012

خپروونکے عربستان پښتو ادبي ترون الرياض سعودی عرب

حمنی پبلیکیشنز چارسده 0092 300 933 9128

شمیر 1000

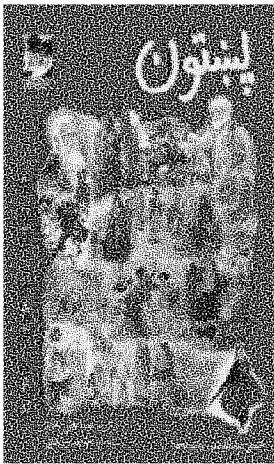
ببعه 100

نېنځک او د هغه ژوند سره تړلي ټول
سپيناوے کردارونه او ليکلې شوې پېښې د يو
خيال زېږون دے. د دغه کردارونو د څه ژوندي يا
مړ کردار د نوم، استوگنځاي، ځاندرې، خبرو يا
کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کړکړن هوډ باندې
اډانه نه وي.

دې قېصه کښې څه خبرې او پېښې په
يادگيرنه ابغه نېغه او تر څه حده لُوڅه ژبه کښې
اوړولې شوې دي. بايد چې ځلموتې او پېغلوتې
ئې لوستلو نه ځنډه وکړي.

تړون

د هغه ورومبي بنځونک په نوم، چې د هغه
د پېدايښت په ترڅ کښې د هغه خداي له
پېغور ورکړي شو او هغه دغه پېغور په
خپل ځان بې د څه زباد او گيلې واخستو.

دَ ليکوال اثار

دلہوتوب سنڌرہ	شاعري
باور	شاعري
حياتونہ	نثري ليکني
پبستون (دَ غني خان دَ کتاب)	ژباړه
نہخک	ناول
البشتون (عربي، ژبه کبني دَ غني خان دَ کتاب)	ژباړه
حياتونہ ۲	نثري ليکني
اسلام او قام پرستي	نثري ليکني

حیات روغانے	در معرفت "نہنخک"....	الف
فضل عندلیب	بنخہ، سرے، جینی او ہلک	ج
شہر بہادر افتاب	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجًا	ز
	شہبہ ورومبی	1
	شہبہ دوپمہ	12
	شہبہ درپمہ	37
	شہبہ خلورمہ	48
	شہبہ پنخمہ	67
	شہبہ شپرمہ	81
	شہبہ اوومہ	94
	شہبہ اتمہ	106
	شہبہ نہمہ	129
	شہبہ پائیزہ	154
 توضیحات اور ناوی	أ
 د کردارونو نومونہ	ك

در معرفت ”نېنځک“.....

نېنځک یو خیال نه، بلکې زمونږ د ژوند یو ډېر ستغ او تريخ ریښتیا و. هغه به خو ځله راغلو او ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې گیلې به ئې وکړې او څه پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه د اولس چرې هم هغه پسې ملنډې او پچموزې نه وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړه په ما اوبه څښکلې.

هغه ډېره وینا نه کوي، بیا هم څه موده اگاهو د هغه خبرو زه وېورنولم. هر څو که زما اوبنکې د هغه اوبنکو سره بدرگه نه شوي ځکه چې زه اوبنکې بڼې نه گڼم (هغه د بې وسۍ وي، که د زړه سواندی).

دَ هَغَہَ خان کنبی هغه وخت هم خه کار نه و، کله چې هغه زبړېدلو او هغه وخت هم د هغه هېخ لاس بر نه و، کله چې هغه د نیمگړي شتون پوهې په ورومبي خل و لړزولو. نړۍ په هر گام د هغه خاندري، دننه بنکلا او درناوي ته په بنیرونو سترگو کتلي وو، هغه په هر گام خان د مری نه نیولې و او هره ساه ئې د اولس له خوا د ده په پېدايښت د ده خداي له ورکړې پېغور پخپل سر اخستې و. د هغه په سترگو کنبې بې وسه او ښکې چپه وهلې وه او د هغه په شونډو د بې وزلۍ نړۍ موسکا یو داسې خیال زېږولې و، چې د نړۍ د هر انځورگر فن د دغه انځور روغولو ته پر او ملامته ولاړ و. انسانیت به تل ده خخه د ده د برخې، پېژندگلو او لوړتیا ترورولو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته د کفاري یوه هخه په دې نیت کوو، چې که راتلونکي کنبې دغه تور له خپلې لمن و وینځلې شو، کوم وینځل چې د ټولنې رویه کنبې بدلون غواړي. که هغه ژوند موي (که ژوند م نه وي، نو د مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) او ستاسو مخې له درشي، نو د هغه نازولي سپکاو م مه کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازینه خاندیره کنبې یو ډېر سپېڅلې روح (سا) د م او خداي ته ډېر گران د م. هغه په ما خو ځله حضور شوم د م، د خپل ژوند قبصه ئې را ته تېره کړې ده او د خپلو سترگو په رڼا ئې ما ته د ژوند زېري را کړي دي. زه د ټولې نړۍ نه غوښتنه کوو، چې د ځیرک خپل ته دې د هغوي پېژندگلو، خا م او برخه ورکړې شي.

حیات روغانه

وردگه، اشنغر (پښتونخوا)

بښځه، سرے، جینی او هلك.....

ټول مذهبونه او نړيوالې ټولنې بښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نيا، ترور، ورنډار او تندرار په شکل کښې او سپري (نر) له د پلار، مېړه، ورور، ځوي، نيکه په شکل کښې حقونه ورکوي او د حقونو نه ورکولو سزاگانې هم بښايي. عدالتونه او شرعي قاضيان د مودو نه د قوانينو تشریح کوي او پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړې دے، چې د نړۍ په مخ يو بل مخلوق هم شته، چې وجود، ځوي او خواهشونه لري..... انسانان دي او دا خبره د روغاني صېب په "بښځک" او هم په نورو ليکنو کښې بښکاره ده، چې د درېم جنس پېدايښت فطري هم دغسې وي او دا چې دې لسيزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ بښځو او سپرو نه څه حقونه وگټل، نوره بيخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، که دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نه لري، نو بيا خدا مے پاک زېږول د څه د پاره؟

د گران ورور حیات روغاني "بېنځک" مې ولوستلو. سترگې مې رڼا شوې. د "څیرک خان" نه "زرکه" څنگه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاگه کیږي، چې "څیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ او ظالمې انساني ټولني د هغه نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو او ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "څیرک خان" سره څه ؤ نه کړل؟

د روغاني صېب "بېنځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسېږي، چې روغاني صېب لکه د "څیرک خان" په زړه کې ناست وي. "څیرک خان" څه غوښتل او څه ورسره کېدل، روغاني ورور بيخي په داسې بڼه ليکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کېږي نه، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "څیرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکله وي. د ورومې سر نه تر اخيري سره د "څیرک خان" قصه په داسې زړه راښکونکي کليوال انداز کې ليکلې شوې، چې هېران شوم ورته. زه چې کله ښېږې اورم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښېره ليکلې، که رواج شوه، نو له دعا کمه نه ده، يعنې "په دوزخ پسې ږنده شې!". بيا په يو بل ځای کې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نه کړې، نو "مېږي درباندي اړمېږي". پښتانه کلتوري رنگونه د دې کتاب له ټکي ټکي څاڅي. لکه د "څیرک" يا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کليوالي کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کې چې د چا اولادونه نه وي او ديسي علاج کوي..... د ملا ځانښتونه، د باباگانو په قبرونو پورې چيرې تړل، تعویزونه تړل، ځانگو بابا ته تگ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرگۍ او بيا د حکيم صېب پونۍ او بيا د "څیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د ناينې "مشکۍ" رول او بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسېږي، چې لکه دغه کوټه کې موجود وي. لکه ورنډار ماشوم تي ته اچولې د، په مخامخ نغرو غبرگې پتيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده او ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانگ غږ د "خيرک خان" زېږون له يو سپېڅلې تړون ورکوي. بيا لکه څنگه چې پښتانه د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتگ شرميرې، د "خيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نه ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترگه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېو کول، سپيلني لوگه کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوږې، جومات ته د وريزو غورۍ لېږل او بيا د "خيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (گواټا)، ميرگات، کوډگۍ، د گوډيانو واده، پتپتوني، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلې نوم چې ما په خپله په وپرومې ځل واوږېدو "کارږه". روغانه ورورا ته بيخي سوچه کليوال سره وېرېښېدلو.

د "خيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوگرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاگه کيږي او د سياسي خطا څېلې ورته د پيرنگي د وږې وچې ته راتگ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووت (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تردې بربده رسېدل، چې د هند وېش او کرۍ ئې دغه ځامه ته رسول، چې د سرماني د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پتي پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر گوډ او اوبه خورې کول خو بيا گوږه منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتياو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او تېچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې که دا ځل فصل ښه و شو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نه شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "خيرک خان" په معجزانه توگه ژوند په پاتې شي او پلار او مور ئې مړه شي او د "خيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغه د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمر) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پت اړخونه

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه كښې په ورومېي ځل د "ښځك" په شكل كښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې كړل. زه په داسې موضوع او د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوی ځانونه بد ښكاري، داسې كتاب ليكل او تحقيق كول د يو انسان په توگه ستر خدمت گڼم او د انسانيت په دردونو درېدونكي انسانانو ته ئې ستره او ارزښتناکه ډالۍ گڼم.

په درناوي

فضل حكيم عندليب

تالاش (دير)

وَحَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا

د انساني تخليق په لږ کنبې یو سوال زه همپشه ډېرې بې ترسۍ سره سکوندلې یم او هغه د "درېم جنس" په تخليق کنبې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خیال کنبې د دنیا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے او چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کیږي. ما چې دا موضوع ولوستله، نو حیات ته مې ووي، چې ستا په دې "نېنځکانو" کنبې زما په خیال دا یوه خبره هم (که الله و غواړي) د دوي د بختبختی لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترگې غړوي، نو دعا کوي، "خدایه! هر چا کره بنادي غواړو" او څوک چې د هر چا کره بنادي غواړي، هغه نه بې ازاره که څوک مني او که نه مني، خو زه ئې نه منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مینې او بې ازاری په عوض کنبې بېغبر د نفرت نه څه ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر گوري، ایا که مونږ ته څوک داسې نظر وکړي، نو په مونږ به څه تېرېږي؟ بیا هم د مینې دغه خلق نفرت نه کوي. هغوي زموږ په سترگو کنبې ملنډه او سپک نظر پېژني، بیا هم نفرت نه کوي.

زما او حیات منځ کنبې د ورورولۍ رشته ده او مونږ د دې رشتې بنیاد په مینه او لېوتتوب ایښی دے. د مینې پورې لېوتتوب او لېوتتوب پورې مینه د حیات د قلم ژبه ځان له اواز او اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغه جرأت او د نوو موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قېصه لوستلې ده او داسې مې گڼلې، چې زما د سترگو وړاندې هر څه کیږي. د ناموس خان کره د څیرک خان پیدا کېدل او بیا د څیرک خان "زرکه" کېدل او بیا د قېصې پایه پورې د پنځه څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قېصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپین ږیرے او خپله مینه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مینه

شېر بهادر افتاب

کیماری (کراچی)

وردی شیبہ

یا خو هغه ورخی وې، چې پخلیخا ۷ کۍ انګن، غوجل ۷ کۍ
منا، خو قمر و خواره پرې پرې وه او یا دا ورخی دي، چې کۍ چرګې
ته په زوره کشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه کوي،
”یه قمر و! اوس چرګې دې خۍ د مور د پلار د نیکۍ ورشې خوري،
چې ”کشې کشې“ دې راخستې دي. دوزخ پسې رنده شې، په
قلاره درباندي ميري ارميري!“

اؤ قمر و خواره رو غوندي خپلې سترگې په زمکه خملوي. بنکلې لکه د نور کله ورنډار ته د دواړو وروځو په رق اؤ يو وبنکي ټپکي ورکړي.

د جوغړۍ ملا خابنتونه وو، که د سپدانو باچا شنه چيرړۍ کنبې په سپين تار ترلي تعويزونه.... په ځانگوبابا کنبې ځورنډې شوې ځانگوانې وې، که د لوي ځوان په نوم ورکړې شوې منبستې.... د بمبل حکيم پونۍ وې، که د ډانکټرې خور بنونې اؤ دوايانې؟ هر څه چې وو، خو په يوولسم کال د قمر و پنبه درنه شوې وه.

انگن کنبې کټ کنبې قمر و وړوکي د پاره بنېن بېلو. د کټ په پيارمه بنکلې په کاربه د پرتوغانن تارونه نخول اؤ ورنډار کټ کنبې يوه پنبه کوتتي کړې بله بنکته ځورنده کړې د بينگلو نه ټوپۍ اؤ لکۍ غوځولو کنبې بوخته وه.

”پتنوس دې خداي په خبر کړي، دا د بينگلو ورځې دي؟ (تندې لږ بوت کړي) خداي زده کومې بنگا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خوا!“

قمر و څه خيال د گوتې نه نيولې وه، د بنېن سيخونه يو بل ته غاړه وتلي په ځاي ولاړ وو. د هغې سترگو کنبې يوه ډېره نيازينه موسکا نڅېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کنبې نرې غوندي رڼ شومې ؤ. دغه رڼ سره د هغې خېلمه غاښ داسې بنکارېدل، لکه د لرگي د تمبې وړوکي غوندي چوډي کنبې چې د رڼا وړانگه په زور ځان ټومبي.

”قمر و! په زمکه څه ستوري لټوي؟“

د بنکلي تپوس قمرو و سکونډله او هغې يو ځل نيمې شېبې له
بنکلي ته او بيا ئې سترگې توندي ورنډار پله وارولې. د هغې
موسکو سترگو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه
وارولو،

”هس سسي“.....

”دا هسې به داسې وي، نو؟“

د بنکلي سترگې او په کارږه گوتې توندي او ژبه تېره ده، نوره
پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

”يه قمرو! دا ځان دې څه کاکي کړې دے؟ چې بنځه ئې، نو يوه
ورځ به دا گېډے در په گېډه کېده.“

د بنکلي خبره ريښتيا وه. قمرو به زړه خامخا خوړو. په يوولسم
کال راغلي زيري ته ئې اوکړې ځايه وو. هغه په زېرون وېرېدلې،
خو زېرې په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان
سترگې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلې شو، چې بنکلي نه يو
تېر شوم ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نيازبين انځور کېښي
ليدلو. په وړني کېښي د نغښتي نازولي ماشوم پستي شونډې د
هغې په تي پسې نځښتي وې او دغې احساس د هغې سترگو
کېښي نيازبينه موسکا نځوله.

”تنکي نه ئې. دې وخت کېښي بنځې ته لنگون څه وي؟ دا ده چې،
مشرې مور نه ځان ساته! هسې نه په گورېدو گورېدو دې بې
وخته.....“

د تندار ښوني ته د ور کړپ په ځله لاس کېښودو،

”ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا گانې) او مم لؤل.“

د ميرگاتي سا مور له په راتلو راتلو کبني ماته شوې وه،

”کاکا!!!!“

يو کرينگه غږ و شو او بيا لکه د مستې سُخوندرې په ټوپونو او درينجقونو مابتي ورته رسېدلې وه.

(ميرگاتي يو لاس د بنکلي پنبو نه تو کرې و او په بل لاس ئې هغې ته شنشني پسخو، خود بنکلي سترگې د ناموس په لاس کبني نيولې غوتې پسې نخبنتې وې).

مېلې ته قدوس لالا او پانوس هم ځي، خود کور د لويو وړو په خوښه يو ناموس خان پوهه دے. ميرگاتي له پلار هم چرته څه راخستي نه دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ترڅ جېب کبني ئې ده له څه نا څه راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څه نا څه په بډه هم راوړي، خو دغه قمرود پاره وي). بنکلي پخپل ځوي ميرگاتي نوم پخپله ايښے دے او ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو يو ناموس خان او مشره مور ورته په ډکه ځله فردوس خان وائي.

د ”کاکا“ کرينگي غږ سره چې مابتي په درينجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غږ مې سره ئې خپلې واگې رابنکلي.

”په رو يه دوکبياني! په رو! دوزخ پسې رنده شې! اوس به دې لينگي سره شي. بيا به ستا د پاره څه قران په سر گرځوم؟ ور له مه څه سخايتي!“

”وډرېره! چې بمبته دې کړي“ (بنکلې ورومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنگل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اوريدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرگاتې له شنشني سره څلوبي هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راوسپړله، نو ورومبې ترې مابتی د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتی ټک سره دغې ته لاس کړو او ورنډار او بنکلې ته ئې ستانې د پاره وړاندې کړل. “لېونی کپړه ورته مه! دومره خوند ئې نشته“.

دا خبره بنکلې هسې د مابتی سکونډلو د پاره وکړه، گنې نور خو ناموس خان د بنڅو په خوښه او رنگونو دومره پوهیږي، چې د کلي جونې د مابتی د پاره د ناموس راوړي رنگونه د خپلو مېندونه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېوړی، بنېن او جورابو سره رمبې، چاریگی، گاؤنې، قولبې د پاره کوري، رنگولېت او دغسې نور ډېر څه. “قمرو له دې څه تود څادر یا اغوستن راوړي دي؟“

مشرې مور ناموس خان وپوښتلو او هغه ځواب ته غلې پاتې شو. “په دوزخ پسې روند شې! زما څادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموڅی جامې لږې دي، چې ځان دې بڼه سرې کړې دے؟ هغه توده ساتل غواړي“.

بڼه ده، چې ملا الله اکبر کړو. که بانگ نه و شوم، نو هم ناموس څه وئيلي نه شو. غلې به ناست و.

بانگ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي
دائجست" لاس کښې د يو گټه نه نيولې کور ته ننوتلو.

"خبر نائپکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس تک وکړو.

"جومات ته رايه!"

لاس ورکولو سره ناموس ووي.

"د جومات ورته مه وايه! گلده ده. اوبو نه وپريږي. يو دا بېلماخه
دے او يوه ئې هغه بدري جماله."

دې نه اگاهو چې مشرې مور بېلماخي کښې پانوس سره ښکلې
ملگرې کړې وه، هغې ترې خبره وټرورله،

"مورې! ده سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وم. دا
دې پوهه کړې نه دے."

"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! وچه لخته ئې، وندنې درنه نه
کيږي. ته او دغه پتنوس يوه شاووله يي، گلپري شا په شا، خو
پرق له يو حاي کيږي."

مشره مور د ښکلې سره ډېره گوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې
ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نه ده. خپله ورپه ئې ده.

ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور
ئې خوږخه ده او قمرو ئې هم خوږخه وگڼه، حکه چې د ثرورخي.

لور ئې ده. قمرو له خداي ډېر ښائست ورکړې و او دغه
ښائست سره ئې خوي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو

نږوريانو کښې دغه د سترگو يخ او د زړه ټکور وه. کله کله به

مشرې مور د ناموس خان كړه وړه هېر كړل او په دې به ئې خپل زړه و غولوه، چې د قمر و بنكلا د بدو سترگو لاندې شوې ده، حكه ئې غېږه بېرازه نه شوه (دا خبره كه هر خو هغې هم پخپله نه منله، ولې بيا هم خان له دلاسي د پاره بده نه وه). د قدوس دوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د ديارلس كلونو و. ناموس پسې پنځه كاله وروستو شوه و. پانوس او گلى غبرگونى وو. دغه وخت خوبانې ايله د خلو بېستى نه ډډې نمانځي كړې وې، چې د سترې ژوند اوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يكي يو ورور نمبرگل و. بنكلي هم د هغه لور وه. نمبرگل د خور كورمه خان پورې ونيوله. قدوس به ورسره كېستونو كېنې سر خوځوه. ډېر توند او خيړك و. ناموس به يو اړخ ته غلې ناست و. نه خبرې نه وړانې. ټول اولس نمبرگل ته په درنه سترگه كتل. مشره مور دا مشره مور نه وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې ايښودلو څه؟ دنكه خواني، ډكه خاندېره او رېنې سترگې. اوس ئې د زور مخ كوتونه ډېر ژور شوي دي او چوچنو سترگو كېنې ئې پېغلتوب سا وركړې ده، خو دغه سترگو نه ژوند او خلا سپينو وېستو هم وړي نه دي. د ورور نوم او ننگ (چې كومه معنا پښتنه ټولنه كېنې كېږي) د مشرې مور پېغلي جذبې د پښو لاندې كړې. كه څوك خبر نه وو، چې د هغې مشر ځو د ديارلس كلونو د، نو چا به هم نه وئېل، چې واده شوې ده. د شپې چې به كله كله جالوس خان ورياد شولو، نو خان نه به ئې غېږه تړ كړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

اسوبلو کښې باد کړو. پانوس يا گلی به ئې سینه پورې جوخت
کړل او و به ئې وې،

”الله مې دې پردې و ساتي!“

د خاوند په مړینه هغه کونډه شوې وه، خو د نمبرگل په مرگ
یتیمه شوه. نمبرگل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ایښه
ؤ. نمبر چې ټول و سوزېده، نو د قدوس دوي د نېستۍ بیاسته
شلبدلې وه. اوس هغه پنځه شپېته جیره په ایجاره ساتي. د خپل
کور څښتن د مې داسې ایجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې
ځان له ټپکتیر هم واخستو. اوس ئې متیور گرځوي او کله کله پرې
پانوس هم مټ گوري.

”دا ځل چې تماکو و شي، نو د خبره سره د ډنډې د خوا د پوال به
سراسر د څښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو او“
”کوټې به هم پخې کړې“.

د قدوس خبره مشرې مور په نیمه کښې ووهله.

”مورې! خدا مې دې وکړي، چې دومره بڼه نرخونه وي. د بنار
بېپاریان خو بڼیاخېل دي. ټول کال په کرونده، گوډ او اوبه خوړ
مونږ مړه شو او په رېلو ئې هغوي ماړه شي“.

قمر و فر دوس خان ته خپله کوټه کښې قېصه کوي،

”یو چته و، یو پته و، د ناني گنگنته و، په خټه کښې نڅښته و.
یوه ورځ چتي و وې“.....

”چته پته پرېرېده مور چاچي! ما ته د سرې بیزي قېصه وکړه!“

مابتۍ سره د راتلو د قمر و نه خبره واخستله او اوس به قمر و

ارومرو د سړې بيزې قبصه کوي، گنې بيا وروستو مابتنۍ د
ميرگاتې غوږونه راکاږي.

چغمټ لا وړوکه دے، خو د اوس نه په ولاړه ميتيازې کوي او
خوک ورته څه وئېله نه شي. د هغه پلار اوس هم ټوپک په اوږه
گرځوي او دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمټ اوږه ډېره
اومه ده، خو په بله اوږه به خوند هم نه کوي. د چغمټ پلار نه چا
ته سر تپت وړے دے او نه ئې د چا لوار غږ ته غاړه بڼکته کړې
ده. دغه هسکې غږۍ هغه ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره
دروند شومے نه دے، چې د هغه هسکه غږۍ کږه کړي. کله کله
چې ما بنام کښې د نغري په غاړه د هغه مشره لور په ډکي مړه
سکاره بيا ژوندي کوي، نو هغه کښې هم خو سپرغۍ ويښې شي
او هغه ته د خپلې پېغلې موسکۍ موسکۍ سترگې خېلمه شي
او هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې
راتلو سره هغه و شوشنېږي. چغمټ هغه وخت خرپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتنۍ ته وئېلي وو،

”..... بيا به ستا د پاره څه قران په سر گرځوم؟“

نو دغه وخت بڼکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې
داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نه لري، خو اورېدلې خبره وي
او بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موږه کېږدي او خپل
ئې کړي. د پېغلنوب يو پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده،
کومه چې ترې د واده په ورومبۍ شپه وځي (او دوي ورته ”پرده“
وائي). د بڼکلې دغه پرده په څه ډول شلېدلې وه او پانوس خان

چې سحر د کوتېې نه ووتلو، نو سترگې ئې سُرې نيولې وې. هغه خو دُرې کانيې هم خنډل، خو د خپل ماما نمبرگل ډېر بنه او د خپلې مور سپارښتنې ورته ودرېدلې. يوې مياشت پورې پانوس خان د بنکلې سره ډډه شوه نه و. بيا دا وشو، چې د بنکلې مور په قران لاس کېښودلو او بنکلې هم دغه خبره نيولې وه،

”زه پرته وم. خان له مې لاس يوړلو او خوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ووهېدم، ځکه چې په لاس مې تورېښن د وينې غوندې رنگ و. مړخپنې ته مې ووي، نو هغې وې چې، ”بيا داسې ونه کړې او دغه هېڅ خبره نه ده“ او په الله مې دې قسم وي، که بيا مې دغسې کړي وي. ما دې پيربابا ووهي، که بيا مې کړي وي.“

د بنکلې خبرې نه زيات زور د بنکلې د مور قسم کېښې و (ځکه چې پښتانه په خپلو سترگو ليدلو نه هم اوړي، که څوک ورته په دې قران وخورې، چې ستا ليدل تېر کېدې شي). هر څو که سائنس څرگند کړي دي، چې دغه پرده ډېره نرۍ وي او ځنې وخت څه توب، د ژوند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلې شي. بايد چې د خپلوي کولو نه اگاهو د کورنۍ پېژندگلو وښي او د هغوي نورې خپلوي، ورکړه راکړه، تگ راتگ او د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړې شي. خپلوي کول د ژوند پرېکړه وي، او بيا داسې ملازې او سپارښتنې ژوند سره ملگرې شي، چې که وگړې (هغه مېرمن وي او که مېرۍ) د تړون د غوڅولو بانه گوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کيږي، لکه

خنڱه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لوندۍ د ژوند ټولې غلاځانې خپلو برگو او برندو سترگو کښې رانغښتلې وې او هسې هم کۀ هغه ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځوړنده باندې نۀ تورېښنه وينه وي او نۀ ئې گېده کيږي، چې اولس به پرې پرۀ ووائې).

د ژوبل شوې ځانگې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو توان د ژوند ټولو نه لويه پېژندگلو ده او د مړاوې شوې ځانگې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان او قمر او د ناموس خان او قمر سره تړون لرونکي د قمر و غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي او پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي او قمر مور شي، نو سپين سر او سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه وکړي او څۀ به ئې د ژوند د خنداگانو رنگونه وويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرگ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرگ او ژوند منځ کښې د ورک پړاو نوم وگرځي دے.

هم دغه وگرځي د مرگ او ژوند په پوله ولاړ رينستيا دے.

دویمه شبیه

د کوتیې دننه د لایپن نری، ریا خوره ده. شپې ټول زوږ خپل ځان
کښې رانغښتې دے. قمر و دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت
کت کښې د پروت ناموس خان لاس نیولې دے، چا چې د قمر و
کمیس اغوستې و.

”اے! چرته ورک شوے ئې؟“

ناموس خان د خه خیال د ژورې کندي نه د قمر و خبرې سره
راؤوتلو،

”هس!“

”د خدای شکر ونه کوه! دومره موده پس دا زېرې په مونږه لویه پېرزو ده. اوبله دا چې، زه ورته هم ښه تکړه یم. دا ته ځان له په څه زړه خوړې؟“

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خوځېدله، خو
”مه خوځه! — زه درغلم.“

ناموس خان د هغې په گس لاس منگول ایښه د هغې شا ته ځملاستلو. هغه په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ونيولو او چې څنگه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغه پتون ته ونيولو، وئې وئېل،

”په رو ښکېخته! (موسکۍ سترگې ئې هغه ته واپولې) اوس دغه خو ورځې دي.“

”زه هسې هم سبا نه کور ته نه راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بیا به هله راځم چې“.

”ولې؟“

”مړې! (هغه لږ ستنوستر شو او دغه خبرو کښې قمرو هغه ته مخ ورواړوي) ما ته ځان بدي ښکاري.“

قمرو هېڅ و نه وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مینه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ ورپه وېرېښېدله.

د کوټې دننه د لاپښ نړۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زوږ خپل ځان کښې رانغښتې دې. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نیولې دې. دومره ده چې، د کوټې دغه چپیا کښې د

هغوي خوږې او نيازينې کوکۍ کله کله سا اخلي. مشکۍ د کلي ناپگينه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول گرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شومې دے. هغې باندي خپل کور کښې نن سبا وخت نه تېرېږي. چې نمر خيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کتې سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيگر خاموره هم د خپلې لور ليدلو له راغلي ده. هغې دريزه پتيله کښې سوچه غوړي، دوه چرگي، درخن د کورنو چرگو اگي، د جوارو وړه، د پيشتري سابه او نور ډېر څه ځان سره راوړي دي.

”زه به څه ووبم، الله دې دا کور ودان ساتي.“

(د خامورې سترې دعاگانې دغه کور ته په مودو پس نماځلي شوي وي).

”اے زورورې! بنځه په وړوکي راوړلو بنځه وي، گنې جينۍ وي. د قمر و ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوي، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لور وکړو.“

(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).

بنکلي او گلي همځولي دي. دواړه چې سره يو ځای شي، نو بيا د هغوي قبصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو درېمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کانه شول او د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. گلي اوس هم خپل وړوکي تي ته اچولې بنکلي سره د ژبې بلې رانغښتې دي. ورندار پخليځای کښې په غبرگو نغرو غټې پتيلې د اوبو ډکې ايښي دي.

”خدا ښه دې دوزخ پسې پڼده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره ټول کور غوږونه ځک کړي او بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) یه مشکۍ! که ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!“

مشکۍ تونده د کوتې پله روانه شوه. خو شېبې وروستو مشرې مور غږ وکړو،
”بلقیس!!!“

او بلقیس چیرې او بړستن نیولې کوتې پله لاړه. ښکلې ته په تلو کښې بلقیس څه ووي او هغې پانوس ته غوږ کښې گڼگوسه وکړه. پانوس د ښکلې په وینا کور نه ووتلو او خو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیانې د ونې سره د خپر لاندې کټ کښې کښېناستو. گلی د چيو پيال هغه له یوړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څه خبرې نه د وړې خنډلې.

د وړندار کوتې ته کله څه او کله څه سره تگ راتگ او ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره خو گڼتې غلې غولې تېرې شوې. د پانوس خان کوتې، چې قمر و پکښې پرته وه، نه شا ته اوبه ډب وې. هغې نه د کیرپو تېره غږونه راتلل. د بکیانې، شېوې او توت ښاخونو کښې ناستو چرگو قرتارۍ کوؤ.

سټرې قدوس خان اسمان ته سترگې نیولې خوره لپه په مصله ناست و. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وړندار په وینا ښکلې لېرلې و، هغه خو شېبې اگاهو کور ته راغلو او د لان کښې

د گُلی غېږه کښې پروت وړوکه ښکولولو پسې خپلې کوتې ته ننوتله. د گُلی پښو ته مابتی د یخنی نه رچېدلې اوده وه. مشره مور چې د قمر و کوتې نه نغري پله تلو کښې ایله د انگن منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شواؤ چې تر څو هغه کوتې ته د انگن نیمې نه بیا ستنېدلې، د "الله اکبر" غږ ئې واوږېدلو.

د سحر بانگ خو هره ورځ کیږي، خو ننني بانگ ځان سره د ناموس خان او قمر و د نوي ژوند زېرمه راوړې د مې. د قدوس خان د واده په ورومې کال مابتی و شوه او بیا بلقیس د نورو وړو جوگه پاتې نه شوه. د ناموس خان واره نه کېدل. د پانوس مشر څو مې فردوس خان هم په ورومې کال شومې و. هغه اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې ورځپانې، میاشتنۍ او ډانجستهونه ویني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کمیله ئې په څلورم کال راوړه او هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کلکې کړې، نو هغه ورسره ومنل.

څابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پرې غږ وکړو، (او دغه غږ سره چې ورته د مابتی پام شو، نو سترگو کښې د مشرې مور څارلو سره گړندی هغه پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انگن کښې ځامورې، مشکۍ او مشرې مور سره ناست وُلیدلو، نو بېرته ستنېدلو. تر دغه وخته مابتی ورسېدلې وه او ښکلې ورسېدلې.

«کاکا! زېرمه به ما له راکوي بڼه!»

”بنہ! پلار نہ دے پیسی اہلم، نو در بہ کرم“۔
 ”د مشرے مور د سترگو لاندے ساتلو سرہ گنگوسہ غوندے
 کنبے پیسی نہ اہلم۔ بنہ بنکلے د دنگو پوندو پزار بہ رالہ
 راوڑے او ہغہ ہم چے گلونہ بہ پڑے وی“۔
 ”ناموس خان خیلے خوڑے ورہرے تہ خہ وئیل غوبنتل، خو
 بنکلے پڑے مخکنے شوہ) د میرگاتے پلار چے۔ در وڑے وی؟“
 ”ما او ہغہ بہرے یو خاے وخبنکلے۔ (د قدوس خان پلہ کتلو سرہ)
 اوس زہ ہم، خو چے ہغہ“۔
 ”بنہ سور کنبے دہ۔ کاکے داسے سم ڍہر بنکلے دے۔ مشرہ مور
 ورتہ شوک نہ پربدی۔ تہ راحہ کنہ“۔
 ”نہ نہ! زہ ہم۔ غت لانا ست دے او بیا بہ ما بنام یا سبا راشم“۔
 خہ خو ہسے ہم د قدوس کور کنبے ناستے سرہ ہغہ د ڍہرے حیا
 نہ کور تہ نہ شو ورتلے او بیا چے ئے مشکی۔ وئیدہ، چے کوتے
 تہ تللو د پارہ پاخبدلہ، نو توند بہرے ووتلو۔
 ”ناموس لاکنبے خومرہ ڍہرہ حیا دہ کنہ؟“
 ”ہو! شکر دے، د وړوکی کاکا غوندے نہ دے۔ میرگاتے چے
 کبدو، ستا سر تہ ولاڑو“۔
 بنہ شوہ، چے مابتے۔ خبرے سر تہ رسبدلو سرہ پنبے سپکے
 کرے، گنے بنکلے خورینگولہ۔ اوس ہم د ہغے پہ توتے جوختے
 سکوندارے سرہ بنکلے خیل تاؤ لہ کنبنولے و۔
 ”دا کاکے مونہ کلہ چنگہ لاکلے دے؟“
 د فردوس تپوس بلقیس، بنکلے، گلی او پانوس خان پقولی وو۔

”داسې وُشو، چې د شپې پرېنسته راغله او د گلونو پاڼو کښې ئې کاځه نغښتلې راوړو او ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو“، پانوس زیاته کړه، ”لکه څنگه چې ته وې“.

”او پلېکته چنگه وي؟“

”پرېنسته د مابتې غونډې وي“.

مابتې د خپل کاځا په ځواب موسکې شوه، خو د میرگاتي بلې پوښتنې بیا برځه کړه،

”بیا کو به پلېکټې په مونږ چکوندلې هم لگوي“.

(هاهاها! مابتې هر وخت فردوس ولې سکونډې؟)

موسم پوره په ډډه اوږېدلې و. ناموس خان که دوه درې ورځې کور نه بهر وويستی، خو تېر په تېرې قدوس خان ځله راوسپړله، ”ته د هغه وړوکي لیدلو له هم نه ئې ورغله. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ووي. که ته غواړې، نو زه به کور ته نه ځم. (ناموس زمکې نه سترگې نه اوچتوي) غټ سره شوې مړه! بس کړه!“

هغه د هر چا ځلې نه د خپل ځوي د ښکلا خبرې اوږېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره ښخ کور ته لاړو او پخپله کوټه دننه شو. مشرې مور، گلې، مشکه، ځاموره او راپوړې ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمر و خپل مخ پرستن کښې پټ کړو.

”مور! کاځه لږ وينم؟“

”مور درته لوگه شه!“

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) او د ماشوم په حقله اوږېدلې خبرې ټولې ريښتيا وختلې. لکه چې گل چا د رنگونو

پہ خادر کبھی نغبتے وي. داسې مئبنہ، نازولې او سپېڅلې موسکا، لکه چې سپرلے د لوڅې وني په خانگو گلونه وټوکوي. لکه پربنتو چې د ژوند د ټولو نه بنکلې، نيازبينه او نازولې دالۍ د هغه د قمر و غېر له راوړې وي. هغه مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ او يوه ئې راپوړۍ له ورکړه او کوټې نه ووتلو.

“هلکه! د موندرو غوندې دې روپۍ راکړه!”

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترگې ځان ته کړې.

“د موندرو واده کبې دې ځان خانگ خانگ کړے و. دلته دې څه وطن شريشم کړو، چې.”

“کبېنه مشري مور! ولې اوومه به نه کوي څه؟”

“د اوومې په برخه به دې اوومه کبې وټخنوم. اوس دغه واخله او هلک پرېږده، چې بهر څه نمرې تېره کړي” (او هم دغه وخت يو لاس په ماشوم ايښے ناموس ته سترگې واړوي) “مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې ورندار دې درباندي څه وڅوري او بيا راځه خپلې کوټې ته.”

“کوټې ته” وئېلو نه اگاهو هغه بهر ته لاره نيولې وه.

“(مشره مور ځيرک ښکول کړي) ښکېختې قمر و! هلک ځان نه اوچت حملوه. په ډډه چې اوړې، نو خداے مه کړه، د ډډې لاندې دې نه شي او چې تے ورکوي، نو مسواکه گوته او منځ گوته کبې دې تے نيسه او ځله کبې ئې ورته ږده!”

د قمر و غېر کبې ورومبے کاکے دے. مشري مور ته ډېره ساده

۵۵

کلی کنبی تہو لو نہ سادہ وگرمے خو موند ر و۔ د هغه واده کنبی د نکاح په وخت ملا د هغه نه تپوس وکړو او هغه خواب نه ورکولو. خو واره د ملا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ووي،

”یہ کور وړانیہ! یو ”هو“ خو ورتہ وکړه!“

”دا خو ډېر اوږده تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورتہ ته ووايه!“
(د موند ر په دغه خواب اورېدونکي خدا نه لورې بوري پرېوتلي وو).

خپل واده کنبی د نکاح د بڼه کولو توان نه لرونکے موند ر بيا د يو خپلوان واده کنبی په مردکي مړ شو. موند ر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نه ايښودله، ځکه چې يو خو هغه ډېر ساده و او بله دا چې رنگ نه تور و. که د بنائست نهه نوي بېلگې او د بي ډولۍ نهه نوي بېلگې واخلي او موند سره ئې وتلې، نو د بنائست يوه کرښه هم هغه کنبی ځان برخېره کولې نه شو. د هغه تورو سترگو کنبی زير گاتي ښکاره وو. غابښونه ئې يو بل نه ډېر لرې وو او څه څاے تور، څه څاے زير وو. پلن لاسونه او پښې، چې تلي ئې لکه د څمخېرې د خپتې رنگ لرلو او نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غونډې کلکه او ستغه وه. د هغه د سړيتوب که هر خو کلي کنبی د جغ څوک نه وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغه خپلوی کنبی خدا د پاره ډېر تېر وو. څمدوره د هغه په خټه نه وه، خو د څمدورې مور خپل مېړه طلاق کړې وه. د هغې رنگ

او بنائست لکه د گُل و او خَلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم او تېره ژبه د خمدورې د پاره د خپلوی راتلو کښې لوي اټکل و او يوه ورځ د موندنر خپلوي د هغوي کره ورغله. د خمدورې تلونکې خوانۍ ښاپېری، د ښاپېرک په برخه کړه. موندنر چې بهر خومره غلې و، د غومره خپله کوټه کښې په چرچقو و او خمدوره چې خومره لمبه او توده وه، د غومره کوټه کښې یخه وه. د موندنر خوا چرې هم د خمدورې سره سره نه شوه، خو موندنر خله د حیا په پلؤ ترلې وه. کله کله به د هغه زړه له راغلل،

”د خمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پرې پلار بن راوستې وه“.

هغه د خمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو او دا پرېکړه ئې وکړه، چې هغه به هاغه څه نه کوي، کوم چې د خمدورې پلار کړي وو. هغه ته به ځان ووي،

”که د خمدورې غوندي ته یخ وي او هغه ستا غوندي توده وه، او خمدورې ته پرېښودې یا ئې تا سره غلا کوله، نو تا به څه کول؟“

د موندنر تور مخ، پېرې تورېښنې شونډې، پلنه پوزه، گولگوتې وېښتۍ، زيرې چوچنی سترگې او داسې نور ډېر څه وو، چې موندنر نه ئې خپلوی تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغه ټولو نه لويه ښکلا وه او بیا چې موندنر نه و، نو خمدورې ته د هغه يوه يوه خبره مخې ته ودرېدله. چې هر خومره و، موندنر خپلې شپې ورځې د خمدورې د یخ خوې سره تېرې کړې. خمدورې د بې ډوله موندنر دننه د بنائست هغه چینه لیدلې وه،

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نه وه. د موندرو ويشتونکې
ډېره موده وروستو په گوته شو، خو اوس پرې د موندرو د پلار او
ورونو لاس نه بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره
ده، چې خمدوره به تل د هغه کونده وي.

اوس شل خلې وې او اووه شلې نومونه. هر چا لکه د چارې بېل
بېل نومونه په يو اېر، يوه سا او يو رنگ وئېل. چې زور ډېر شو،
نو يو غرمب سره هر يو غر پخپل پخپل ځاې پښه نيولې شو.
”تق پولي، وچوډه او سر نېنې وټره. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د
نوم پوښتنه ناموس خان نه وکړئ!“

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترگې په ناموس خان اتني شوې
(څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زور ته تربدلې ناست و).
”خيرک خان“

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څه نه وائي. دا نوم لکه چې
هغه په ځله کښې نيولې و. چا ته هم برخېره نه وه، چې دغه نوم
ناموس خان د واده ورځ نه ځان سره په زړه ليکلې و او هم دې
وخت ته ناست و، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغه
د ځان سره لوي کړې و. په دغه نوم د هغه سوډ کېده. مشرې مور
په دغه نوم اوږدلو څو شېبې په يو ناپ ناموس خان ته وکتل.
هغه دواړه لاسونه يو بل کښې ورکړي خپلو ځنگنانو کښې ونيول
او نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترگې ئې د مشرې مور
سترگو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترگو کښې دوه رڼې
اوبښکې وځلېدلې.

خیرک خان د ناموس د کوچنیتوب یوازینې ملگره و. د کلي خه بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جینوتارے" وئېلو، د خیرک خان د وېرې نه فرنج نه شو کولې. کلي کبې به دواړه یو بل نه بغېر کنه بڼسکارېدل. خیرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کبې لورې کوداله بېلچه لاس کبې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه گېډۍ لئ کولو، نو هغه به هم ورسره و. ټول کلي به ورته د کونډې خوے وئېلو. د پلار د خلي او د دوي د کور منح کبې یوه وره لاره او د کلي جومات و. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو او خیرک خان تود خوږه. خبره په خبره غوڅول هغه له نه ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مېرې خلي ته سترگې نژرني کړې، څوک چې د ژمي یوه یخه شپه کبې ټنگ ټکور نه کور ته راتلو او سحر ئې شاملات سره مړے پروت و موندلے شو. د هغه د رباب یو تار شلېدلے و. نن پورې هغه رباب دغسې نیمه خوا او غلے دېوال ته خورند دے. د موسمونو څومره نیازینې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نه شوې. د خیرک خان د مور زړه او دغه رباب دواړه یو مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې که وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکبې یو هم په گوته شوه نه دے).

د خیرک مور لیدل، چې د هغې د مېرې ځاندره که د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په خیرک کبې ژوندے شوه دے. هغه بیخي پلار ته تلے دے. سترگې خو ئې ترې بیخي نه دي خوځېدلې. چې خبره ورته بده وېرېښیږي، نو غلے شي..... داسې

غلے، لکہ خُول راتلو نہ وړاندې چې سیلی سا و نیسی.
 د خیرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب
 راغلو. هغه په سپینو شوو څڼو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو،
 چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د خیرک خان سرتهزی نه څار،
 اوس نه چا هغې ته کونډه وئېل او نه ئې چا ځوي ته د کونډې
 ځوے. په هغې "د خیرک خان مور" نوم کېښودے شو.

یوه ورځ خیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه
 غېږه د خپلې نهرې گېډې د پاره پربښودله. د مړې ځاورې وږي
 پښتانه، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې ځاورې ئې
 د لوي خداے د ورکړې ټولې پنگې ځان کېښې رانغښتې دي، د
 رڼو سپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهیري او ځنگلونه ئې
 هسکه غړۍ شنه ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي
 په ځاوره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خداے د خپلو خزانو په
 لټون سلو کېښې پنځه وگړي ماړه کوي او د دغه خزانو په کار
 راوستلو باندې پاتې پنځه کم سل".

دغه ورځو کېښې د پښتنو ځواریکښو د پاره کراچی د دوبي په
 توگه و. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې او کښتونونه وکړل او بیا به
 د اشرف پورې کراچی کېښې نغدې دیارۍ له لارل. څه هلته پاڅه
 مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچی کېښې توده باد الوتلي
 نه وو. په خیرک خان به کراچی کېښې د کاکوان، خړو او پوردلي
 زړونه راټول وو، خو د هغه مسافری کلي کېښې ناموس بیخي
 یوازې کړے و. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نه

وډرېدلو (ځکه چې د غلته به زیاتره هغه ځیرک سره خبرې کولې). هغه ځلې چې د ځیرک خان په سوک غلې وې، اوس د ناموس سریتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه موده چې میاشتو ته ورسېده، نو د ناموس زړه د خپل خوږ ملگري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیگر جومات کښې نمونځ پسې هغه د ځیرک د لیدلو دغا وکړه. نیمگړې دغا زر وټمنځلې شوه او بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو — پخپلو پښو نه، د روغتون امبولنس کښې. ژوند نه، د یو ناپېژندلي مردکي بنکار شوم (ځکه خو د ناموس دغا نیمگړې وه). د کراچۍ په ارتو پلنو لارو او لویو دنگو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نه پوهېږي. د سیاستمدارانو سترگې یو بل ته برکې شوې وې او د هغوي په لمس یوه ورځ مرگ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ وکړو. د بې وسو اتۍ ورسوزلې شوې او بسونه او لازې ئې وچقولې شوې. د وژنې او وړانې د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل و. د ځیرک د مور ستر یو ځل بیا مات شو.

د خپل پلار قبر سره خوا کښې هغه ښخ د مې. د هغه مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مینې پېرزو نه څار شم، د مور او پلار قبرونه ئې نږدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغه قبر لېو کوي او گلونه پرې خوروي. که تاسو چرته ورپېښ شوی او دا مو هېر وو، چې د ښورلې ونې نه د لازې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ د مې، نو بیا به ئې هم په ډمبرگلو او ورخارو وپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر د مې.

د "خیرک خان" نوم اخستل څه وو، چې ورومې "ډېر بڼه دے" ورته بڼکلې ووي. بڼکلې دې نه خبر نه وه، چې خیرک خان څوک ؤ او د ناموس خان زړه کښې ئې څه ځای ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نه چې څوک ورته "خیرکو" وائي؟"

مابتي خپلې اندېښنې څرگندولو سره ټولو ته وکتل.

"چې ناموس ورته "خیرک خان" ووي، نو "خیرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه وکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغري ئې په تړنځ کندی کړم."

(یره چې یو خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کا کا خپلې چرې او نلونه کسورې کښې اخستي د قدوس خان دوي څپر ته راغلو. د کلي څو وگړي هم دغلته ناست وو. قدوس خان سپین اغوستن اغوسته، سپینه ځولۍ په سر ایښې پرانستي لستونې ناست ؤ.

"پرځند کا کا! سونت له راتلې، که وریژوله؟"

د قدوس خان په ځای مېتري پرځند کا کا وپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندي څنگل مې مخ ته نیولې نه دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېگ نه چا سر لري کړو او پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړي."

د پرځند کا کا قبصه به بیا چرته واوړو. هغه سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نه ده (پانوس غېږ کښې خیرک خان نیولې کور نه څپر ته راغلو).

”ہلہ راد بخوا ئی کری! اوس بہ ئی درلہ مسلمان کرم.“
 خپل نلونہ او تہرہ چرہ لاس کنبی نیولی پرخند یو نظر خیرک خان
 تہ وکتل او ناگہانہ ئی د خلی نہ ووتل،
 ”اللہ دی بدو سترگو او بدی ورخ نہ وساتی!“
 او بیا چہ کلہ ئی پچی تہ وکتل، نو مخامخ ولا پانوس نہ ئی
 تپوس وکرو،

”پتنوسہ! پر بکرم ئی؟ بیا بہ پکنبی خہ پاتی نہ شی.“
 ”پر خند کا کا! شرق ترے وباسہ! برسندہ بہ پری وخورم، بیا بہ ورته
 پسخبری.“

د پانوس دی ہم بلا ورکہ وی، خو پر خند کا کا خبرہ پہ دغی د برہ
 ہم وړاندی بوتلله.
 ”اے پلار دی ئی خدا مے بنہ ساتی، گنہی تاسو نہ خو گیلہ ہسہ
 خان مرورول دی.“

”پر خند کا کا! خہ لہ راباندی د خاتم طائی قبر پہ لتہ وہی. نور خہ
 وکرم. سہدان یو، خبرہ کوہ، زمونہ دعا نہ ستنیری او نور تہ بنہ
 پوہہ ئی.“

د پانوس پہ خبرہ بہ ناستو د پر خندلی وو، خو د پر خند کا کا متل
 پانوس د خدا کرو،

”پر پردہ مرہ! خدا مے دی سپے سرے نہ گنہی او تہ ترے سوال د
 بارانہ کوہی.“

ما خو درتہ وئیلی وو، چہ د پر خند کا کا دی بلا ورکہ وی. کلی
 کنبی تول د هغه د خلی نہ خان ساتی.

“د پتنوس خُويه! څه گڼې بيا دې تېره کوم.”
 ميرگاتي خوار ننداره کوله، خو پرځند کاکا ئې د پلار توده په هغه
 ساړه کرل. هغه هم په ريښتيا وټنټېدو.
 “پتنوس خانه! پرتوگ ترې وټاسه او کميس ئې بلې کوه! چې
 خړپ ترې وټاسم.”

راپورې باندي خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوړو
 ورېژو د بگ پوخ کرې د مې او راپورې تمبل راخستې د کور انگنې
 کښې ناسته ده،

“اوزه پنا ولاړه يممه

هلکه بلې مې نړوه!

ليدې مې نه شي”

واده کرې ورسره پړقې وهي. ناواده شوې پړقو سره څه خيالي
 نړۍ کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم يوت ته دغه وائي،
 “مينه کښې تانه کمه نه يم
 (هلکه بلې مې نړوه!)

خو وره نه يم، چې به کلي خبرومه”

بيا لږې گاگيرې شي — پلار، ورور، ټوپک، مرگ.....

پښتنې مينې تل حبس کښې وي.

پښتنې جذبې تل د وېرې سيوري کښې سا اخلي او بيا مړې شي
 — پښتانه د مينې په اسره ژوندي وي او په مينه مړي.

راپورې: “يار مې د جنگ نه په شا راغلو”

گڼې خلې: (هلکه بلې مې نړوه!)

راپوړۍ: “په پرونی ورکړې خُله ستومانه يمه”
 ورنډار هسې په خُله وائي چې،
 “راپوړۍ! اوس د خېر ختم و شو او تا بيا دامې ته لاس کړي دي.”
 (خوپت ئې تمبل سره زړه تړپکې وهي).
 “دوزخ پسې رنده شې د ملا بادر لور! چې نن ئې نه وهي، نو کله
 به ئې وهي؟”

مشري مور دې پسې په راپوړۍ غږ وکړو،
 “نن به دې تمبل شلوي، دومره ئې وغږنگوه!”
 راپوړۍ: “خولگۍ دې خورم، نه پرې مېرېم”
 گڼې خُلي: (هلکه بلي مۀ نړوه!)
 راپوړۍ: “نېکبختې ټوله را په شاهه چې دې وړمه”
 او “چې دې وړمه” سره گڼ غږونه و شو،
 “مړه مۀ شې راپوړۍ!”

راپوړۍ: “تا په کوڅه کښې توخه وکړو”
 گڼې خُلي: (هلکه بلي مۀ نړوه!)
 راپوړۍ: “زه په مستو ککره خُله در ووتمه”
 راپوړۍ: “د نغاري اواز دې راغی”
 گڼې خُلي: (هلکه بلي مۀ نړوه!)
 راپوړۍ: “د وړې لور سره د کت نه پړېوتمه”

راپوړۍ ته مشري مور وييلي وو، اوس به د عبدالرحمان ملا په
 بانگ ودريري. دغه تودوبڼه کښې د ورنډار سترگې په مابتي
 ودرېدې. مابتي او مونېجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

وې. مابتي خپله شونډه چيچله او يو لاس ئې خپل لُوخ سر سره د
مونيچرې په اوره اينسې ؤ. د مابتي سترگو كنبې وړندار پيغله
تنده وُلیدله او مخ كنبې ئې د خندا ټولې كرنې ژورې شوې.

“مابتي!”

“مابتي!”

(د مورپه دوهم غږ هغه د خيال غېږه كنبې وينه شوه)

“هس مورې!”

“قمرو له اوبه يوسه!”

د وړندار دغه وس ؤ، چې مابتي د هغې د خيال د بت غېږې نه
كوزه كړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبه خور نه راغلي وو.
ناموس چې سحر نمونخ وکړو، نو اوډه شو او پانوس خو خان ته د
نمونخ بخښلو څه بانه گوري. ټوله شپه ئې اوبه خور كړې ؤ،
بنسكاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خوزر اوډه شي،
وائي “نمونخ په وينو اوږي”. الله دې پوهه كړي.

ماسپخين نمونخ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندي
ولاړ ؤ، چې پر خندا كا ورسره سلام كولو پسې د ځوي مباركي
ورکړه.

“ډېر بنسكلې ځوې خداي دركړې دے. الله دې بدو سترگو او
بدې ورځ نه وساتي!”

ناموس په دواړو لاسونو د هغه لاس ونيولو او په ډېر روڼ تندي ئې
ترې مباركي واخسته. د ځيرك خان مرگ نه په كلونو وروستو

هغه د جومات مخامخ موږه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغه زړه غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي او د ټول کلي اولس راشي او هغه لره مبارکي ورکړي. پرون چې د خوږو وريزو د پگ نه څلور غوړی، جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کله خبر شوې ؤ او ناموس له ئې مبارکي ورکولې. د خپل ترېور سېدگلي په ليدلو هغه خپله سينه د ډېر وياړ نه پلنه کړه او ژوند کښې په وړومبي ځل د هغه پستو سترگو کښې کلک نظر برنډ شو. سېدگلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې که د ناموس خوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوړی ورکړي. د سېدگلي زړه سپين ؤ. هغه دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، گڼې څوک د خپل زړه غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ودرېدلې وه. د پښتنو د مينې او کرکې، پېرزو او زباد، ورکړې او منښتې خپله ژبه او خپل مخ دے. پښتانه د وياړ نه په لره منونکي نه وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بېعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي او کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نه پرېږدي.

”نن مو د خبره سره ځيرک خان د يوښت ورځو شو“

د کوټې ورپورې کولو سره ناموس خان ؤوې، او بيا ئې سپېرېمي رابښکلې چاپېره وکتل،

”مشرې مور مشکۍ ترور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوگه کوي. دا دوومه هغې روغه کړې ده.“

قمر د ناموس حېراتتيا له په موسکۍ ځله ځواب ورکړو.

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې ځله خپله ځله کښې واخسته او قمر د هغه مخ ته خپل لاس ونيولو (د دغه لاس ايښودلو چرې هم دا زړه نه و، چې هغه دې د قمر نه ځله وباسي) او بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ بښکول کړو.

د خپل کميس په ځام د قمر د کميس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ووي،

”وريځې نن بڼې وگوانښدې، خو و نه وړېدې“.

قمر په يو ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خدا شوه. موسکي او جبران ناموس وپوښتله،

”ولې په خدا شوې؟“

”وريځې خو که نن و نه وړېدې، سبا به وورېږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نه غوستلو. زه ځان له دومره خپټې شوې وم چې“.

”زه نه پوهېږم قمر! څه خبره ده، چې زما د بښو رنگونه، کره وړه او اغوستن ډېر زيات خوښ وي. زه وبم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنگرې مې لېچو کښې وښرنګولې“.

”ولې هس؟ ته داسې ولې کوي؟“

(اوس د هغې مخ نه هغه خدا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډې ريره ده. داسې به ووايو، چې لږې ئې ځنې اوږدې شوې دي او لږ وپښتته ئې زڼې نيولي دي. هغه پرې

چرته چاره رابنکلی نۀ ده. سینه ئې د وېنستو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېنستۀ نشته. د تگ وخت کنبې کین لاس لږ څوړند شوم وړي. خبرې ډېرې په رو کوي او زیاتره زمکې ته گوري. غوڅه خبره به دا وکړو، چې هغه جینوتارم غوندې د مې او په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنگولو، خو په کوټه دننه هغه سر مې و. د هغه غېږ کنبې قمرو چرې خان تر مې لیدلې نۀ و.

قمرو د هغه نه څو شېبې اگاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې او نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلې شوم و (ځکه خو هغې بیا تپوس و نۀ کړو). کوټه کنبې چپیا خپل سیوري خواره کړي وو، چې دې کنبې وریځې و غرمبېدې. د برېښنا پړق د کوټې د ور چوډو کنبې خان و ځلولو. څو شېبې دغه گرز گروز او پړق پړوق کنبې تېرې شوې او بیا بهر په زمکه د څاڅکو تپوونه شول.

د څاڅکو په بنکالو اوږدو ناموس خان و وې،

“خدا مې خو دې باران د اوږدو کوي نۀ”

“سپرلې په سر مې. خامخا به کیږي”

“نه قمرو! زه وېم، چې اوس ودرېږي او نولس ورځې پس بیا غوت یوه میاشت وورېږي. زمونږ ځیرک خان به د څلوېښتو ورځو وي.”

(د پانوس خبرې اوس لږې شوې نۀ دي؟)

“او ما به لامبلي هم وي.”

(قمرو دا وئېلو سره د حیا نه سر د هغه ترخ کنبې ورکړي)

پانوس خان موسکے شو قمر و ته ئې وکتل او بيا خدا مے زده
خه وخت به اوده شوي وي.

شپاړس ورځې جرې وورېده. د کورونو د ناوؤ ځلې و نه درېدلې.
د موندرو دوي د چنې دېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتې وو. د پتو
په پولو ولاړې وني او پتو کبني فصلونه ملاحظت وو. د څاروؤ د
تشو بوسو په شخوند ځلې پخې شوې وې. سره غرمه به هم د نمر
په نيشتون لکه د سکني ماينام توره تېرېدله. شپې خو بيخي د
گناهگار زړه رنگ اخستې و. گرگور بابا په يو اېر گورېدلو او
لارو کبني ختې بڼې خوشتې شوې وې.

د جرې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره او درنه وه.
اسمان څو شېبو له غلې شوم و. شپې خپل نيم ژوند تېر کړم
و، چې برېښنا شوه او برېښنا سره سم گرزگروز شو او ډک جام په
لاس اسمان بيا تيندک وڅوړو. ټوله شپه ناوې وشرېدې. مشرې
مور د چرگبانگ نمونخ دالان کبني وکړو.

“خدايه! په وخت نه پوهېرم، خو ته ئې په چرگبانگي قبول کړې.”
(مشرې مور خپله غاړه په دعا خوشې وگڼله. مصله ئې په کت
کبني کېښودله او بيا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د
هغې خيال و، چې لانيمه شپه ده. سترگې ئې پټې شوې نه وې،
چې نمر خيره وهلې وه).

“مورې! مورې! يه مورې!”

د بلقيس گاگيرو غرونو مشره مور تونده پاخوله او د کوټې نه بهر
وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نرېدلې بلې وليدله.

“دوبه شوم خدایه!”

د بلقیس او مشرې مور په چغو قدوس او پانوس د ناموس کوتې ته رسېدلې وو. خو شېبې تېرې نه وې، چې کور کښې د کلي بنځې، مرونه او واړه راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلې نه و، خو بېدللې و. نه زوړ نه غږ. لږ وخت تېر نه و، چې بیا نمر د خلقو سترگې برېښولې. سړو په خاورو او برگو لرې کولو خپلې ساگانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوتې تیر سره لږ نژدې د تورسې کمیس بنکاره شو او سپدگلي قدوس ته غږ وکړو. هغه راغلو او خاورې ئې ترې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځای نه اخوا شوي وو. قدوس خان خادر په مړي واچوه او د پانوس خان سره ئې دالان ته یوړلو. د کلي بنځې د قمر و لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس ستنې کړې. مړې کتې کښې ځملولو سره هغوي د مشرې مور کوتې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمر و کمیس وویستلو. بیا قدوس خان سره پانوس او پرځنداکا ملگري کړل او دغه ځای ئې نور و لټولو. قدوس دا پتېول غوښتل، چې د کلي نور وگړي دا گڼي، چې قمر و د کوتې نه وویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځنداکا باندې د هغه زړه اوبه څښکلې. د کلي اولس ته هغه یو نتي و، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاني نه به غږ وځي، خو پرځنداکا نه نه. که کلي کښې په کلوبغی چا ځان پوهولو، نو پرځنداکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینگ پاتې نه شو

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې
 قمر و سا اخستله او د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په بڼخ
 خوب اوډه پروت و).

“هله وروڼو راشئ!”

د قدوس غږ سره ټولو د هغه اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا
 کړو او قمر و په بړستن کښې نغښتلې قدوس او پانوس دالان ته
 يوړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ و او تورو وېښتو کښې ئې
 خاؤرې بڼخلې نڅښتې وې. د هغې سترگې د کوټې پله
 اوږېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو توان نه لرلو. مشره مور
 دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د ړنگې شوې کوټې خوا
 له بوتله. ځيرک خان نه يوازې دا چې ژوند و، بلکه په خوږ
 خوب اوډه و. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستې برنډې کښې
 پروت کت کښې ځملولو. قدوس، پرخنداکا، سېدگلي او
 پانوس کت کښې بې ځانه قمر و روغتون پله واخستله. ټوله شپه
 د دروند تير او خاؤرو د پيټې لاندې د هغې سا خدا م زده څنگه
 ټينگه پاتې شوې وه؟ د قمر و مخ چې کوم اړخ ته و، هماغه اړخ ته
 کت کښې ځيرک خان پروت و، چې اوس ئې سترگې غږېدلې وې
 — د دواړو لاسونو گوټې ئې خپله ځله کښې نيولې وې — دواړه
 پښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمر و سترگې د خپل ځيرک مخ
 نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انگولاوه. ورته رسېدلو رسېدلو
 کښې د هغې سترگې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نه وې،
 خو مړې شوې وې.

درېمه شېبه

د کور نه وتونکو دوو غبرگو جنازو مشره مور ماته کړې وه. که هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شېبه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترگه داغلې وه، خپله پینځه به ئې خیرې کړې وه، وریخ ته به ئې وئیلی وو، چې:

”درې درې!

د وریخ تورې بلا!

درې درې!

زمونږ په کلي کښې د چا هم نه خوښېږې بلا!

درې درې!“

اوس د هغې خپلې سترگې تړېدلې وې. اوس هغې سره يو ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د خېل کونکي زور زړه دلاسه وه. کور کښې که اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوم ؤ، خو مشرې مور او مابتی د ناموس خان او قمر د برخې مينه هم ده له ورکوله. د کور نورو وگړو که هغه سره ډېره مينه نه کوله، نو بيا هم د هغوي خواخوږي او زړه سواندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتی که بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان گوته نيولې ئې پل اخستې ؤ. د هغې د اغوستن، بنگړو، نکريزو او پېزار خوښول او راوړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمر و غېر کښې خبرې زده کړې وې او د ناموس خان سترگو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلوتوب وينې و وېروله، نو د خپلې مور په ځامه ئې خپل حال قمر ته وئېله ؤ. په هغه ورځ د مابتی ژړا ته قمر ډېرې دلاسي و وئېلې، ډېره ورته نانې کتانی شوه، خو د مابتی اوبنکو قمر هم وژروله او بيا چې به کله د مابتی ورځې شوې، نو د لويټې پيسکې ځله کښې نيولې د حيا نه به اوبه اوبه شوه. قمر کښې دننه يوه مور وه او دغه مور ته د بلقيس مابتی په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتی لور زړه په ځامه کول او دغه وينه باندي پوهول ډېر گران وو، بلقيس خپلې لور سره دغه سر خوږ کړه نه ؤ.

داسې وخت چرته نه ؤ راغلی، چې مابتی فردوس غېر کښې اخستې ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړه ؤ، خو د مشرې مور غېر نه

بغېر هغه ځيرک خان بل چا ته نه پرېږدي. دغه ورځ ځامورۍ ځيرک خان غېږ کښې نيولې سرې سترگې ناسته وه. نن ځيرک خان د څلوېښتو ورځو شوم ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلی ؤ. هغه غوښتل، چې نن ورځ نه باران وورېږي، خو نن نه درې ورځې وړاندې باران ودرېدلې دے. قمر و وېل، چې په نن ورځ به هغه څلوېښتۍ نه لامبي، خو هغه نن نه درې ورځې وړاندې لمبولې شوې او ځاورو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس او قمر درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بڅبنانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان ملا ځان سره چني او د کلي څو مشران د هغوي بڅبنانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي..... هغه قران چې ناموس او قمر لوستلې هم نه شو، هر څو که مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بڅبنلو، په نڅښتو کښې خوړلو او برکت راتللو د پاره راخلي او نور ئې کسورۍ کښې نغښتې تاخ کښې خوندي کړې وي، هغه قام په زمکه ننوځي. بنځې يو ځل د ځامورۍ غېږ کښې پروت ځيرک ته گوري او په سلگيو کيږي. دغه بنځې به خپلو کورونو ته لاړې شي او هلته به ترې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځيرک هېر شي. وړندار به اوس هغه له څه وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور درې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله او درې برخې د قمر). بنکلې خو هسې هم په ټک ټک او تېره ځله وخت تېروي (اوس خو پسې ميرگاتي سره د درې مياشتو کميله هم نڅښتې وي، اوس به پرې څوک اوده غوا پاڅوي؟). باور مې نه

شي، كه د مشرې مور په زړه كښې نور د زور خاڅكې وي، چې څه له به گوتې وروړي او پاتې شوه مابتي، نو كه هغې مخكښې كار كوه، نو اوس به ئې هم وکړي.

موسمونه په ډډه اوړېدل راوړېدل. كله به شپې كنگل شوې او كله تپرنې..... كله به د ورځې اور وړېده او كله به يخې هوا د ژوندو خرمن خيړله. كله به خاوره، وني بوتي او كښتونه لوڅ لغړ وو او كله به خاورې، وني بوتو او كښتونو د رنگونو شال ځان نه چاپېره كړو.

چې كله به ورځ د شپې غېږه كښې اوده شوه، نو خوږ ځيرك به مابتي. ځان سره حملولو. پروسكال چې د هار يوه خويه شپه كښې اوده شوې مشره مور سحر ويښه نه شوه، نو هغه ورځې نه مابتي. ځيرك ځان پورې نيولې و. ورنډار د مابتي لخوا د ځيرك په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې گڼله او د هغې خبره دروغ نه وه. هغه د كور نه نه وژگارېدل. بيا هم كله به چې د ناموس او قمر وياوونو ژرغونې كړه، نو خو شېبو له به ئې ځيرك ځان پورې ونيولو او بيا به ئې ورله تندې بنكول كړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځان هم نيولې و. غم بنادي او د چم گاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. بنكلي څه خپلو ورو سره گېږه وه او څه د ځيرك سره د مابتي ډېرې مينې د هغې زړه هغه نه تور كړې و. كه خبره سپينه كوم، نو د هغه نه به كله كله بنكلي كړه هم كوله، خو قمر و تل هغه لكه د خپلې خور ساتلې وه او چې كله كله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره كوله، نو قمر و به د بنكلي سر

وينځلو. که ستاسو ياد شي او د واده په وخت کښې لا د ښکلې نکرېزو نه بوي ختلو، نو ناموس هغې ته درې کاني خنډلي وو. هغه وخت کښې يوه قمر ووه، چې د ښکلې زړه ئې ساتلې و، دغه زبادونو به ښکلې چرې هم ځيرک سره گرکې يا د گرکې خرگندونې ته نه پرېښودله.

د گرکې او ميني په شا خپله يوه قېصه، يوه پېښه، يو خوځښت او يو جواز پروت وي او بيا دغه گرکه او مينه د خپلې موخې په لور د يوې تگلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاوره چې کال 1909ء کښې لارې مورلې او لارې منتهو د انډين کونسلز اېکټ (Indian Councils Act) غږ وکړو، نو په ورومبي خل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "وويشه او بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ ورومبي بنسټيزه څپره وه. د دې تر مخه به يو مسلمان مسلمان کانديد او يو هندو هندو کانديد له ټاکنو کښې خپله خوښه خرگندولې شوه (ياد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووت حق و او اولس ته د خپلې خوښې خرگندولو واک ترلاسه نه و. د هغه وخت د پيرنگي واکمن ملاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لوي برياليتوب وگڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړې شوي نه و. اته کلونه وړاندې د بنگال وېش باندې پښه راکښلې شوه او..... (خبره به لږه و غځيرې خو راځي، چې لږ ورسره د خپلې خوند وپروو).

1906ء کښې د بنگال وېش انتظامي موخه باندې شومے و (هر خو که په شائې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې و شول. د 1906ء په وېش 1909ء کښې او د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابې زېږولې له که هم د هغه حق نه ورکوي، نو هغه خپل حق د پاره د ابې خوي پسې توپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه او چې هندوستان وويشلې شو، نو د وړو قامونو په حقونو خپته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا...؟ لا إله إلا الله" چغه په دیريشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنگله دېش شو. بنگاليان غوڅ کړې شول... سپک کړې شول... د هغوي د چقلو هڅه وکړې شوه او نن هم د هغوي په زړونو دغه پره داسې برېښي، لکه چې د هغوي په شين بېرغ کښې سور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټيټوي او دلته ځيرک خان د خپل کاکا او مابتۍ سره د مشرې مور په څلي گلونه ايښودلو نه ستانه شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په ريښتونې دلاسه د مشرې مور نيشت شتون گڼي او هغه ياران به د بنگاليانو د وينو تويولو په دغه ريښتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي او سره کيږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پر گڼلې نه وي او د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ايښې نه وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمگړتياوې په ځانونو وير کوي).

ميرگاتې هم اوس په "ميرگاتي" سور کيږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اورېدل نه غواړي. مابتي ئې کله کله و سکونډي او بنکلي خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ايښې ؤ. شونډه که ئې شننه شوې نه ده، خو چې څنگه ورځ تر ورځ غځيږي، نو برېتوکي به ئې هم زر وټوکيږي.

نن بله وشوه. د ډېر وخت نه به مابتي ځيرک نه د شپې خوند اخستلو. هغې به خپله خپته او تيونه لوڅ کرل او ځيرک خان پسې به ئې مېرل. هغه چرې هم له خپلې خوا خوځېدلې نه ؤ. هغه د دغه خوند په معنا پوهه نه ؤ..... هغه د دغه خوند د اخستلو په چل پوهه نه ؤ..... هغه که په هېڅ پوهه نه ؤ، خو بيا هم هغه د مابتي دغه کار بنه نه گڼلو. نن داسې وشو، چې مابتي څنگه هغه له خپل لوڅ تيونه خله کښې ورکول، نو هغه خپله خله بنده کړه او د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اورېدلو هڅه وکړه. مابتي خو شپې ځان غلې کړو. د هغې وېرې د هغې سترگې چاپېره وځغلولې. هغې بيا د ځيرک منځ ځان پله راواړولو او دا ځل ځيرک و نه خوځېده. د خوند دغه شو شپبو د هغې ساگانې ژورې کړې او هغې د ځيرک څنگون خپلو دواړو لېنگو کښې دومره جوخت وژورلو، چې د ځيرک خان څنگون تود شو. د ځيرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپريته شوه. هغه بيا هم و نه خوځېده. (دا څنگه و شول؟) د دې پوښتنې ځواب خو شپبو کښې راغلو. ځيرک خان نه دا چې ځان د هغې نه و شوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انکښې و لاړ ؤ. هغه چې

خه وخت خان مابتی ته سپارلې غلې پروت ؤ، دغه وخت هغه پربکره کوله او اوس چې مابتی دومره ستغ خواب ولیدلو، نو خان ته پرېه شوه. گناه تل د وېرې په غرمه پاڅي او د توبې د وني گور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پرې د هغې وېره يوه شېبه کنبې ووزله. هغه غلې په ډډه واوړېدله. څيرک هم لږ وخت وروستو بيا کت ته وختلو او هغې ته شا کړې ځملاستلو. هغه اوده شو، خو مابتی ټوله شپه وينه وه. يو وخت کنبې هغه پاڅېدله، څيرک له ئې تندې بنکول کړو او د هغې سترگو نه د پنبېمانی. دوه داسې سپينې، رنې اوبنکې د څيرک په تندي توي شوي، چې اسمان کنبې خلقېدونکي ستوري پيکه بنکاره شول. نن په ورومبي ځل مابتی ته خپل خان کنبې قمر وبنکاره شوه. نن هغې خپل خان کنبې يوه مور ولیده او قمر و څيرک د پاره هغې کنبې سا واخسته. د توبې دوه سپېڅلو اوبنکو د هغې زړه نه د گناه تور ووينځل.

د وخت پنبه په ځامې نه ودرېږي. نن د روژې د مياشت وروسته پېشمېرې ؤ. ماسخوتن تراوبح وشوې او لاد سپورمې په ليدلو چا نه تر دغه وخته قسم خوړلې ؤ او نه پرې چا طلاق غورځولې ؤ. دا ده، چې چاپېره پتېاخې ډڅېدلې.

”زما خو دا جامې خوبې نه دي، (وروکي څيرک پت مابتی ته ووي) ما له د کميلې په رنگ جامې“.

مابتی زر هغه د لاس نه نيولې خان سره بوتلو،
 ”نه څيرک خانه! داسې مه وايه! ته خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

اغوستن دي.“

”خو زما خو ستا د جامو غوندي ځوښې وي او د کميلې د جامو غوندي ځوښې وي او د چاچي د جامو غوندي ځوښې وي او.“
 ”ته راحه، چې رېوړی، پتاخي او څلوبی درله راواخلم!“
 (مابتي د خپل وس پورې د ځيرک خان په ځله د لاس اينودلو هڅه وکړه).

فردوس هغه نه ډېر مشر نه ؤ. بيا هم نه چرې هغه د فردوس سره لوبې کړې وې او نه ئې چرته لينده لاس کښې اخستې وه او نه ئې شينولو له گوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينگانې، ميرگاتي، پتيتوني، شلغاتي، کوډگي، د گوډا گوډی واده او چيندرو. د کوډگي په وخت به هغه کميلې ته وئبل،
 ”ته به سرې ئې. ته به کور ته راشې او زه به درله ډوډی راواخلم.“
 ”نه کنه، جینی خو زه يم. زه به ډوډی راواخلم.“
 ”خو ته زما غوندي ډوډی نه شې راخستې.“
 يو ځل ځيرک لوبو کښې په سترې سا وئبلي وو،
 ”دوه گوتې ځانډې“

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوڅرولې ؤ او د هغه ځنگون نه ښورگ اوړېدلې ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژرلي وو او د ځيرک په سر مابتي ميرگاتې سم تپولې ؤ. تر دې چې ښکلې او مابتي پرې ځله هم وهلې وه او دغه تريخوالې تر ډېره د دواړو منع کښې ؤ.

د هغه کره وړه خپل پلار نه خوځېدلي نه وو، خو د ښځو رنگونو

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نژدې ؤ. د هغه دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نه ليدل، چې تر څو مابتې په کور وه. د مابتې واده نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمگړې بنکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغه دوېمه مور لاره. هغه په يو ژوند کېنې دوه ځله يتيم شو او دواړه ځله په اومه ځله. د هغه نه هغه څادر رابنکله شو، د کوم په شا چې هغه کېنې دننه جينې په ستر وه.

گليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهله ؤ، چې د هغه په پېغله لور ميرزادگي پېريان کېنناستل. وروميو ورځو کېنې به هغې په سمه لاره تيندک وخورو او و به غورځېدله. بيا څه موده وروستو به چې څنگه پرېوتله، نو څه بل غوندي خبرې به ئې هم کولې. "ته د شيطان اورې او زمانه اورې"، يوه ورځ د ميرزادگي ترور د هغې مور ته گنگوسه کېنې ؤوې، "په دې جينې پېريان ناست دي او د کوچينوالي نه د دې سترگو کېنې دغه سره وو".

مور ئې هم په زړه وخوره. نور څه وي او که نه، خو چې اوس دا خبره کلي کېنې خوره شي او گليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د گليشان څاروانه ځوي د پېريانو د اپلتي شا ته پتېدلې هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرگو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې که يوه پله په هغې ډېرې بڼې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورڅو هم روان وو. مېرگي د پېريانو سره تله کېنې سپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو او يوه ورځ د سيند

د لبونو ڇپو غبڙي نه د ميرزادگي. مڙه ځاندره راووتله. کبانو د ميرزادگي. نه يو پوتيه هم ځورلے نه ؤ. گلپشان د کونډي يا جال پرځامے روان سيند کنبې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوند مے د اوبو سر له مږ راوړمے ؤ او چاپېره اولس د گلپشان دغه ناکړده غنډلې وه او د ميرزادگي رنځ ئې د پېريانو بؤ باندې اړولے ؤ.

”شېرکا کا! دوه يو. پچاسے پږي کېږده!“

(منډي، ته گوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤ وئېل).

”پخېر هلکانو! (شېرکا کا پانوس دوي ته ؤ گوري او بيا چېنک په سکر و کېږدي) پږنتوا! سکاره ورته سره کړي!“

چي. خو ټول بناړ کنبې پخېږي، خو د شېرکا کا چي. مازغه ټکور کړي. د شېرکا کا وېنا ده،

”زما پچاسے جنت نه راځي. زه اوبه، تورې چي، ځواږه او پي. پتيله کنبې واچوم. اور دغه هر څه ؤ سيزي او د جنت نه ورته پخې چي راشي.“

(هر څوک چې چي. دومره ؤ خوتکوي، نو جنتي کيږي).

څلورمه شېبه

کابل نه چاپېره څومره گنگوسې وې، څومره لومې څورېدې او څومره پرکي لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه درې زره کېلوميټره لرې ماسکو کېنې د کابل په ځاؤره د رنګون بڼکالو د کابل غږ کېنې رسېدلې وه. دغلته نه يو زر کېلوميټره لرې تهران هم ناجانه نه ؤ او ځان ځوندي کولو له ئې د سوېل لخوا شپول باندي لاس پورې کړې ؤ. هم دغلته نه يو زر کېلوميټره لرې هند کېنې په کابل کې هر څو څواچيني وه، خو د دغه څواچيني چينه بڼکاره وه. پنځه سوه کېلوميټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غوږونه څک نيولي وو او دغه تودوښې کېنې د گټې او تاوان سوال هغه د پاره هېڅ ارزښت نه لرلو. څلور زره اته نيم سوه کېلوميټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولې د سور بېرغ د پېغور نه سترگې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلوميټره لرې نيويارک کېنې ناست جيمي کارټر د افغانستان په ځاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنگولي وو او د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځونې ډاگه کېنې ټولې نړۍ نه د صليب تر سيوري لاندې راټول شوي وو.

دلته که راتلونکي وخت کښې د افغانستان او پاکستان منع کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کښې نه د دېوال دنگولو تاييا کېدله، نو لري په جرمني کښې د يوې ځاوري دوو برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن دېوال پنگېدلو.

د اشغور نه يو سپين زيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ وکړو،

”دا نڅېسته د امريکې او روس ده. دا د اسلام نڅېسته نه ده. دې نڅېستې ته مه وردانگي! دې ځاوري نه به د بارودو توپ روغ کړي او بيا به پوهېږي نه، چې چا وويشتو او له کومې خوا ئې وويشتو.“

د امريکې ډالر او د ملا د جنت زيري د پښتنو په سترگو لاس کېښودل. يو مسلمان به پرديو بنځو پسې گرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وايي، بېلماڅه به وي، خو د خنزير غوښه به نه خوري، خپل کت به چا سره نه نيموي او د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر او روبېل د دوو کابو منع کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقبي شي.

دې لري او څرې نه لري د پراخه شنو کښتونو منع کښې قدوس خان گوډ کولو. هغه سره پنځه شپږ دياريمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د بېر لختي په پوله ديارلس کلن څيرک خان دودۍ اخستې روان و.

”راځي هلکانو! چې دا شخوند ورته ووهو.“

خیرک خان ڊپر لری نئ و، چي په لیدلو ئي مشر تره کوداله
کهنسوده او پخپلو ملگرو ئي غږ وکړو.

“خیرکه! خه دي راوړل؟”

“دادا! یوه دونگه کنبې غوښه او بنوروا ده، بله کنبې لاون دے او
ډوډی دي او پیاز او شنه مرچکي.”

“خومره شنه مرچکي دي؟”

(هغه مرچکي وگوري، و ئي شمېري او ووائی)

“اته”

“او میرگاته نه راتلو؟”

د راماني تپوس له د خیرک خواب نه وړاندې قدوس ووي،
“لینده غاړې ته اچولې به چرته گرځي (او بیا خیرک ته ووائی)
لاس ووينځه، چي ډوډی وخورې.”

“ما اوس فردوس سره وخوره.”

او دي خواب سره هغه یو اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په خیرک کنبې خپل ناموس خان بنکاري. دغسې
قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول او
هغه هم د تپوس خواب کنبې. بلخوا فردوس خان و. هغه اوس
لویگانې و. شونډه ئي نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چي
لوبو کنبې بوخت وي، نو خه مجسرت به ترې وځي، خودا ده،
چي پلار ئي پري خپله غاړه خوشې کوي. کله به خیرک پسې
نځښته وي او کله کميله پسې. مابتي چي راشي، نو خپل حوے
او د غېږې لور یوې شېبې له ځان نه لري کولے نه شي، گڼي بیا

ورسره فردوس څه نا څه تپوهه کړې وي. هسې هم ځامورۍ د خپلې دغه نرور په وړو ډېره مېنه ده. يوه ورځ چرته قمر و خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتۍ په گوته کړې وه او د خپلې مړې لور وېنا هغې سر ته ورسوله. بيا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتۍ سو د دغه غوښتنه نوره زياته کړه او قدوس او بلقيس هم د ځامورۍ کور ته سو او سور کښې وو. عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تپوقې نه ورته پانوس "ماستر گمې" وائي. دغه کورنۍ کښې يو هغه دولسم پورې زده کړه کړې ده او يو پانوس شپږ کړنې سر ته رسولي دي. مير گاتمې ښوونځي ته تگ نه بن کښې مرغيو وپشتلو ته په لستونو نڅيرې که کور کښې به هر څومره وړندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغه څه وو نه او کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترگې سرې کولې. کلي کښې څه خوشکمار ځيرک ته سو کښې پراته وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتو غاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ او ښه کښې گاونډي ته تلي وو.

کور نه بهر دغه وخت که د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان ملا ؤ. عبدالرحمان ملا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپڅين نمونځ به کلي کښې

سپدا ميرڪاڪا و رکولو. لڪه ڏولا ملا د عبدالرحمان ڊپر ٿيسته پاسته او متقوري زده نه وو. ابغ نبغ سرے و. خپلي امامتي او استازي سره ئي ڪار و. په خبره دوه ئي ڏولا ملا سره خله وهلي وه، هغي نه وروستو خو بپخي غلے و. ڏولا ملا به نه خه خبره ڪنبي مسئلي راويستلي. روژه او اختر ڪنبي خو به ٿوله سيمه خان له وه او ڏولا ملا خان له. بيا د ڏولا ملا چي ڄومره زده ڪره وه، هغي نه زيات پخيوته و او عبدالرحمان ڪه پخيل حاه پوهنتون نه سند تر لاسه ڪري و، خو دومره ڦرتي ئي زده نه وي.

”ناموس خان دي خداے و بپخي، ڊپر بنه سرے و. زه د هغه حوي ڪنبي هغه وينم. دغه هلڪ ڊپر غلے او ڊپر ڏروندخويه دے. ڪلي ڪنبي نورو هلڪانو سره ناسته پاسته ئي هم نشته او بنوونخي نه هم وتلے دے.“

عبدالرحمان ملا چي مخڪنبي هر خه وئبل، خو قدوس تري خبره واخستله،

”استاجي! د هغه ڪره وره او ناسته پاسته داسي دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چي ڪلي ڪنبي هر خنگه خلق دي. دا خو نه شو ڪولے، چي هم داسي ئي پر ڊڍو. بنوونخي نه خو هغه پخيله خوبنه راغلي. هر وخت به ئي ڙپل. اوس د هغه په سر به مونڙ چا چا سره نخبستلو؟“

”زه وبم، چي بنوونخي نه خو هغه راوتلو. ڪه داسي شي، چي جومات ته د سحر او مازيگر نمونخ له راخي، او زه ورته قران و ايم او دغسي لڙ لڙ ڪتابونه هم زده ڪري، نو دومره به شي، چي

يؤ خو به ٿولني نه ۽ نه شوکيري او بله دا چي د يوازيتوب احساس به ئي هم ڊهر نه سڪونڊي.“

”استاجي! دي کبني به نه“ ڇوڪ وکري؟ کور سره خوا کبني جومات دے او بيا تاسو نه زيات مونڙ په چا باور کولے شو؟“

ڇيرک خان د جومات شو. که د کوچنيتوب څه ستغو يادونو ئي لاره نه نيوله، نو هغه د عبدالرحمان ملا سره بنوونځي ته هم غاڙه اينسودله. دا يوه خبره خو د هپرولو نه ده، چي که هر څو قدوس خان دا وئبل، چي ڇيرک خان د بنوونځي نه پخپله خوبه راغله ۽، خورينتيا دا دي، چي ڇيرک خان بنوونځي د نورو هلکانو د پچموزو او د فردوس خان په گوربدلو او غرنگبدلو پربنسے ۽. نن هم چي کله هغه بنوونځي ته هلکان په تگ وويني، نو يوه څڙيکمنه تلوسه ئي زړه کبني جيگه او سترگو کبني بنکاره شي. د ملپشي تور اغوستن، د سور څلورگوتيز ستوري توري خولي او وږي بستې ته هغه اوس هم پسخيرې. د عبدالرحمان سوډ او پپرزو ڇيرک خان نورې نږي نه وشو کولو. څو مياشتو کبني د هغه ژبه روانه شوه. يا ”ليف بي“ کبني نخبتلو او يا نهمي سپپاري ته ورسيدلو. دي سره ئي لږ لږ ليکل هم زده کړل.

”زه وږي يم.“

د ڇيرک نيازبيني خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو او هغي اينگولے او ډوډي د هغه مخې ته کپنودل.

”دا ۽ خوره او بيا لږ اوده شه!“

”زه ډوډي خورم، نو بيا به نمونځ له ځم او د سپپاري سبق به وږم“

اؤ بيا چي راشم، نو اوده به شم بنه؟“
 ”ته چي اوس جومات ته لاري، بيا به مازيگر راخي، نو خه به اوده
 شي؟“

ورنڊار په موسكو سترگو د خيرڪ سواليه خواب ته په خواب
 کني يو بل سوال پرېسودو او لاره، خو دغه پوښتنو له د خواب
 په لټون د خپل سر ترلو پوهه لاء خيرڪ خان کني نشته.

ترکان کاکا د جومات کت ټکوهه. پرځند کت ترخ کني واخستلو
 او توند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديري ته خو
 مياشتو نه نوي کډه نه وه تلې. نن دا نه چي د جمالي کور کني
 مړي شوي، د کلي هر کور دغه مړينه باندې لالينده و. د
 موندرو دوي خپلوانو کني بنادي وه او هلته ډزي شوې وې. دغه
 ډزو کني د چا توپنچه غله شوې وه او چي کله هغه د توپنچي
 بيا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي او تود مړدکي د موندرو
 سينه کني يخ شوي دي. خو ساگانو نه وروستو موندرو غله شو
 او د هغه چپيا سره د واده کور کني يوه انگولاروغه شوه. ناوک
 پولسانو بوتلو او ډز کوونکي وټنټېدل. د بنادي ورځ د ناوک او
 ناوي کور او ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د موندرو کور د
 پاره ئي د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يو مخيز او مينې
 نه ډک مړي و. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغه
 قبر کنستلو د پاره نيم کلي تله دي. پښتانه د کلي يو کور کني
 مړي د ټول کلي مړي گڼي. په کلي کني چي مړي و شي، نو د
 مړي څلوښتي پورې د کلي بنادياني ځنډوي. پخپله د پانوس

خان واده دوه مياشتې وروستو شومې ؤ (يو ځل د پرځند کاکا پلار مړ شومې ؤ او د هغه د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصير شاه او شيبير شاه مور مړه شوې وه).
 ”زما د پاره ورته ته ښه وکړه“.

د موندرد نكاح په وخت خپل ماما ته كړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې وژړل. هغه دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په كور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو كره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز كوونكي ته كه مړۍ كښې بياسته واچوي او ژبه ورله يو گز بهر كړي، نو بيا به څوك داسې ډزې نه كوي. زه درته يوه خبره كوم. زه د مرگ بدل كښې د مرگ په ځاى د بخښنې منونكې يم، خو زمونږ ټولنه كښې د زده كړې پله څوك دومره پاملرنه نه كوي او ځكه تشدد د اولس ځوي كښې اغېزلى شومې دى. تاسو به داسې ډېر لږ وگړي ووينئ، چې هغوي لوستي وي او د ټوپك يا توپنچې سره مينه كوي. دغه وگړي داسې خيزونه لاس كښې اخستل هم سپكاوې گڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان ملا او دولا ملا د نڅښتې خبره كړې وه. عبدالرحمان ملا د نڅښتو نه دى، خو خداى دې غرياش كاكا په خبر كړي، دا بزغلى هغه كرلى ؤ. هغه نيم نمونځونه په دولا ملا پسې كوي او نيم عبدالرحمان ملا پسې. د هغه كور د كوز او بر جومات په ډيورنډ كرنښه دى. روژه كښې ئې سرسايه عبدالرحمان ملا له وركړې وه او د واړه اختر په درېمه ماسخوتن نمونځ كښې دولا ملا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغه غږ وکړو،

چڙي ڇڻ ڪورونو ته اوس هم سراسيه پاتي ده او هغه دي زر ترزره راڙڙي، گني زه به ئي جومات کنيي د اولس وړاندي نومونه واخلم. د هغه خبري لڙي ترخي وي. غرباش ڪاڪا به تل سنت ڪور کنيي ڪول. دغه ورځ هم چڙي هغه ڪور پله روان شو، نو ڏولاملا پري غڙو ڪرو،

”غرباش ڪاڪا! ته هم خان ناجاڻه ڪوه مه.“

”ما خو سراسيه ورڪري ده.“

”ستا دي يوه ڪاسيره په ما حرام وي، ڪه راکري دي وي.“

”ما خو په روڙه کنيي عبدالرحمان ملا له پيسي ورڪري وي. ته هغه نه تپوس وڪره!“

”نه! نو ته نمونخ دلته ڪوي (هغه د مڙي نه پاڇيدو او تند ڪي ئي تريو ڪرو) او د سپيني خلي ياران دي نور ساتلي دينه.“

”خو تاسو وايي (غرباش ڪاڪا هم لڙقار واخستو) چڙي موتاز له ئي ورڪوي. هغه ورځو کنيي د هغه ڪور کنيي ناروغتيا وه او گهر و. زه خبر شوم، نو ما ورڪري.“

ڇڻ غرياش ڪاڪا د ڏولاملا سره خبري وړاندي نه بوتلي او ڇڻ يو ڇو مشران تر منڇه شول، هغه وخت خبره غلي شوه، خو په سبا د پرخند ڪاڪا د چوپال وړاندي د اولس مخکنيي ڏولا ملا په عبدالرحمان ملا خله ووهله او دواڙو کنيي بيا تريخواله راغلو. غرياش ڪاڪا د خدا ڪه هغه ڪور نه ڏولا ملا توري ڪرو، ڪوم کنيي چڙي به د ڏولا ملا ”الله اڪبر“ باندي نمونخ ڪهلو او عبدالرحمان ملا به هغه لاري نه خنده ڪوله، په ڪومه چڙي به ڏولاملا تهر بدو.

عبدالرحمان که هر خو په هغه نه بلوڅېدلو، خو د دولا په زړه کښې خبره پرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان ملا سود هغه ته د پېغور اغوستن کښې ودرېدلو او د هغه په سترگو کښې شېطان وځاندل. د دولا ملا په دې هېڅ نه وو، چې د هغه دغه پليټې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څه ځول راځي او د عبدالرحمان ملا درناوي ته به څه پېښېږي.

نن شېرون او بنډارې د عبدالرحمان ملا جومات ته د مازيگر نمونځ له راغلل. شېرون او بنډارې د دولا ملا مقتديانو کښې هغه ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره تېره به ئې څښکله او د دولا ملا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانگونو به هغوي جومات ته نه ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دولا ملا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون او بنډارې ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نه دے، خو هغه څه خبره د دې دواړو په حقله د دولا ملا غوږ کښې کړې وه او بيا چې دغه دواړو هغه سرې کلي کښې څومره سپک کړو، که تا ليدلې ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سرې پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغه، د دولا ملا او خداي تر منځه وه او نه هغه شېرون او بنډارې ته کړې وه او نه خداي.

د مازيگر نمونځ پسې چې دغا وشوه، نو ورو خپلې سپيارې لاس کښې اخستې، يو اړخ ته او لويگانو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

خو شهبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ او چي ڪله هغه پاڅيدلو، نو بندياري تري تپوس وکرو،
 ”استاجي! چي دا حوره به څنگه وي؟“

د بندياري تپوس او دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړه وخوره. هغه بپرتي په مُصله کڻي ناستلو. خو شهبو له هغه زړه کڻي ډپر کرل رښل وکرل او بيا ئي ووي،

”حوره د الله لخوا خپل داسي بنده ته، چي هغه خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دي دنيا کڻي تهر کړي وي، يوه ډالي ده. دا به جينکي وي او.“

د عبدالرحمان مُلا خبره شهبو نيمه کڻي واخسته،
 ”دغه خبري خو مونږ ته ډولا مُلا هم کړي دي. نو چي خبره ئي را ته وکړه.“

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسي موسکا راغله، چي د هغه سترگو کڻي د دغي هڻ سبور ښکاره نه شو. هغه يو حل چاپيره ناستو خپلو مقتديانو ته وکتل او بيا ئي ووي،

”زه يم، که هغه دمي. خبره خوبه د قران او حديث نه کوو او بيا.“
 دا حل بيا شهبو خبره واخسته،

”دي حوري نه به قلاڙ شو. دا خونئ تا ليدلي ده، نه ما او بندياري ليدلي ده او نه ډولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ووايه! هسي هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلي ده.“

د عبدالرحمان مُلا سترگي دي خبري اوربدو سره په زمکه وځښتلي. الله دي گلباچا کاکا سره ښه وکړي، چي هغه د دوي د

خبرو په بوي پوهه شو،

”داسې کار به وکړې، چې دولا ملاً ته به کښېني. هغه نه به دا تپوسونه هم وکړې او که د نيا دې نوم پرېوتې وي، نو هم ورته ووايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د گلباچا کاکا خبرو سره د شېرون او بنداري سترگې دووسې شوې) او که هغه نه شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته.“

د دې خبرو په وخت د گلباچا سترگې او شونډې يو رنگ پرڅېدلې وې. گلباچا کښې دومره زور و، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وځنډلې، سپک روان شو. اوس د گلباچا غونډې زورور ته مخامخ ئې په ژبه گيتي پرته وه.

د ما بنام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان ملاً جومات کښې ايسار نه شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست و، د هغه لپه کښې د اوبنکو څخو بې کېدلو،

”اے خدايه! د دغه وړوکي په سر ما مة رانيسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېرم. د زړه په حال ته خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه.“

او دغه وخت د هغه سلگيو هغه نورو خبرو نه ونيولو او لپه کښې ئې څخو بې نه درنه شېبه روغه شوې وه. (د هغه دغه سلگيو ته د دلانسي لاس په سر اېښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغه سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغه لپه ئې خپل لاس کښې ونيوله او خوا اوبنکې ئې د هغه د اوبنکو سوېلې کړې).

ځيرک خان د عبدالرحمان ملاً د خوي بدلون باندې پوهه کښې

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغه د پاره پورې شوې ده. د هغه ورځ کښې چې به څومره وخت سپارې سره تېرېدل، هغه وخت هم د هغه د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغه ته يوه شېبه تېرول ډېر گران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو او انگنې کښې به ئې سترگې چاپېره وځغلولې او څوک به نۀ وو، نو لکه د بنځو لويته په سر کړې، هغه به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه وښوول، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغه سره ملگرې وې. د کور د بوالونو او ورونو به گومي واز کړي وو او ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه گومي هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان ملا اوبنکې د هغه اوبنکو تاده وه، کومې اوبنکې چې به راتلونکې کښې د هر هغه مذهب لپه کوونکي ملا سترگو نه بهيرې، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد او امريکې نڅښتې له د اسلام او کفر د نڅښتې نوم ورکړې و او دغه نڅښتې د پاره ئې د جنت په بېعه ديارې کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اته کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې وويشلې شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينې خان شو. هاهاها! د افغانستان ځاورې نه کافران لارل او اسلاميانو د يو بل په وينو غږو کولو ته غاښونه تېره کړل. د پاکستان ملا د واکمنۍ د ډمې غېره کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غږونه نۀ اوري. تاريخ د وختونو په تندي

ليكله كيږي.... اسلامي جمهوريه پاکستان د اپيميانو باغ شو. اسلام نه ؤ، جمهوريت نه ؤ، نيم پاکستان خو څوارلس کلونه اگاهو بېل شوم ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځيرک خان ته سو کښې وو، هغوي له ځيرک خان تر دغه دمه په لاس نه ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه ميرگاتې نه ؤ، چې يوې سپېرمې نه به ئې قنې بهېدل او لستونې سره به ئې سپېرمې نه په مخ ؤمښل. يا خو غونډه موندل ؤ او يا اوس لکه د پلار غځېدلې دے. کور کښې هم اوس پرچ او لگانې کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترگې سرې کړي. د هغه تندې په دې بڼه دے، چې په مشرې مور ځاورې امار شوې دي. کلي کښې که د هغه وړاندې چا څه وئيلي نه شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغه زړه نه شو کولې، خو دغه ورځ هغه سم د ماسخوتنه زړه کړې ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره ځاورې په لاسونو نکريزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. ورېځې په ټولگو ټولگو کښې شو ورځې اوږدېدلې راوږدېدلې وې او دغه ورځ ئې ستومانۍ ويستلو د پاره څانگونه ځواره کړي وو. وړومبي څاڅکي د ورېځ لمن پرېښودله او هغه پسې نورو هم زړه وکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شېبه روغه شوه او تيارې ځان بڼه دروند کړو. فردوس اوس شېښو سره د لوبو کولو پوړۍ نه پل اخستې ؤ. اوس ئې نېنځکې او نېنځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نېنځکې او خوځنده پاسته

نہنڱاڳان. هغهءَ د خپل ڪټ نه ځيرڪ خان ته لاس وڃڻو. د لاري غل نه به ڪور ڪنڀي پٽ شي، د ڪور غل نه به چرته ځي. د بهر شوڪوونڪو سترگو لاسونه د هغهءَ په ڪور ڪنڀي د فردوس سترگو نه راوتلي وو. هغه لکه د تربدلي هوسي وڃو شونڀده. يو څو يادونه ورته څپلمه شول. د کلي د هلڪانو وږي سترگي او د پخواني مابتي تربي شونڀي. هغهءَ دواړه ځايه سمون خورلو. د هغهءَ ځاڙه داسي ڪنڀت نه اخستلي شوي وه، چي سڀي او بنڃي دواړو د پاره پڪنڀي خوند و، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځيرڪ خان زړه نه منل. هغهءَ فردوس ڄان نه اڀولو د پاره په ډډه واڙبدلو، خو هغه بيا هم نه اڙبدلو. څو پيري ځيرڪ خان ڪټ ڪنڀي هره ډډه په بله واروله او بيا پاڅبدلو، د ڪوتبي ور ڪنڀي وڙبدلو او توره تياره ڪنڀي ئي د رها د بخري لٽون د پاره سترگي بي ريه پربنڀولي.

”ما ڪنڀي داسي ڇهءَ دي؟“

زما د بنڃو رنگونه او خويونه خوبن دي او په ما د سڀو رنگ تپلي شوءَ دے؟

ڪوم خوند چي ما نه مابتي اخستلو، ڪومي تندې سره چي د مابتي سوڀليو ما ته ڪتل، ڪومه لوڙه چي د کلي د هلڪانو سترگو ڪنڀي ده او ڪوم خواڙه چي فردوس ما ڪنڀي لٽوي..... زه دغه هر ڇهءَ نه ڪرڪه ولي ڪوم؟

ما ته ڪه هلڪانو ڪنڀي ڄان نيمگري بنڪاري، نو جينڪو ڪنڀي هم نه ڄاڻبرم؟

زما سترگې ولې ما نه ډېر رانجه او زما لاسونه د تکو سرو
نکريزو گلونه غواړي؟

ملا استاذ زما خبره باندې ولې غلې شوم و؟

زما د پلار پخپله ولې ناپگنې ابې هغه ورځ زما په ليدلو وئېلي
وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نوک خوځېدلې نه دے، خودا
را ته لږ ډېر دغه بڼکاري؟"

زما داسې زېږون کښې به د خدا ے څه خوبښه وي؟

هغه ور کښې ولاړ دغه خيالونو او تلوسو کښې ورک و. څه وخته
پورې فردوس خپل شيطان په دې و غولوه، چې "اوس به راشي،
اوس به راشي" او دغه هيله کښې د هغه سترگې هم پټې شوې
وې. باران به کله غلې شو او کله به ئې بيا د زمکې په مخ خپل
خالونه کېښودل. د ځيرک خان خپلو سترگو نه هم څاڅکو يو بل
له لاس ورکړے و. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن
کښې ځان نغښتلی و، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه
د پاڅېدلو نه و. د هغه بدن ډېر تود و او د هغه ډېره يخني کېدله.
هغه چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سپېرمو نه
راتلونکې توده تپږنه سيلی به پرې ښه نه راتله او چې مخ به ئې
خرگندولو، نو يخنی نه به ئې گرگوزه وهله. غرمه هم لږله، او
چې مازيگر هغه راوټېدلو، نو گورې وريخ سره ورته داسې
بڼکاره شول، لکه چې بيا ماښام شوم وي. دې ټوله ورځ کښې د
هغه خوا له څوک ورغلي نه وو او نه ئې چا تپوس کړے و او
هسې هم کله نا کله د هغه تپوس کوونکې يوه وړندار وه، چې

هغه د دوؤ ورځو نه مابتی کړه تلې وه. یوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د بڼکلي د گوربدلو له لاسه اوس هغه نه پوښتلو. بیا ماسخوتن شو او چې فردوس اوده کېدو له کوتې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زبیرگو ئې ځان ته پام کړو. هغه چې بړستن واروله، نو څه گوري چې ځیرک خان خولو کښې ډوب شوشنیرې او د تبې له تاوه د هغه ټول بدن باندې یو رچ گډ دے. هغه توند کوتې نه ووتلو او چې څنگه منا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

”میرگاتیه! ولې وارخطا ئې؟“

”دادا! ځیرک تبې نه سم رپي.“

دا اوربدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو او چې کوتې ته ننوتل، نو څه گوري، چې ځیرک مرگونې پروت دے. د هغه مخ تک سور شومے و او سترگې ئې زیړې اوړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو او دغه څو شېبو کښې بڼکلي او کميله هم ورغلل.

”دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پروت دے او بېگا نه ئې دا سره تبه ده او دومره څوک د ده خوا له نه دي راغلي..... يره خو.“

قدوس خان کله کله داسې تاوده وِسپزي، گنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نه وړي.

”دادا! اوس ده نه مونږ څه خبرېږو. څه ورځې ترې مولا بادر جوړ شوے و، نو مونږ وې هلته به وي.“

هغه هم ورځې وې، چې بڼکلي به په اوبڼکو ژړل او قمرو به

ورسره په وینو ژړل. بنکلی ډېره د ځان شوې وه.

”میرگاتیه! تا دې ته وئېلي نئ وو؟“

”ما خو ځان له اوس وئیدو نو“

د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.

وړندار چې پانوس سره د مابتی کور نه راغله، نو د کور انگن

کنبې څیرک بړستن کنبې نغبنسته پړوت ؤ. هغه اوس ډېر بنه

شوم ؤ.

”څبرکیه! اوس څنگه ئې؟“

دې نه وړاندې چې څیرک څه وئېلي وو، تندار پروڼه منجیله

کولو، د څیرک پله روانه وه او ځواب ئې ورکړو،

”دغه یو خو اوس ځلمه د مې او دغه میرگاتیه ورته وایئ. دې

هلک له نوم وړان نئ کړئ. څیرک خان وایئ.“

”کاکا! اوس بنه شوم یم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نئ

(کله چې څیرک دا ځواب ورکولو، د نغري نه پاڅېدلو کنبې ”دې

هلک له نوم وړان نئ کړې“ اوږدو باندې بنکلی په وړانه ځله

غلي وئېلي ووې ”هه! هلک. په څه هلک؟“ اوس مې کور کنبې

نمونځ هم وکړو.“

”وړندار! مابتی څنگه وه اوس؟“

بنکلی پوښتنه وکړه او هم دغه وخت وړندار د هغې سره لاس

ورکولو پسې څیرک سره کنبېناستله،

”ډېره بنه وه“

”او کاکي؟“

”هغه هم بنه وه. ځاموري ابي سلامونه كول.“
 ورنډار د ځيرك خان سر نه پنهنجه پاوه تاؤ كړي.
 (ځيرك خان ورنډار ته څكه دے. ورنډار داسې گڼي، لكه چې
 كله كله قمر و هغې ته څېلمه په كټكي كښيني او خپلو رڼو
 سترگو كښي د مينې ټوله رڼا روښانه كړې هغې ته وائي،
 ”ورنډار! د مابتي روزنه زما په تا پور دے. زه د خپل پور عوض
 كښي ستا مينه خپل ځيرك خان د پاره غواړم“ او ورنډار لكه چې
 خپلو موسكو سترگو كښي قمر و ته وائي، ”نېكبختې قمر و! ته
 خو ما ته داسې وائي، لكه چې ما ته هېره كړې ئي“.)

پنجمه شبیه

نڙی، کنبی ډ پر بدلونونه مخې ته راغلي دي. بدلون خو د ځیرک خان ژوند کنبی هم راغلی ؤ. دغه بدلون د هغه ژوند ته ځان سره ډ پر ستونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زغم توان لرلو، تېروه ئې. په کور دننه مړې ځواگانې او کور نه بهر وږې تږې سترگې. دغه چاپېرچل کنبی د هغه سا نځښتله. د ژوند په کتوی، د سړیتوب برغولې پروت ؤ او لاندې ترې د ناشونو او تېرونو اور غرغنده ؤ. ځیرک ډ پر څوټکېدلې ؤ. د غوجل سره خوا کنبی د ټېکټر شلېدلې تېر پروت ؤ،

“دا په منځ څیرې کره او څاروؤ له ئې اخور کره!”

قدوس یوه ورځ مازیگری کنبی پانوس ته وئېلي وو.

پانوس لادغه تېر له گوتې نه وې وروړې او نن چې کله خیرک ته
 ځان ډېر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې
 سترگې ښخې شوې. خیرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نه لرلو.
 هغه غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي.....
 په لېچو کښې مړوند پورې ښکړي واچوي..... په زنه شین خال
 کېږدي..... اوږد پیچوکې وټړي..... رنگین اغوستن واغوندي او
 اوس که هر خود ښنځکود واده او گوډیانو د ودونو وخت تېر و،
 بیا هم هغه غوښتل، چې هغې ته خپل زړه راوسپړي. په
 کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غونډې غوښتلو باندې مابتی-
 هغه ته وئېلي وو،

”غله شه! ته هلک ئې“.

هغه په دغه خبره یادولو سر وځنډلو، پخپل مخ ئې لاس رابنکلو
 او بیا ځان ته گویا شو،

”که زه هلک یم، نو د فردوس غونډې بربت او ډیره مې ولې
 نشته؟ که زه هلک یم، نو“

داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې او بې ځوابه به پاتې شوې او څه
 وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.

د زړه خپل پارڅوب وي. وگړې کله کله د خپل چاپېر چل نه
 دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رڼو لټوي او خپلې
 ټولې اندېښنې په دې وغلوي، چې دغه ځای نه وتلو کښې به
 ئې زړه څه خوتیکاؤ شي. بیا خیرک خو د خپلې نیا ځامورې د
 کور نه اخوا بل څه لیدلي نه وو. یو ځل نیم که قدوس سره مېلې

ته تله ۽، هغه به ۽، پانوس خوبه د ځيرک نه دومره ځنډه کوله، لکه چې بنځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پروني گرځي. "اولس دوي چرته په قلاړه پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لار شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوڅه ده او داسې وگړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندي نور وويني، نو د ده به ورسره هم زړه يو شي. ما پخپله هغه ځان ليدلې د ۽ او څومره موده مې هلته ديارۍ کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکوان وئيلي وو. کاکوان مودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خوبه په کلونو کلي ته نه راتلو. چې واده ئې وکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کله او خپل کور وليده. څه موده اگاهو هغه کډه يوړله او پوخ هلته دېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نه مخ کوي. د ناموس خان ملگر څيرک خان هم کاکوان سره کراچۍ ته تله ۽ او هم کاکوان د هغه مړي سره کلي ته راغله ۽ د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغه دېره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکوان ځنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژر غونډ شو)،

"دې هلک ته چې وگورم، نو زړه مې را ډک شي."
 "پرځند کاکا! ته ووايه، اوس مونږ څه کولې شو؟ دا د خداي شکر ونه دي، چې ترونه ئې پاملرنه کوي."
 (او بيا شېبې نيمې له غلي کېدو نه وروستور و غوندي اندېښمن)

غبر کنبی ووائی)

”خو هغه هم تر کومه؟“

”کاکوانه! عبدالرحمان مُلا خه وخت خان پورې نیولے و، نو د مېخري خولی په سر به ئې هر وخت سپاره ترخ کنبی نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دولا مُلا پورې کړه“

”هغه خنگه پرخند کاکا؟“

”خدا مے دې د دولا مُلا کُودله ورانه کړي. اوس ته ووايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اور لړوني غورخوۍ اے مړه! سر دې نه خوږوم، خو عبدالرحمان مُلا ته گناه نه وه.“

وېنستو سمولو د پاره د خپل پير راتلو ته ناست خيرک خان د پرخند کاکا او کاکوان خبرې اور بدلې. هغه دوهم داسې خوک د کاکوان مخ کنبې وليدل، چې سترگو نه ئې وېره نه کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ووتلو او د پرخند کاکا سره به خوک نه وو، نو د هغه د خپر لاندې به کنبېناستو. د پرخند کاکا ډېر بڼکلے ډولخا مے و. مېخ ته لويه هنداره خوړنده، يوه توليه، دوه خپوتکي، دوه قېنچي، درې رُمنځي، يو د اوبو کنډول، خو پتري او يوه چاره.

خو ورخو پورې خيرک خان خان کراچي کنبې ليدلو. هغه غوښتل، چې پرخند کاکا ته د زړه خبره وکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه خه وئېلو ته نه پرېښودلو. يوه ورخ هغه زړه وکړو او پرخند کاکا ته ئې شونډې وُسپر دلې،

”کاکا!“

”هس خیرک خانہ خویہ!“

(هم دغه مینې خوبه خیرک خان د پرخند کاکا خوا له راوستلو او هغه به ئې خپل گپلو).

”کاکا! ما وې (دغه وخت هغه داسې دواړه لاسونه یو بل کبې ورکړي ځنگنانو کبې نیولي وو، څنگه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے“

”هو خویہ! کاکوان ستا د پلار د پرنه ملگرے و.“

”کاکا! هغه به (سا واخلي او هغسې لازمکې ته گوري) ما؟“

”خه بچیه؟“

(خیرک خان لږ غلے و. هغه زمکې نه سترگې نه پورته کولې. تر دې چې پرخند کاکا د هغه خوا له راغلو او چې بیا ئې وپوښتلو، نو خیرک خان په نڅښتلې ژبه ووي،

”هغه کاکوان کاکا به ما (خیرک بیا لږ غلے شي) کراچی.“

خیرک خان نه پرخند کاکا خبره اخستې نه وه، بیا هم غلے شو او د پرخند کاکا سترگو کبې یو زړه سواندے نظر وینن شو. هغه د خیرک نه سترگې نه ویستلې او دغه وخت هغه ته د خیرک هغه ټول زغم ودرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې خیرک د کراچی نوم په خله واخستو.

”ته به کراچی کبې څنگه وخت تېر کړې او بیا ترونه؟“

د خیرک سترگو نه رڼې اوښکې راغلې او د هغه د بڼو په سر ئې وځانگل او په غږېو نیولي غږ ئې ووي،

”هغوي خو به خو ورځې زما تپوس هم و نه کړي“.

دې خبرې سره پرځند کاکا هم غږېو ونيولو او خپله ژړا ئې نوره ټينگه و نه ساتلې شوه. د ځيرک خان ستغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نه و، چې د قدوس او ناموس گيلې له به څه ځواب گوري، هغه په دې زړه خوړلو، چې ځيرک خان به په کاکوان څنگه سپاري؟ يو ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلی و او دغه فال نه د هغه وېره کېدله. بيا هم هغه ځيرک له ډاډ ورکړو او دا لوظ ئې ورسره وکړو، چې کاکوان سره به خبره وکړي او هغه ته ئې د چا وړاندې د څه نه وئېلو بڼونه وکړه.

”زما څوک اوړي؟ زه به چا ته ووبم؟“

مشره مور دې خدا مې وبخښي، شوملې چې به لږې نړۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يو کول،

”پيو ته تومله واچوي او بيا پکښې د اوبو منگې تش کړي، شوملې دومره نروبي کړي، چې“.

”مور! زه خو شوملې نه کووم. اوس ټول کله رامات وي او ته وائي،

”سينگلې ورته ډک کړه!“، نو ځاورې به ټينگې پاتې شي؟“

”خدا مې دې دوزخ پسې رنده کړه بنکلې! ځله کښې را له لوېشت مۀ راکوه! بنکاره ورته وايه، چې نورې نشته“.

د بنکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څه باور نه د مې پکار. که چا ته به ”نه“ کېدو، نو هم به گورېدلې، چې ”شوملې د موټراپنې بنځې کړه ختميرې“ او که شوملې به نروبي کېدې، نو هم به ئې ځله نه ودرېدلې.

نن چې د شوملو نه سينگلي کښې بېلو شوو شوملو ته وړندار
 وکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټينگو شوملو ډک
 سينگلې مشرې مور له بېل کړو او بيا چې به کلي کښې نروبې
 شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور خه کار نه و. اوس
 خو کلي کښې خوک هم هغوي کره شوملو پسې نه راځي. اوس
 خو باټيچ هم دوي کره نه چغېږي، نه چورليږي. اوس خو دوي له
 خوک مياشت کښې يو ځل مېلې نه بنگرې، نکريزې، شهنشي،
 نوي اغوستن او گانې نه د پور گوره هم نه راوړي. د کلي ډېرې
 هغه بنځې هم اوس دوي کره نه راځي، کومې چې به د قمرو خوا
 له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نه و، چې د مېلې نه
 به ئې ټولو له خيزونه راوړل، د پور گوره او گني به ئې راوړل،
 وږي به ئې راوړل. اوس د بنگرو او نکريزو مابتی هم دغه کور نه
 تلې او د خيرک خان مامي شوې وه. شهنشو سره لوبې کوونکي
 فردوس له اوس هغوي ژوندی گوډی د پاره خواوښا خپلو کښې
 سترگې غغلولې.

ماسخوتن غوښي په خپلو بنکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور
 لويو وړو او بنځو سرو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انگن کښې
 ولاړ وو. زمکې جول وخورو او څپر اوس هم لکه د ټون شوي
 چرسي جوتې خوړلې.

”ځي ځملي! زلزله ودرېدلې.“

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د خيرک
 خان سترگې اوس هم وېرندکې وې. مابتی نه وه، چې هغه له ئې

ڊاڊ ورکڙي ۽ ۽ اڏ د هغه دننه وٻره ئي تپريستلي وه. پانوس خان نه
خو زلزله کڻي د خپل کت نه پاڅي اڏ نه د غوئي د بڼکر بگتي.
باندي باور کوي. هغه ته کتلو باندي ده هم خان له دلاسه ورکړه.
د مشري مور (خدا ۽ دي ۽ بخښي) اڏ د هغي د پتنوس به تل د
غوئي په بڼکر توده وه.

”بيلماخه! دوزخ پسي روند شي! يو پنځه څلوېښت دري. خو به
پري ستا وي.“ خو پتنوس به دريو پسي خاندل.

څابښتي مال څيرک خان په ډېر گيله من نظر پرځند کاکا ته کتل اڏ
چې پرځند کاکا هغه ته وکتل، نو ډيري سمولو د پاره راغلي بشير
ئي په ځاي پرېښودلو اڏ د کاکوان کور ته ئي مخه کړه. هلته
ورنگ باندي هغه د څيرک د گيله من نظر په معنا پوهه شو.
کاکوان هم بېگا کراچي ته تلې ۽ دا ځل هغه د خپلي لور واده د
پاره راغلي ۽ اڏ پنځلس شپاړس ورځي نور بايد چې په کلي ۽
هغه خپل واره کور پرېښي وو. پرځند کاکا چې ستون شو، نو
څيرک خان د هغه د ډولځي مخې ته ولاړ نه ۽ هغه تلې ۽ دري
څلور ورځي تپري نه وې، چې کاکوان بيا کلي ته راغلو اڏ پرځند
کاکا هغه سره د خبرې وړاندي بوتلو د پاره د خبرې سر ۽ موندلو.
مازيگر کښي پرځند کاکا د کاکوان سره د ميراجان دوي د
کښتونو په لور لاړو اڏ خان ئي ورته داسې راوسپرده،

”کاکوانه! د ناموس اڏ د هغه د تپري مړيني نه وروستو ما دغه
هلک هره ورځ ډېر نيمگرې اڏ شوکېدلې ليدلې دې. اوس د
ژوند په هغه برخه کښي دې، چې نه پري کور کښي وخت

تہرہری او نئہ بھر چا سرہ د ناستی دے. ہغہ خیلو کنبی پردے دے، نو پردو کنبی خو پردے پردے دے، بیا تہ خو دا اولس پبڑنی۔“

”پر خند کا کا! د خیرک خان مرگ زہ دہر بی وزلہ کرے وم. زما خو دہ کلی کنبی یو ہغہ او یو ناموس خان سرہ ناستہ پاستہ وہ او ہغہ بہ ہم ستا خاے کنبی. بیا چہ کلہ ناموس خان مہ شو، نو زما پبڑنی بہ کلی تہ راتلی، خو زہ نہ. اوس چہ د ناموس د خوی پحقلہ تا نہ او نورو نہ اورم، نو لامی پہ زہ نہنی ورتیری. خہ وکرو دہ ہلک لہ، چہ مہ یار تہ مو مخ پہ لڑو شی؟“

پر خند کا کا پہ یو اہر زمکی تہ کتل، دوارہ لاسونہ ئی خیلو ترخونو کنبی ورکری وو او کا کوان نہ ئی خبرہ واخستہ،

”ما چری داسی نہ دی کری (ہغہ ہغسی زمکی تہ گوری) چہ خیل چوپال نہ د کار پہ وخت کنبی د کنبتونو پلہ چا سرہ راغلی یم. (ہغہ د کا کوان مخ تہ وگوری) نن د خیرک د پارہ تا سرہ راغلم. دغہ وروکے چہ وینم، زہ مہ غوخیری. اے مہ! (او د پر خند کا کا سترگو کنبی اوبنکی و خلبدی) تا چہ ہغہ خاے یادو، نو تہ ئی ہلتہ خان سرہ کراچی تہ بوخہ کنہ.“

پر خند کا کا خبری سر تہ رسولو سرہ پہ خاے ودرہدلو او کا کوان نہ ہم سابعہ سیلی. یورل. پخوانی خیرک خان او اوسنی خیرک خان کنبی د دانگ او پرائنگ توپیر و. رینستیا خو دا دی، چہ د ہغہ خیرک خان کلی نہ پہ تگ دہرو بی مخو د کا کوان ملا تپولہ وہ (دا ببلہ خبرہ دہ، چہ کلی تہ پہ راتگ ئی کونہی مور تہ ہر چا

اوبسکي زبادلي وي، خو دا خيرڪ خان بوتلل به هغه له پيغور او
 تور شي. بيا دا خبره هم وه، چي ڪراچي ڪنبي به هغه په ڪوم
 دربار خيرڪ ڪوڏوي او په چا به ئي سپاري او ڪه خدا ۾ مه ڪره
 هغه باندي شه و شي، نو خان له به د ڪومي باني پرتوگ گندي؟ لڙ
 وخت ڪنبي ڊپري پوڻستي د ڪاڪوان مخي ته ودربدلي او په
 ڪراغو سترگو ئي ورته ڪتل، خو دغه پوڻستو له د خوابونو د
 لٿون په خا ۾ ڪاڪوان پرڇند ته مخ ڪرو،
 ”قدوس دوي نه به سبا په شه خان زغورم؟“

”قدوس چي خان له خواب ورڪري، هله به بل نه پوڻستنه ڪوي.
 ڪاڪوانه! هغه ڪشر ته به تند ۾ په دي نه بوٽوم، چي خه! هلك و،
 خو قدوس ته (لڙ غلي ڪهدو نه وروستو ئي لڙ ڊپر زور سره ووي)
 قدوس ته خپل مڙ ناموس خان هم مخي ته نه ودرپري، چي په دي
 هلك ئي خان ناجانه ڪر ۾ د ۾؟“

خبري ڊپري وشوي او بيا چي ڪله نمر په ڊوبيدلو ڪلي ڪنبي
 تياره ڪره، نو د پرڇند او ڪاڪوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورڃ دوه اگاهو ڪاڪوان بنار ته د تگ
 تاييا وڪره او د پرڇند ڪاڪا په وينا خيرڪ خپله غوته چمتو ڪري د
 چرگانو بانگ ته غور اينسي و. ٽوله شپه هغه وينه وويسته. د
 خپل مور او پلار ياد او د مابتي مينې هغه ڊپر وڙڙڙولو. هغه
 غوڻستل، چي مابتي خپل دغه گام اخستو نه خبر ڪري، خو بيا
 به ورله دي وپري غبر ته په خله لاس ڪينسودلو، چي هسي نه د
 هغي بنونه د تهنستي دغه لاره ڪنبي خند شي. يو حل خو هغه د

کور انگن کنبی ولاڑ اسمان ته په یو اهر کتلو شو. هغه خه وئېل غوښتل، خو د گیلې کولو چل نه ورتلو. هغه یوه سلگی ووهله او زر کوټې ته بېرته ستون شو. خپلې سلگی سره هغه ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې او فردوس لورونه او ډانگي راخستي دي او د هغه هډوکي ماتوي او کميله بې وسه ولاړه منځ کنبې گوانښ هم کولې نه شي او چې کوم گوزار د خیرک په ځاندره پرېوتونکې دے، د هغې درېد ته کميله د اوس نه زېبرگي کوي. داسې بریښي، لکه د خیرک خان د پرهر څړیکې چې د کمیلې څرمن کنبې غونځیږي. د شپې په یو پوړۍ هغه له خوب جوته هم ورکړه، خو هغه ځان و سکونډلو،

”نن به زه د کړاوونو نه ازاد شم.....“

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زه د ژوند یو نوے مخ وینم (او دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېره غاښونه، سړې ویروونکې سترگې او غټ شونډان هغه ته مخامخ شول، خو هغه ترې خپل پام ستون کړو) زه به د نوي ژوند شا ته د تېروخت هره بدرنگي ښخه او هېره کړم.

د کمیلې د سلگی خیال هغه گوتې نه و نیولو او هغه ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژرلي وو او بیا هغې ورځ نه وروستو هغه او کمیلې چرې نینگانې و نه کړل.

”کمیلې! ولې کوکو؟“

ښکلې سړې سترگې کميله وپوښتله، خو سلگیو کميله خبرې ته نه پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله او فردوس ئې وپوښتلو،

”زہ تری خہ خبر یم؟ بہر د راپوڑی، نمسی، او شیشری سرہ دی او
خیرکو نینگانی کول نو“

”دا خیرکو دی ولې ووی؟ میرگاتیہ! (د مابتی تریخ غر سرہ
فردوس خپلہ لیندہ اخستی بہر منډہ کرہ) زہ بہ دی وشلوم کہ
ہلک تہ دی بیا وړان نوم واخستو.“

مابتی هغه پسی یو دوه توند گامونہ ہم واخستل، خو د
میرگاتی پنی د بنکلی ژبی تہ تلې دي.
”ہس! ہلک. د خہ ہلک؟“

بنکلی خان سرہ پت حکہ ووی، چې پہ مابتی بلوخبډلې نہ شي.
د کمیلې پہ یادونو د خیرک د پارہ د هغې د مور د کرکې کرنې
ژوربدلې. د کمیلې ډېر خویونہ خپلې ترور مابتی تہ تلې دي.....
د کمیلې ډېرې نخبني د مابتی غونډې دي..... د کمیلې ډېرې
خوبنې د مابتی پہ رنگ دي. دغه خویونو، نخبنو او رنگونو
کنبې یو خوي، یوہ نخبنہ او یو رنگ خیرک خان ہم دے.
پہ هغه ما بنام خیرک او کمیلې ډوډی خوړلہ. کمیلې خیرک تہ
غلي ووی،

”شیشری سمې کوتتری ما نہ پاخولې او زما کپری، ئې سمہ
وسوزولہ.“

”زہ بہ سبا لہ دوه پېرې خلور لوښتی، یو پېرہ نہہ نینگانی او
دوہ خپقونہ او دوه گوتې راؤباسم او باچا بہ شم او بیا بہ تالہ ہم
سمہ ډېرہ لارہ ووهم او تہ بہ کوتوال شي او بیا بہ سم ډېر ډینگان
او کوتتری او چپاتی د شیشری نہ وباسو، خو تہ مہ ژارہ، بنہ؟“

(وَرندار خېلمه کت کبني پُرته څنگل په سترگو ايښه د دواړو
خبرې اوري)

“زه به ترې سمې په زور زور کونترې خېژوم”
“نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي”
“نو ولې؟”

“بيا به بل ځل هغه تا گېره کړي او سم ډېر ډينگان او کونترې او
چپاتۍ به درنه وباسي”

“زه به ورسره بيا تگي وکړم” (بڼه! کميله تگي هم پېژني؟)
“نه کميلې! تگيژنان خو د خدا ې بدي شي. بيا به ما او تا دوزخ
ته غورځوي (وَرندار مخ نه څنگل اخوا کړي او ځيرک ته وگوري.
د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نمرۍ شخوند پربښي وي او
ځيرک ته گوري. ځيرک لږ غلې وي او بيا خپله خبره سر ته
وړسوي) مونږ به نور نينگانې نه کوو، نو نه به مونږه څوک وهي
او نه به مونږه څوک.”

د توت په وڼه کبني ناست بانگي بانگ وکړو او ځيرک د يادونو
غېږ نه وشوکېدو. د خپلو پښو بڼکالو ته هم په ځله لاس ايښي
ځيرک غوټه ترخ کبني نيولې په ور ووتلو. پرځندکا کا لږ اخوا ولاړ
و. د ځيرک تېښته د يوې تورسړې مټيزتوب نه نه لږ تور لرونکې
وه او نه د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکا کا مرگ ته هم غاړه
ايښې وه او د کاځوان غاړه ئې هم دغه بياسته کبني ورکړې وه.
پرځندکا کا کلي نه ډېر لږې پورې ځيرک سره لاړو او بيا د
سوپېدارو د وڼو منځ کبني دواړه خو شېبو د پاره کښېناستل. تر

دې چې کاکوان راغلو،

”کاکوانه! واره؟“

پرځند کاکا د گنگوسي غوندي ووي، دغه وخت هغه د تيارې او

سيلي نه وېرېدلو، چې د هغه غږ کلي ته و نه رسوي.

”اندېنمن يم، که سبا د چا د خلې نه وځي. ما واره کلي کنبې

پربنودل او څه موده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د

ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم.“

پرځند کاکا ژوند کنبې په ورومبي ځل ځيرک خان ځان پورې

دومره جوخت ونيولو او د اوبنکو او سلگيو سره ئې پرې د خپلې

خواخوږې او مرستې زباد وکړو.

دغه نمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لاپيله سيمه کنبې و،

خو تر دغه وخته هغه ليدلې نه وه او بيا بله ورځ چې نمر

ځملاستلو، نو ځيرک خان کراچي کنبې ناست و.

شپږمه شپبه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو او دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس وُشو، خو کلي شپږ اته ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چارې شي، که هغې راپورې ته وئيلي نۀ وو، نو کله به څو نورې ورځې هم هغه نه بې خبره و. ”عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي“.

قران خوړلو نه وروستو به دُولا مُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نه ؤ، خو هغه ته ځکه داسې بنکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زیاتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې او د سرسائې کېدې به هم لږ دروند او پېر ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پېچموزې په مخ وئېلې نه شوې او بله دا چې هغه به ئې ځواب هم نه ورکولو او نه هغه چا له په ځواب ورکولو پر ؤ، خو قدوس خان که به پوښتلی کېدلو، نو هغه سره ځواب نه ؤ.

سحر وړي وخت مابتې پر وڼې خان پسي رابنکلو، د پلار کور ته راغله او سړې سترگې ماتې سلگۍ ئې د لوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خله راپورې کړه،

"هغه ورک شوه نه دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندی نه وتلے دے. د هغه اغوستن به په بنیرو رنگ وارولو، خو چا (درې څلور سلگۍ)..... او... او هغه خو به د دوډۍ نه وې، چې دغه میرگاتې نه به ککړ لوڅه پاتې شو، نو (بیا سلگۍ)....."

که ژوند ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوبنکې ئې وچې کړې) را به شي، زه به هم دا درشل بیا ووينم، او که خداے مه کړه..... (هغې دوه گامه په شا واخستل) زه به دې کور ته ؤ نه گورم. زه تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې څيرک خان دلته راغله نه وي."

د دغه وېنا په وخت څو ځله بنکلې او مور ئې د هغې نه د پروني

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتی خان ته پرېښي نه وو. مابتی خپل مېړه هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړی و. هغې کور کښې خاموره ابی هم خبر کړې نه وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتی هم وټاټېلله. د دې که د بل چا وي او که نه، د قدوس او بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نه وړانډونکې کرښه رابښکلې شوه. مابتی نیازینه وه، ځکه ئې تل خپله اوږېدلې او خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله اوږېدله، خپله ئې وکړه.

کاګوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره ښخ کښېناستلو. اوس هم که هر څو د هغه زړه لاپه ځای نه و، خو بیا ئې هم کاګوان وپوښتلو، "کاګا! ډوډی؟"

"خوړلې مې ده"

کاګوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغه څه وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ایښودلې نه شوه. دا د هغه کور و. دېوال ته اغوستن ځوړند وو. یو مېخ ته بېوځه هم و. پکې تورښن غوندې جالکي نیولي وو. په دېوال د تېر باران د خڅوبي خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخي پراته وو. د دورې بوي د هغه سپېر مو له او نرې کشارې ئې غوړونو له راغلو. هغه ته ښکاره شول، لکه چې نیمکې دغه کوټه جارو کوي. هغه نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو او خیال کښې د نیمکې سکونېلو د پاره وڅوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوړو شو، "داجي! ما له دې الي پپان لاؤل؟"

نكوره خو اوس واده شوې هم ده. هغه ته كه ډېره گرانه وه، خو كله كله چې به داسې وخت كېنې هغې غږ وکړلو، نو ده به هم سوخت نه شونډه وچيچله.

“كاكا! خبر خو د مې كنه؟”

د خيړك خان تنكي خبرې لكه د نكورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راوويستلو. هغه د خبرې د پېل كولو ته خو ورځو نه ځان ژغورلو او نن خو هغه د خيړك خان خبره هم كړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته كړو، چې هغه به خيړك د چا په اسره دغلته پرېږدي. كور ته راتلو سره هغه خپله پرېكړه بيا واخستله، ځكه چې هغه كله هم كور ته راغلي و، هر ځل هغه د نيمكي اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلي و، لكه چې چا راخستې او اغوستې وي. نن خيړك نه پخپلو شونډو مېنلې رنگ هم هېر شوي و، ځكه خو سره د راتلو كاډوان د خبرې تاده اېښودلې نه شوه.

“گوره خيړك خانه! ستا پلار زما ډېر بڼه ملگر مې و او د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم اېښي د مې، هغه ما سره كراچي ته راغلي و. هغه وخت مونږ هلكان وو. د دې بڼار ډېر ژور كومه د مې. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته خيړك بائېللي و (هغه كېنېناستلو سره غلې شولو، پېزار ئې وويسته او بيا ئې خپله خبره روانه وساتله) خيړك زړه ور و. په ژوند دې بڼار هغه تېرولې نه شو. ځكه ئې وورژلو. هغه ستا غونډې نه و، زما به ئې نه منله. ته د هغه غونډې نه ئې، زه ستا منلې نه شم.”

خيړك د زمكې نه سترگې اوچتولې نه او كاډوان هغه نه سترگې

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغه خبره هم کړې وه، او دا زړۀ ئې هم کړۀ و، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د خان غونډې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاره کښې کاکوان په ځيرک ووپرېدلو او کور ته راتگ سره هغه يو ځل بيا خپل زړۀ وپرومبۀ. خبرې ته واپرولو. اوس هغه دا پرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خوښه به گام اخلي.

”کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا ټولگي کښې د ناستې يم او نۀ کميلې سره ځانېږم. هغه ورځ تا د پرځند کاکا سره خبره وکړه او اوس زۀ دا گڼم، چې يو ځل زۀ هلته ورشم. يو ځل زۀ هاغه ځاۀ ووينم.“

”خو کۀ تۀ هلته هم خفه وي، نو بيا؟“

کاکوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوڅولو سره پوښتنه وکړه.

”زۀ به دا ووبم، چې سلگيو سره ژوند دۀ،

څۀ هلته وي او څۀ به دلته شي.

زۀ به دا ووبم، چې ژوند يو پېټۀ دۀ،

څۀ مې هلته يوړو، څۀ به دلته وگرځوم.

زۀ به دا ووبم، چې په ما د خداۀ دغه پېرزودۀ،

هلته مې ورته هم غاړه ايښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کوم.“

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکوان سر نه ځولې. اخوا کړه او کت

کښې ځملاستلو. هغه څۀ و نۀ وئېل او دغې چپيا ځيرک ته يو

سوال پرېښودلو، چې د هغه کاکا د هغه د ژوند د پاره کوم گام

اخستۀ و، هغه به مرام ته ورسوي او کۀ نۀ؟ هغه دغه ځواب په

سحر پربښودلو. خو شېبو کښې د هغه سترگې خوبولې شوې او هغه اوده شو. د خيړک خبرې يو مخيزې او نېغې وې. د خانگري ژوند ډېرو کړاوونو د هغه خيړکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل او وېره او کړاو هغه باندې هسې تېر شوي نه وو. هر څه چې وو، خود خيړک زړه ډاډه و او دا هغه له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خوي پوهه گرانه وه. د ورځې سر او پښې به يخې وې، منع کښې به اور وربدلو. کراچۍ کښې يوه سپېڅلې سا راغلې وه او د کراچۍ د سيلۍ او سمندر څپو هغه ته هر کله وئېلې و. کلي کښې اوس د هغه په روکېدلو ځلې غلې شوې وې. پرځند کاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ووي،

”زړه به نه خوړې! اوس لوي هلک د م. د هغه خپل خوي داسې و، چې چا سره ئې اروا نه گډېده. را به شي مړه!“

هغه به دغسې د قدوس يا پانوس ځله وخت په وخت گڼدله. (رڼا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نه و، چې کاکوان به زياتره وخت د خيړک خان او ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مړينې نه وروستو په ورومبي ځل هغه د خپلې لور واده ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغه چا ته هم وئيلې نه وو، چې کله به کلي کښې پرېږدي او بيا يوه ورځ ناڅاپه هغه دغه پرېکړه وکړه. په کومه ورځ چې کاکوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ خيړک خان هم ورک شوه و. دغه کور نه خپل تگ سره خيړک خان ډېر څه وپري وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

مابتنې سوگند ؤ. ورومې خو د تماکو په خپلو تورې پيشوگۍ اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. يو غوټې روغ رمت راپرېوتلو او مړ شو. تورې پيشوگۍ خان لږ وروستو بنکاره کړو، غوټې هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نه ؤ، چې دغه کور ته به ئې بنسټې کړې وې. مونږ دومره وټېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغه دعا هم د دغه کور انگن سپېره پربښود مې سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاځوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غونډې انگن کښې هغوي د کاځوان سره گنگوسو کښې بوخت وو او د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل — د هغه زڼې له ئې لاس يوړل — د مينې، حېرانتيا او پېرزو ډکو سترگو سره ئې ورته وکتل او په هر ژبه د "ماشاء الله" او "چشم بد دور" غږونه وختل.

"دا په ما از مېښت د مې. دا ډېر معصوم او نازولې د مې. د دۀ په خوبنه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ وړ واپروي او د هغه پام ځان ته راگرځولو سره) ما د دۀ په خوبنه دا راوسته د مې. زۀ يوه ټکه هم نه اخلم. تاسو دا خفه نه کړئ او — او".

کاځوان د نورو خبرو ټوان وټېللو. ځيرک خان دې نه خبر نه ؤ، چې کۀ کاځوان غوښتل، نو ډک موټې پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاځوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې وکړې، نو ځيرک به په کاځوان نور هم مټېن شي.

هم د دغه شپې بورې نوونکې تياره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوڅې ته يوړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې گناه نه خوند اخلي او د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ۷ د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوختکو د برخو او پېژندگلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راوړونکي ارتھر لوتھر کنگ ته دا درناو ۷ ورکړ ۷ شو، چې سرمشر رېگن په قامي کچ د هغه د کليزې نمانځلو لاسليک وکړو او نړۍ دغه د خپلې پېژندگلو او برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يو مخوړيز برياليتوب په توگه و نمانځلو.

”خپل ټټيو د بل د اس نه غوره گڼم (پرځندکا کا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شو ۷) داسې وکړه، چې که ستا پرې څه کار نه وي، نو ما له ئې راکړه! څه به درته اوس نغدي کړم او څه به غنمو کښې درو شمېرم.“

”پرځندکا کا! ته به پرې څه کوي؟“

”د شامو دام پخته! زه به پرې سورېرم“

(ناست ټول بيا شنه شي. د پرځندکا کا چوپال دې ودان وي).

”پرځندکا کا! دوه پايې او دوه ډنډې دي. ما نه وژگار د ۷. را وله

ئې او خپله توده سره پرې کوه! زه به اوس تا نه څه نغدي اخلم؟“

”د غر نه لويه او گل نه بنکلې دې ووبله (پرځندکا کا رمنځ له

غابښونه وځنډي) خو زه وايم، چې د پردي وړو کي وپريا توکي د

زباد سره د ملامتيا لوي غېن هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

گرځې. (د هلکانو سترگو او وروځو نه بنکاري، چې د هغه په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر بنکاره کړه! څه واخله او څه نېټه کړه! چې زما شي، نو زه پوهه شه او هغه پوهه شه! په گدی ئې کښېنم، که په دنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نیا ماډل دے.

پایه کښې پرځند کا کا د شامو دام ځوي نه سپکل واخلي او بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کا کا ډولځاي په زوره زوره خاندی. په ورومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره وځاندل. ژوندی سا د هغه مرځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغه پرون نه پېژندل او نن ځان ته وائي،
 "دا ټول زما ملگري دي".

دې سره هغه خپلو او د نورو اغوستن او مخ ته وکتل، د هغوي کړو وړو ته څېر شو او بیا ئې ووي،
 "نه! دا ټولې زما سوېلي دي".
 پرون پورې هغه غلے و، نن گویا شو.....

پرون پورې د هغه زړه کښې وېرې بو تا کول، نن د هغه زړه لوي و او ډاډه و.....

پرون هغه خپلې تندې له اوبه غوښتلې نه شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اگا هو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو بنکلا، مکېزونو، خبرو، کره وړه، پېزار او اغوستن ته پسڅېدلو.....

نن د هغه سترگو کښې ویاړ و. مخامخ ځورنده هنداره کښې هغه

رو رو ځان ته سترگې جیگې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه
وچپچله او ځان ته ئې ووي،

“د بنکلا جوین او ځمار خو ما کښې اوسېږي.”

نن درېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونخ پسي په مصله ناست
و، دعا د پاره ئې لپه خوره نیولې وه، ناڅاپه د هغه پام تمبې ته
شو، چرته چې به شېبه وروستو یو مخ بنکاره کېدو، په نمژنو
سترگو به ئې ده ته کتل او بیا به روکېده.

“خو دغه سترگې زما لیدلو نه وروستو کوته کښې څوک گوري؟”
دې خیال راتلو سره هغه دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه او
چې څنگه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر ده ته په یو اېر د
اوبنکو ډکو سترگو سره کتل. تېره ورځ ما بنام نه چې څیرک دغه
کور ته راغلی و، هغه نمونخ پرېښه نه و. نمونخ هغه د سړو
غوندې کولو. رکوع، سجده او قعده کښې د بنخو څرک لیدلې
شو.

“مودې وشوې، چې دې کور ته سجیده نه وه راغلي (مېرaban
خپله ژړا ټینګه نه کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله.”

هغه څو گامونو سره ځان څیرک ته نژدې کړو، د هغه اوبې ئې
منگولو کښې کلکې و نیولې،

“تا سره دې کور ته سجیدې راغلي دي — ته ډېر نیازین او ډېر
سپېڅلې ئې — خدایه! یه خدایه!”

دغه غږ په زوره شو. څیرک که په ډېرو خبرو نه پوهېدلو، خو د
اوبنکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوبنکو سره د هغه ژوند و، ځکه خو

د هغه سترگې هم لوندې شوې. دغه اوبنکو به د ځيرک خان دننه ټول درانه پيټي خان سره واخستل او د سترگو په لاس به ئې بهر و غورځول. څه وخت پورې به بيا د هغه زړه سپک ؤ. د "يه خدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو بنځونکو نه ډک شو. که کراچۍ او د ځيرک د کلي ژبه، خوي، اغوستن او داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرگندونې ژبه يوه وه (د جذبو د څرگندونې ژبه ټوله نړۍ کبښې يوه وي، هر څو که د څرگندونې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سپيلني او نمبر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک ځملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوچې هر کور او هر گوت پير کبښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شرنګا سيلۍ هم ځان سره نځوله او دغه وخت د سپيلنو لوگه د هغه سترگو او بوي سپرېمو ته ورسېدو. دغه سوډ که هر څو ژوند کبښې چا په هغه کره نه ؤ، خو هغه اورېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کبښې يو ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ او مابتۍ د هغه نظر مات کړه ؤ. يوه ورځ خو ورله په انتګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښه ؤ.

”دغه پتو ستا د م؟“

ځيرک په دېوال د مدهوبالا څوړند انځور ته گوته ونيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکماری، د "بازار حسن" د ثمينه پيرزاده او د "منډي" د سميتا پاتېل انځورونه هم څوړند وو. "نه — دغه زه نه يم — دغه پتو هم زما نه د م. زما او د دې

نومونه یو دي، نور هېڅ نه.

”دا خو ستا غوندي بنکاري!!!“

یو لاس کښې مجمر نیولې او بل لاس سره لکه بیوځې لاس په ځای ولاړ وو. مدهوبالاڅه خیال کښې ورکه وه او د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکې بیا لوگه هغه ته کولو سره ئې ووي،

”اوس نه. پخوا دغسې وم — (هغې د انځور نه سترگې په قلاړه مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې وم (هغې په ځان لږې خندا د پاره زیاتې وکړو او بیا ئې انځور ته وکتل) ځکه خو مېرaban ما له مدهو بالانوم ایښه و (یو څو ساگانو له غلې کېدو او سکروټو له پوکې ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې نوم په پور تېر کړو او نن د خپلې برخې د ونې سیوري ته کښېناستم.“

”تا او دې کښې خو څوک هم توپیر کولې نه شي.“

مدهوبالادې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترگو کښې وگوري او هغه ته ښغ کتلو کښې ووائې،

”ما به هم کله کله ځان و نه پېژندلو. ځوانې وه، ښکلا وه، جوښ و او ډېر مینه وال وو. بیا چې ځوانې لاره، ښکلا لاره، جوښ لاره او مینه وال لارل، نوزه خپل ځان ته مخامخ ودرېدم..... ځان مې وپېژندلو او دغه پېژندگلو ماته کړم.“

”ته ولې نه خاندې؟ گوره پتېو کښې هغه ستا غوندي ښځه چې ده، هغه خو خاندې.“

(مدهوبالاد ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکې شي او ځواب ورکړي) ”زه ډېره ښکلې وم، ډېره به خندېدم، خو بیا زه د نظره

شوم. اوس خويو مدهوش زما نظر ماتوي، زه د هغه تنده ماتوم.“
 (پربړده مړه! د مدهوبالا سر کنبې ډز شوم دے. اوس خيړک
 مدهوش څه پېژني او د هغه تنده څه پېژني او مينه وال څه پېژني
 او پېژندگلو څه پېژني؟)

خو شېبو له خيړک او مدهوبالا دغه انځور نه سترگې و نه
 ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوېن ساندي ته غوږ شوه او
 خيړک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د
 سا ملگرې ده او دغه خبرې اوس وخت کنبې خيړک د پاره د
 پوهې چرې هم کېدلې نه شي.

کلي نه د کراچۍ منزل خيړک په وينې خوب تېر کړے و. د منزل
 سترې او اوږد پلؤ هغه ته لکه د کوچنيتوب د خوب لږ لږ ياد وو.
 کراچۍ کنبې د بنارس اډه کنبې کوزېدل او بيا د فقير کالونۍ
 پرېشان چوک نه په جابنه کوڅو کنبې د کاکوان کور ته رسېدل
 که وشمېرو، نو خيړک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې
 بنسکارېدلې. د پرېشان گرځونې نه چې کومې څلور پخې لارې
 وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لويې وړې اتۍ،
 ډولځيونه، د کېستيو، د منيارۍ، د اغوستن، د لوبنو، د لوبو،
 د نورو ډېرو ټوکو د اخستلو او خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو
 هغه پوهه نه و، چې گرځونه کنبې دومره ډېرې تورسړې څنگه
 سرتورې د لويې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا گرځي او
 موټرو يا رکشو کنبې ئې څه خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي.
 ټول ژوند کنبې بيا هغه ته ډېر ځل د فقير کالونۍ د دغه گوټ پېر

پہ غارہ د چيو خنبلو وخت پہ لاس نہ ؤ ورغلے .

اوومه شېبه

ډېرې خبرې تر دې سپیناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي واده کښې د ځلمي بهرام په مردکي ژوبله که د هغه د مړينې لاره نه وه گرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وراره نڅښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغه د ځوي، د وراره يا که د هغه کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د توبېدلو نه پرته نه وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نه ستنيرې. مړۍ خاورې شي، خو د هغه د کور ژوندي د هغه د قبر د خاورو نه د هغه د وينې پېغور اوري او دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اته کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توي شوه. د بهرام وروڼو د خپل ورور د قبر په ځله برغولې کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نه دغه وژنه مېترخان کړې وه او نه د مېترخان وراره د بهرام په وينه خپل څه سر راگرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو او د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وراره تېښته هيله شوه او د دغسې اته کلونه د دښمنۍ بوټا نن مېترخان وځورې. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملي نه شوه، هغه د بهرام ساگانو د پاره پړېوانه سيلۍ وټرله. اوس د مېترخان د کورنۍ څوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم گڼي او که د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

کاکوان د مېترخان د وژنې نه و غوږ بدللو او د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې او د مېترخان سریتوب او د بهرام ځواني څېلمه ودرېدل.

”بهرام سره که دغسې مرگ نه بناېده (لږه چپيا)

خو مېترخان هم بې ځايه توي شو“

کاکوان ځان سره زړه کښې ووي او بيا د ځيرک پله تگ نه اگاهو ئې چاپېره سترگې وځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيوري د کاکوان بدرگه وي، چې د کلي څوک قدوس خان دوي ته د ځيرک و نه وائي. هغه قدوس خان هم پېژني او د هغه په دووسۍ يا ايرزړۍ د سریتوب رنگ هم پېژني، بيا هم هغه يو پښتون دے او په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د ملا ځلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نه ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې گرځي، ”لوي سنډا ئې او نمونځ نه کوي“.

په درشل پښه اينودلو سره څه گوري، چې د ځيرک نه چاپېره گڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خدا نه وروستو بيا د څه داسې ځواب د اورېدلو هيله لري، چې خدا نه به لورې بوړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې گوتې په ځلو پرتې دي او ځنې لاسونه داسې جيگ شوي، لکه چې د غږونو د نه پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرaban لکه چې د ځيرک ځنې مښي، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څڼو کښې نڅښتلي

اؤ د هغه شا ته غلې ناست ؤ. د خيړک د بني لاس د مسواکې گوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه خڼه باندې د مېرaban تپلي لاس پسې نخبستې ؤ او سترگې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې خه دونې له خواب لتوي. د هغه د سترگو گاتي بني اړخ ته اوچت وو، حکه ئې د سترگو سپين او تور ډېر بنکاره شوي وو. هره سترگه کبني د اوبنکو يو يو توي شوي خاڅکي دغه تور او سپين نور خرگند کړي وو. (کاکوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوبنکې د خدا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې برېنېدل).

“خيړک بنه د مې کنه مروا”

اؤ دې وئبلو سره خيړک خپلې سترگې يو ځل د هغه شا ته ناست مېرaban ته واړولې. دې اوږېدو سره يو ځل بيا د خدا انگازې د دېوالونو نه راوتمېدلې، چې يوې گنگوسې د دغه انگازو ټول زوږ ځان کبني راوښتولو،

“زرکه”

د سميتا دغه “زرکه” په ټول ډېر دروند ؤ. د “خيړک” سره د غريز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د خيړک سترگې، د خيړک شونډې، د خيړک غړي، د خيړک خرمن، د خيړک ځاندره، د خيړک تگ او زرکه. که د نومونو اېنسودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه او د خيړک د پاره د خه بنځونک نوم اېنسودلو کار ورته سپارلې شوی ؤ، نو ارو مرو به ئې هغه د پاره هم دغه “زرکه” نوم خوښولو. ټولې سترگې يو بل ته وار په وار واوږېدلې

اؤ ټولو سترگو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.
 ”نن نه به دا زرکه وي.“

د مېرaban په غلي غږ کښې دغه پُربکړې وئېلو سره ځيرک خپلې
 سترگې يو ځل بيا مېرaban پله واړولې. مېرaban هغه خپله سينه
 پورې جوخت کړو او په دغه کوټه دُرڼې چپيا وزرې خورې کړې.
 نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نه
 وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د
 ځيرک خان نه که چرې چا ”ځيرکو“ کولو، نو مشرې مور ورله د
 پلار څمخ.....

په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترگې ولاړ ؤ. هغه ته د چا پام نه ؤ.
 دومره مينه، سوډ او پېرزو هغه په ټول ژوند کښې ليدلې نه وه.
 سميتا د ”زرکه“ نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم
 اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترگې ښخې کړې وې.
 نه هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نه ئې
 خپلې سترگې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.

”سميتا! ځواړه راوړه کنه! د ټولو ځلې خوږې کړه!“

د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېرaban سميتا ته دغه ووي او
 بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له وُغځول، چې
 سميتا ووي،

”دا ځواړه زما له اړخه.“

”ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟“ د تاجو تپوس نور هم ځان سره
 ملگري کړل او خوږو راوړلو د پاره سميتا د ورلاړه ونيوله. درشل

تہ رسپدلو سرہ ہغی کا کوان و لیدلو او دغسی کا کوان پخپل
غلی و دربدو د پنبمانی نہ سترگی بنکتہ کری۔
”دنتہ ورشہ!“

د سمیتا خبری او لاری پربنودلو سرہ د نورو ہم ہغہ تہ پام شو او
ہغہ پہ درشل دنتہ پنبہ کپنودلہ۔

”راخہ! راکہ! تا خو زمونہ کور تہ ژوند راوستلے دے۔“

مہرابان پہ کا کوان د ہرکلی پپرزو و کرہ۔ خیرک ہم د ہغہ ہرکلی
تہ پاخبده۔ خیرک پہ اوریہ لوپتہ سمہ کرہ۔ د ہغہ پہ سترگو او
شونہو موسکا وہ۔ کا کوان و لیدل، چہ خاوری د خپلی خاوری
رنگ واخستلو۔ پہ سا کپدلو سرہ د خیرک سترگو کنبی د زرکی
نظر وینش شو او ہغہ زمکی تہ وکتل۔

”لکہ چہ خیرک خپلہ پپژندگلو نورہ کرہ؟“

کا کوان د چپو نہ گوت شوملو سرہ سم مہرابان و پوینتلو۔ د
کا کوان دغہ کور کنبی دہر د رناوے کپدلو۔ د دغہ کور ہر بدک
د زرکی راتلل د کا کوان ورکرہ گہلہ۔

”د ہری سندری خان لہ سروي، خان لہ تال وي۔ د تپت غر سندره
چہ خوک اوچتو پردو کنبی رانیسی، نو ہسی خان سترے کوي۔
ہر سر پخپل خاے او خپلہ پردہ کنبی بنہ بنکاری۔“

(مہرابان لکہ دیو ژور فلسفی خبری کولی۔ ہغہ مخامخ خوکی۔
باندی داسی ناست و، چہ یوہ پنبہ ئی بنکتہ خورندہ وہ او بلہ
پنبہ ئی نبغہ کری وہ او پہ دغہ پنبہ ئی خپل ہغہ لاس اڈانہ کرے
و، د کوم لپہ کنبی چہ ئی خپلہ زنہ او د مخ توله کاسہ ایبسی وہ)

”په زرکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځای ؤ، ځکه رږېده. اوس هغه خپل سر له راغلو. اوس به رنگ هم راپرېږدي او د هرې سانه به خوندي هم واخلي.“

کاکوان تلې دې او شپه رو رو خپل رنگونه شيندلو د پاره تيارو کبښې شړنگ شړنگ خوځي.

ژوند د تړېدلې هوسۍ سترگې دي، چې وينم ئې نن هډو د مرگ نه بغاوت کوو، چې څه کيږي؟ زړه مو د نړۍ په نندارو باندي ډېر وځورېده اوس د بنائستونو تلاوت کوو، چې څه کيږي؟ ډېره مې ادا ستا د بنکلا په باب کبښې وکړله دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څه کيږي؟ ډېر په اقتداء کبښې د بې لارې ملا پاتې شو دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څه کيږي؟

د کوتبې نه بهر د ”مدهوش“ غږ واوږېدلې شو. دا ورومې ځل نه ؤ. دې نه اگاهو هم زرکې دغه دروند بوغ غږ اوږېدلې ؤ او نن هم ورته ياد دې. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېوتتوب خمار وهليه!
 زه به دې پخپل حسن نشه په سر کبښې ماته کړم
 ته را ته يو ځل د خپلو شونډو په سر ووايه!
 زه به ستا د ست سره توبه په سر کبښې ماته کړم
 زه به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
 زه به ئې د زړه هره گيله په سر کبښې ماته کړم

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې ليدلي وو، چې مدهوبلا تونده پاڅېدلي اؤ بهر وتلي وه.

مدهوش ټول ژوند شاعري ته سپارلي ؤ. مدهوبلا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغېستې ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ، اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يو ځل مدهوبلا د پېژند روغولو د پاره تلي وه. يوې کرکۍ ته سړي اؤ بلې ته بنځې ولاړې وې. دغه د مدهوبلا د جوېن ورځې وې. د شپې که به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د ځاؤرو پراته وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې گناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړيتوب نقشونه برخېره کوي. مدهوبلا که به د نندارې په وخت هر څو د سازونو په بڼونه لکه د مستې زرکې په چرچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.

هغې دا نه وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نه گڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.

“اخوا شه! د بنځو لېن کښې ؤدرېږه!”

يو سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترگې ؤتربدلي اؤ چې څنگه د بنځو پله روانه شوه، نو يوې بنځې پرې غږ ؤکړو،

“دېخوا را نه شې! (دې غږ کښې کرکه اؤ زور ؤ) خدا مې مو ورکړه چې.”

“نوزه کوم خوا لږه شم؟” مدهوبلا په ځا مې ؤدرېدله اؤ ځان سره

ئې بې د شونډو خوځولو ووي. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون كښې وه، چې كړكې نه پرې بابوگي غږ وکړو،
 ”اے دغه! (اؤ سر خوځولو سره) نه ريښتيا، اے دغې! (اؤ بيا ملنډه كولو سره) دغه ئې كه دغه ئې، اؤ چې پېژند كښې به درله څه ليكو؟ څه! پښې سپكوه!“

دې ټول وخت كښې مدهوبالاد دواړو لاسونو گوتې يو بل كښې وركړې اؤ خپلو شونډو ته نيولې د خپلو گناگيرو سترگو سره (چې دغه وخت پكښې د گيلې اوبنكې هم ځلېدلې) چاپېره كتل، چې يو دروند اؤ بوغ غږ ووي،

”دا څه خبر دے، چې ته به ورله پېژند كښې څه ليكې. دا د خداے نه تپوس وکړه! (دغه خبرو سره هغه كتار نه وتلے كړكې. پله روان شوے و) چې كه دا ئې ستا د مور غوندي يا ستا د پلار غوندي يا زما غوندي يا ستا د خور غوندي روغ كړے و، نو څه تېل پرې سوزېدل؟ د هغه په خدايي كښې پرې څه كمے راتلو؟ د هغه نه تپوس وکړه، چې هغه درته ووائې. تاسو خو وایئ كنه، چې هغه په هر څه خبر دے، نو بيا دا ځواب هغه نه ولې نه اخلي؟“

”مدھوش! پرېږده! راځه ترې!“

كتار كښې ولاړ يو سړي په مدھوش غږ وکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې كتار ته ستون شوے و، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن څومره كلونه تېر شوي دي، خو مدھوش د مدهوبالا خوا له خامخا مياشت كښې يو ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړه هغه

ته سپارلې دے. دغه مینه پتیه پاتې ننه شوه. مدهوبالاته که اوس پورې پېژند په لاس ورغله ننه دے او دغه پېژندگلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې او پتیه ده. مدهوش د کلي کلوبغی نه ووتلو او د مدهوبالارزښت مندی، کښې تیت شو. اوس چې مدهوبالانوي خوک دغه بازار کښې وويني، نو مجمر لاس کښې اخستې د هغه نظر ماتوي (مدهوبالا دا گڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش ننه دے او مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا ننه ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي او وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اوږدلې دے. اوس ډېر تراخه خښکي ننه او ډېر توده سيزي ننه. چې کله هم راشي، مدهوبالا خان ښکلې کړي. د برنډې کين اړخ ته کوته کښې يو بدک هم مدهوبالا او مدهوش باندې ننه بلوخي. مدهوش که دغلته يوه ورځ پاتې کيږي او که دوه ورځې، مدهوبالا د هغه په خنګل پرته وي.

دا مستي او دا شراب، زه گنهگار ښه يم

دا سپرله او دا شباب، زه گنهگار ښه يم

دا خواني او دا عذاب، زه گنهگار ښه يم

شېخه! ته گته ثواب، زه گنهگار ښه يم

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي او مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي او کله کله پرې خپله غاړه هم گوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمگړې سندره".

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور او مړې وړندار په ژوندي وراره هم خاورې اړولې وې. د ځامورې ابې د څلوېښتې نه چې وړندار راغلي ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولې دے. هغه د مابتې هغه سلگۍ نه شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "ځدايه کنه! د ابې سا ختله او په ځله ئې د قمر و هغه څو يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لږه ډېره رابښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلي وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتې سترگې ډېرې غمژنې کېدلې او د هغه روکېدلو نه وروستو د هغې سترگو کښې د خدا د رڼا په ځامو د ځواچينې توره لږه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتې نه خپل کور ته روانېدل، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابې د مړينې اوبښکو کښې مابتې د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلگۍ نغښتلې دي.

"مابتې د قمر و نه د پيو په ځامو مينه روډلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتې خيال په ډډه واړولو.

نمر او سپوږمۍ د يو بل پلؤ نه پرېږدي تياره او رڼا يو بل کښې روکېږي شپو ورځو ژوند په مخا راخستې دے ځيرک د زرکې ټول رنگونه ځان نه تاو کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زده کوي.

خپل کلي کښې د گل پرداز خان په نوم پېژندگلو لرونکې دغه کوڅو کښې "گل پري" شومې و او هغه وخت به د هغه يو څو څښت

سره موسمونو ستوماني ويستله. د هغه پېژندگلو د يو مېړه په توگه کېدل. د هغه يوه لور او دوه ځامن اوس په پوهنتون کېنې دي. د کوچني پائې کېنې جومات ته خېلمه د هغه کور د. هغه به ماښام ديارې له وتلو. د هغه ښځه گل پري دې نه خبر نه وه، چې ماسخوتن د هغې گل پرداز خان پخپله گل پري کېږي او د هغه پښو کېنې پنزېبونه شنيږي. گل پرداز خان کلي نه د هغه د نيمگري ذات د تکميل خوب ويستلې و. دغه ښار کېنې هغه پوره شوه و. هغه په زېږون بدک نه و. د گل پرداز خان اغوستن کېنې چې به څومره غلې او سور و، د گل پري کېدو سره به پکېنې دومره مستي او جوين ډېر شول. د دوکړې ډنگ سره به چې هغه ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترگې به بقې پاتې شوې. د هغه مېرمن، د هغه لور او د هغه ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سړيتوب اورېدل، نو په ده به وياړېدل. گل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوگن خوښ کړه و، چې رنگينه او مسته گل پري د هغه په درشل د هغه د خوږې درنې گل پري سره د چا په ځله مخ نه شي. هغه د دواړو گل پريانو منځ کېنې ځان دېوال کړه و. د هغه واره چې ښوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغه ټوپ سره به سترگې نه بېدلې، ځکه ئې دغه ځان نه ځان راوغښتلو. کور کېنې ئې ووې، چې د هغه کار نور نشته. د يو څو مړو په کور کېنې ئې کار پېل کړو. گل پرداز خان خپل ځان کېنې پټه گل پري ووژله او د يو گل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځه وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغه خيال کېنې

انگازې کړي او د هغه پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترگې هم لوندې شي. هغه سترگې وژوري، شونډې وچيچي، سر وځوځوي او خپلې دتنه گل پري له په مری گوتې کيږدي، بيا ځان پوره گل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغه دتنه گل پري دې چرې هم بيا هغه کښې او د هغه په دوهم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يو ولسم کښې زده کړه کوي او پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شومې دى)، خو په يو خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وگړي د ساپوهنې جوت ريښتيا دي.

اتمہ شبیہ

گل پرداز خان د پاره د هغه دننه ژوندی گل پري وژل د پر گران وو، خوزرکې نه خپل بڼکاره ځيرک خان د پر زر هېر شو. ريښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زرکې ؤ. زرکه يوه بڼکلې، نيازبينه، ناوياته او مينې نه ډکه سندرې وه او د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سميتا د راتگ لاره ئې څارله.

”مړې! چرته تلې وې ته؟ (د زرکې تپوس کښې د يو وړوکي د تپوس سپېڅلې مکېز ځلېدلئو) زه سمه دېره سترې شوم او څومره وخت نه درته ناسته يم.“

”څار شم د خپلې زرکې نه (سميتا د زرکې دلاسي د پاره دېره نانې کتانی شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بيخي وژگار کړم.“

د سمیتا سپیناوی کولو پورې زرکه ودر بدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې او په خپله لویته ئې خپله ملا ترله.

”د بنځې ځاندره کبښې مخ، تیونه، نری، ملا او پلن کوناتې خپل زړه رابښکون او خپله بښکلا لري. د نخا وخت کبښې ساز ته غور کېږده، چې هغه تا نه څه غواړي، سندرې باندي ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څه وائي او چې کله ته په دغه وېنا او دغه غوښتنه پوهه شي (سمیتا د گنگوسو غوندي خبرې کوي او دغه وخت کینه پښه په زمکه پوره ایښې، د بښې پښې کونډې لږه کړه کړي او پونده ئې لږه اوچته کړي، دواړه لاسونه خواره کړي. زرکې نه یو گام په شا شي، چې دغه بښونه وویني)، نو بیا به“.

”په گډېدو شم“ (زرکې گڼل، چې سمیتا به ورته پنښې له د شرنګ ورکولو ووائې).

سمیتا د هغې دغه نیازیښه خبره واوري، موسکې شي، خوا له ئې راشي او ووائې،

”نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره گویا کړې (خو شېبو له هغه بې د څه ساز نه ونځیږي. د هغې پنښې بښونه شرنګهار کوي، هغه خپلو سترگو ته گوته ونیسي او زرکه وویني، چې سترگې څنگه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې ملا ته، بیا خپلو کوناتو ته او زرکه گوته په ځله پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترگې جل واخلي. ته ځان کبښې پتیه شوې بښه د نخا په وخت بښکاره کوه. دومره مه بښه کېږه، چې څوک تا بدک وگڼي“.

”د مدهوبالا غوندي بنه؟“

(سميتا بيا موسكى شي) ”هو! د مدهوبالا غوندي بنه.“

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جيخ لاس کښي نيولے ور کښي ولاړه وي.

”زرکې! سميتا ته د مېرaban نه هر څه زده کړي دي.“

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترگو دغې وېنا سره راشي.

”او مدهوبالا د مېرaban ټولې دعاگانې گټلې دي.“

سميتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ووانې او زرکه د دواړو

سترگو کښي يو بل د پاره بشپړې مينې ته وگوري.

تک . تک

دين . دين

تک . تک

دين . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

دينک . تنک . دين . دينک . تنک . دين

دينک . تنک . دين . دا

دا . دا . دا

سندرې سره څه وخت سميتا خپلو خوښتونو سره زرکې ته نڅا

بنائی، بیا زرکہ پاخوی او مدهوبالا تنداره کوی.
 مدهوبالا او سمیتا زرونو کنبی غواری، چې یو بل ته وگوري او
 د سرگم سره د زرکې د نڅا ستائینه وکړي، خو هغوي د زرکې د
 نڅا یو خوځښت هم بابلل نه غواري.... هغوي نه غواري، چې
 یوې شیبې له هم د دغه تندارې خوند له لاسه ورکړي. د سرگم
 غلي کېدلو سره سترې سترې زرکه د سمیتا او مدهوبالا منځ
 کنبې خوره وره ځملي. خو شیبو پورې د هغې پېنزبونه هم
 دغسې شیبېرې. هغه خوبولې وي. سمیتا خو دغومره وخت کنبې
 اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا وینسه وي. اوده سمیتا په ډډه
 واوړي، د زرکې لاس خپله سینه پسې په اودو اودو جوخت کړي
 او زرکې ته مابتی. مخامخ ودریږي.

خوب گاهیره مرغی. وه او د مابتی. یادېدل په دغه مرغی. د
 وېرې لیندې نه ویشته شومې کانې شو. پرځند کاکا او کمیلې نه
 وروستو که د زرکې زړه چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتی. وه، هغه
 مابتی. چې د گناه په شپه پکنبې توبې د قمر و ساه پوکلې وه. د
 ځامورې ابی. مینه که هر خو زرکې ډېره گڼله، خو هغه به د ورځ
 څه برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د گویا کولو ژبه زده
 کوله او نن ځانېستي وخت د مابتی. مشر ځوي میړلوس گل پل
 واخستو. ډېر خواږه ککوري د هغه پل سره ورغولې شول. مابتی.
 نن هم نه خاندل (هر څو که ډېره خواچینه هم نه وه). کله چې ځیرک
 خان پل اخستې و، نو هغه سره ککوري نه وو رغوولې شوي.
 کمیلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله..... یو دې بختور شه،

سبا بل واخله۔ یو ککورے نیم د خیرک پینو سره هم خوئبدلے و۔
 تر دغه وخته، د خیرک خان دنته چا کتلی نئه وو۔ کله چي هغه لږ
 لویگانے شو، نو کور کنبې خه خان خانی نه پرته د هغه بنخونک
 کېدل هم د کورمې سترگې هغه نه اړولې وې۔ چي د خوارلس
 کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو۔ اوس خو د هغه نه کميله هم
 لرې کړې شوې وه۔ د فردوس دنته یو ورې شرمخ و سېدلو او کور
 نه بهر د گني شمېر لېوانو د خلو نه هغه پسي لږې خڅېدلې۔

نن د هغه ژوند کنبې دا ورخ راغله، چي دغه کور کنبې چاپېره
 گني شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي۔ په دېوالونو مېخونه ټک
 وهلي شوي دي او دغه مېخونو سره په تارونو رنگ رنگ خېرې
 خوړندې دي۔ انگن چنکاؤ شوم دے او گربتيانې لومکے شوې
 دي۔ ټولو بنخونکو رنگارنگ، بنکلي او ډولي اغوستن
 اغوستي دي او د خوړو پخلي د پاره لوتې پتيلې باندې کړې
 شوې دي۔ زرکه لکه د ناوې بنکلي کړې شوې ده۔ نور ټول خپلو
 کنبې په خبرو او ټوقو بوخت دي۔ کوټه کنبې زرکې د ناوې خېره
 کنبې د ماستخوتن په نمونخ ولاړه ده۔

”ته خان سم کړه، هسې نه مېرaban اوس ووايي، چي زرکه
 راؤباسی۔ زه به يوازې خه کوم؟“

سميتا مجمر لاس کنبې نيولې مدهوبالاته ووي او په غلې خله
 مدهوبالاد سميتا سره کوټې پله روانه شوه۔ زرکه په مصله ولاړه
 وي۔ داسې بنکاري، لکه د بنکلا يوې نيازبينې ناوې چي د
 سپرلي گني رنگونه خان نه تاؤ کړي وي او د جنت بن کنبې د

مینی غبر ته هرکلي وئبلو د پاره ولاړه وي. سمیتا او مدهوبالا خو شېبو د پاره دغه نندارې نه خوند واخلي (هغه دواړه نه پوهیږي، چې دغه وخت د هغوي سترگو کښې رانه خاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زرکې خوا له راغلي او د هغې خورې کرې لپې سره ئې د هغې د شونډو په خوځښت ځان سره "امین" ووي. په مخ د دعا لپه رابنکلو سره دواړو داسې وگڼل، لکه چې شوي دعا نمانځلي شوي وي.

"زه ورځم او مېرaban نه تپوس کوم، چې تا بهر وباسو."

د سمیتا خبرې ته موسکې زرکې ښه وکړل او چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړه غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کیږدي او زرکې ته ئې لوگه کړي. دغه وخت د زرکې په ښې سترگه د وېښتو خو تارونه لکه د خوڼي خورند وو. په تندي ئې وړه غوندي تیکه د پرڅې د داسې خاڅکي په خېر پرتو وه، چې د رڼا وړانگه پکښې دننه د خدا نه شنه ولاړه وي. د دنگې غاړې نه ئې یو نرې پرقینده امېل لاسونه تاو کړي وو. دروند سور اغوستن ئې اغوسته و، چې په هغې د مقبش ستوري ښلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سألو پلؤ نیولې و.

نمانځه نه اگاهو مدهوبالا، سمیتا او شېمین د زرکې ډول سینگار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څپو کښې گلونه تومبل. مدهوبالا د هغې سترگې تورې کړې وې، د سترگو لکې ئې ورله لکه د تېرې تورې ویستې وې او دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدن نور نېغول. شېمین د گلونو او رنگونو نه ډکه

غوری لاس کنبی نیولی ولاڑہ وہ۔ هغی نہ خان ہبر شو او د زرکی د خاندری پہ مہینو مورو او ډوغلونو کنبی ئی سترگی پہ تیند کونو شوې۔ د هغی سترگی کراغی او خلہ وازہ پاتې شوې وہ۔
 ”د زرکی کمیس دې خداے زرکی نہ هبر کری“، زړه کنبی به خامخا شېمین دغه وئیلی وي۔

”شېمین!“

د سمیتا غر سره شېمین هغی ته وکتل او د هغی د دغه غر زور ئی د هغی پہ سترگو کنبی لکه د سکروټو وُلیدلو۔ د خپلو سترگو تېر ورله پہ مخ پنبمانې چپې خورې کری، خداے پله ئی وکتل، دواړه لاسونہ ئی زنی سره قبنجی کری غورونو له یوړل او کوتې نہ سرتیتې ووتله۔

د شېمین سترگو کنبی لیدلې سوکری د سمیتا سترگی هم د زرکی دنگې غری، مہینو ډونگو، خوئینده سینې، نری ملا او پلنو ټوټو باندي وُخوئېولې۔ هغی داسې وُگڼل، لکه چې د کوتې پہ نزدې گوت کنبی د بنکلا یو تنده غرے روح ډډه وهله د زرکی ننداره کنبی ورک وي۔ د دغه روح سپینه ریره او سپین پتکے دغه تیاره کنبی خان خلوي۔ سمیتا خپل ژوند کنبی د مدهوبالا نہ وروستو دا دوہمه بنکلا وُلیده (دا بنکلا د مدهوبالا نہ کہ یو پہ درې نہ وي، نو یو پہ دوہ خو ارومرو ده)۔

”مہرابان غر وُکرو“۔

د کوتې پہ درشل دننه پنبه ایبنودلو سره سمیتا ووی او هغی سره بدرگه خو نور بنخونک هم وو۔ هغوي یو رنگینه خادر لاسونو

کنبی نیولے ؤ، چې گن شمېر خونډي ترې چاپېره خوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه خادر لکه د خپر اوچت ونيولو او د خادر لاندې زرکه د مدهوبالا او سمیتا منځ کنبې روانه شوه. د درشل نه بهر پنبه ایښودلو سره په هغوي د گلونو پانې ونوستلې شوې. هره سترگه کنبې حېرانتیا بیر سر ودرېدلې. دغه ښکلا ښخونکو کنبې چا لیدلې نه وه. د قمر و بنائست د زرکې پوستکي نه بهر او د ناموس خان سړیتوب د خیرک خان په خرمن دننه ژوند ؤ او په ریښتیا ژوند ؤ.

زرکې انگن ته رسېدلو سره د مېرaban پنبو له لاس یوړلو. مېرaban د هغه په سر لاس کېښودلو او بیا ئې په غاړه راکښلو حېراني سترگې ځان ته کړې.

”زه دا غږ کوم، چې زرکه به زما د سیوري لاندې وي.

زه دا لوظ کوم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي او دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلوم.

زه دا خبره خرگندوم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کنبې وي.

زه غوښتنه کوم، د دې کور د هر وگړي نه، چې هغه به د زرکې زړه ساتي او د هغې خوبه به په ځان غوره گڼي.

زه دعا کوم، چې الله دې زرکه زمونږ سترگو کنبې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کنبې د خوشالی او زمونږ کور کنبې د پیاوړۍ مخ وگرځوي.

”امین“ (گهو ځلو په یو ځل ووي)

بیا چي مېرaban کنبېناستلو، نو هغه سره په غبرگه پرته خوکی.
 زرکه هم کنبېناستله. د هغې په سر هغسې د خادر خپر خور و.
 اوس به یو یو بنځونک راتلو او د زرکې غېږ کنبې به ئې خه
 روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترگې د زرکې مخ
 نه نه ویستلې او د هغې لمن کنبې خه روپۍ ایښودلو نه وروستو
 چي به ستنېدلو، نو هم به ئې سترگې د زرکې په مخ بنځې وې.
 (خدايه! مدهوبالابيا مجمر راخستے).

د پر وخت دغه سلامونه و شول. د زرکې کوتې نه راوتلو نه اگاهو
 چي کوم زوږ و، هغه زوږ اوس يوې غلې ننداره کنبې وړک شوے
 دے. شېمین د مېرaban د سترگو په وېنا د زرکې لمن یو
 خپوتکي کنبې تشه کړه او کوتې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانہ
 داسې گندلې ځلې وو، لکه د ژمي شپه چي د ځيرک خان دوي
 کلي کنبې د نیمې نه واوړي. د مېرaban په وېنا مېلمنو ته چي او
 خواږه کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کنبې بې پامه د تودو
 چيو نه په گوت کولو خپله ځله و سيزي او ځنې د پتاسې،
 سموسې، متايۍ يا پیکورې سره خپلو گوتو نه چک ووهي.

د پر وخت وروستو د ژړا يوه بنکالو د دغه شپې چپيا کنبې ځان
 بنکاره کړي. د گل پرداز سترگو نه اوښکې روانې وي. د خپلې
 ژړا ټينگولو هڅه کنبې د هغه ځله چينگه پاتې شوې وي او
 سترگې ئې درې برخې غونډۍ شوې وي. مېرaban د خپل ځاے نه
 پاڅي او دواړه لاسونه گل پرداز ته هرکلي د پاره خواږه کړي. د
 گل پرداز په سر سيندهۍ ځولۍ وي. بنځونک د دېوال چني ته

ناست گل پرداز ته كتلو سره گاکیر شي او دغه خو شبې د هغوي سترگې زرکې نه واړي.

گل پرداز به هغه وخت کښې خاوري نه دوي پاخلې، کله چې مېرaban يو بدک و. هغه سکن و او په نڅا کښې به د هغه لوربه نه مېرېدلې. يوه ورځ د مېرې کورنۍ يو وگړی اتڼ کښې ”روشنې“ نومې بدک پسې وځښتلو او د روشني په ژړا انگولاهم چې کله دغه سړي د هغې پرتو غاښ نه لاس و نه ويستل، نو ”راني“ ورغله او دغه سړي ته په پښو پړوتله. اولس په لوي شمېر کښې دغلته و. دغه سړي راني هم د سر نه ونيوله او خو گامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وگړي لېوني نه وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو او ځان له ئې وپريا ساتار کتلو. د راني هم مور خور يو کړی شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناگهانه هغې ځان ته ووي،

”زما مور هم زما په لويگانې کېدلوزه پرېښي يم او زما خو بندود پاره هم زه د سرتيتي پېلام وم. هغوي که زه دېر زر پردې کړم، خو اوس د هغوي څه پړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زه خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو که سترگو کښې مې اوښکې نه راځي. هغوي به زه پردې کړي يم، خو زه ئې اوس هم خپل گڼم.“

راني پاڅېدلې او د اولس گڼې نه ووتله. خو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څه گوري، چې د روشني نه اغوستن شلولې شوې دے. دغه مور سړي سره خو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پرقې

باجی غارہ چنگیڑی شپیلی کنبی پوکے وهلے کیڑی او پہ
گوتو تری سندرہ ویستلی کیڑی.

انگن خوشے پروت دے. چاہرہ بنخونک ناست دی. د
سندر غاری پیلام سرہ سمیتا زرکہ د لاس نہ نیولے پاخولہ. دغه
شلگونو شمیر کنبی یوازی د مہرابان، گل پری، سمیتا،
مدھوبلا، تاجی او شہمین سترگو کنبی اوبنکی وی. د زرکی
سترگو کنبی ہم راہہ خاخکی خوارہ شوی وو، خولا تر دغه وختہ
ئی د خبٹمو درشل نہ پنبہ ویستلی نہ وہ. زرکہ د مہرابان پنبو
لہ گوتی یوسی. ہغہ ئی پہ سر لاس اینودلو سرہ گل پری تہ
مخامخ کری. زرکہ خان تہ مخامخ یو سپین ریرے سرے وینی،
حکے چہ زرکہ دغه مخ کنبی دننہ گل پری نہ پڑنی. بیا ہم د
ہغہ پنبو تہ تیتیری، چہ ہغہ ئی دوارہ لاسونہ ونیسی او بنکتہ
کہدلو نہ ئی ایسارہ کری. پہ سر ئی لاس کیڑی او تندے ئی
بنکول کری. اوس کہ زرکہ ہغہ نہ پڑنی، ہم خہ خبرہ نہ دہ (حکے
چہ زرکی د ہغہ (ہغی) شونہو کنبی د مینی تپ پخیل تندی
ولیدلو او د ہغہ د گوتو پیرزو ئی پخیلو اتنگو ولیدلہ).

پہ انگن کنبی زرکہ ودربدلہ سمیتا د ہغی مخ نہ پلو
واخستلو او د لوپتی لری کہدلو سرہ نندارہ کوونکی سترگی
وینی، چہ د رنگونو بناپیری، خیل مخ بنکارہ کرو. د بنکلا د
کانی بت سا واخستلہ. باید چہ اوس پوری باجی "ہنگ" کرے
و، خود سندر غاری سترگی د بنکلا بت د ہغہ د لاس نہ ویستلی
وی او ہغہ لہ یو راگ ہم پہ لاس نہ ورتلو او بیا چہ پہ خان پوہہ

شو، نوؤئی وئبل،

لکه گل چي د صحرا منح کنبی موسیڙي
 داسي تا دي خدای زما ژوند کنبی خندان کړي
 د جنت نوم به په خله باندې وا نه خلم
 که دي بنکلیه؛ خدای زما جانان کړي
 لکه زه چي تا نه خپل خان خارومه
 خدای دي ما و تا بنائست ستا هم ارزان کړي

گا-ما-پا-دا-پا-ما-گا-رے-رے-رے-رے

سا-رے-ما-ما-گا-رے-سا

دا-ني-سا-رے-سا

دا-ني-سا-رے-سا

خوک که په دي ما ته کافر وائي، نو و دي وائي
 زه ستا په مخ کنبی د خدای د نور جلوه وينمه
 خوک که په دي ما تومتي گني، نو و دي گني
 زه د انسان خاندره کنبی پته فرېنته وينمه

زه ستا تندي کنبی د سپېڅلي ژوند محراب وينمه
 زه ستا په سترگو کنبی د خپل هر سوال خواب وينمه
 زه ستا لاسونو کنبی د خپلې برخې کربنې وينم
 زه ستا په شونډو کنبی خمار وينم، شراب وينمه

سپورمی لیدلو باندی ستا تندر نیولی، وینم
 په دومره بنکلو کنبی یو ستا غوندي نیازین نئ منم
 سپرلو حولی تا ته نیولی ده، رنگونه غواری
 د ده گلونو کنبی یو ستا شان گلورین نئ منم

د بنائستونو بنار خو ستا په سر نازیری گله!
 خه ته ترې وځه! چې په دې بنار کنبی بیا خه پاتې شی؟
 دا چې دے کور د خیاله گرخی، خو په تا ویاریری
 خه مخ ترې واروه! چې ستا یار کنبی بیا خه پاتې شی؟

لوگری چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم خه وئیلی وو، د
 هغې برخې خوځبستونه داسې وو، چې لیدونکو سترگو نه ئې رپ
 وهل هبر کړي وو. نن په ورومبی ځل سندرہ مجسمه شوې وه. څو
 شپبو کنبی داسې بنکاره شو، لکه چې سیلی هم د زرکې د
 ځاندرې دغه خوځبستونو ته ځان سپارلے وي. سپورمی د ورپځو
 نه خو گامونه بنکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شی. د
 ستورو مخونو شبیه په شبیه رنگونه اړول. دوکړی خپله تمري
 غږوله.... رباب خپلو پردو کنبی غږېده.... شپبلی د پوکونکي
 د روح غږ سندریز کولو او باجه خپلو راگونو کنبی بوخته وه، خو
 دومره ډېرو غږونو کنبی یو د زرکې د پنزبونو شرنګهار ؤ. که
 سپورمی، ستوري، وریځې، وڼې او سیلی سا راکنبلی وو، نو
 دغه نندارتون کنبی روکو شوو سترگو لرونکي هم بل خه نئ

لیدل. د هر لے او تاپ سره د زرکې نڅا د لیدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوڅې پارپرېژ او د دغه کور انګنې کښې په پُربوتونکو پاڼو کښې یو سپرلے و، او هغه د زرکې اغوستن کښې نه یوازې پخپله په چورلکونو و، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبه څښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنگو غرونو نه ټیټې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کین لاس اوچت و نیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځه واړه ګوتې لکه د اوده شوې پاڼې ځورندې پُربښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے و (هم د دغه ښي لاس د مسواکې او مټې ګوتې سره ئې خپلو کښې یو کړي وو او نورې درې ګوتې ئې ښغې نیولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په ځاوزه ځملولې وې..... ښي پښه ئې کونډۍ کښې لږه کوتیې کړې وه او د هم دغه پښې پونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښي ډونګه ئې ویستلې وه او دغه ډونګه ویستلو سره د هغې ملا د ترڅ نه کوناتي پورې لکه د برغې شوې لیندې ښکارېدله او کوناتي ئې د دوکړۍ سره یو ځای داسې ځوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو ځوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو ټپونه وکړل، خو غلې باجه سره د دوکړۍ مخ نه هم خپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځای ودرېدل او شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

سترگي سازوندو ته واؤر بدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناته ئې نه خوځولو او سترگي ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترگو نه د اوبنکو لړۍ نه ليدله. د هغه لاس پښو کار پربښې و. په لفظونو کښې که ما د زرکې انځور او د دغه سندرې غږ او د نڅا خوځښتونه ښودلې شول، نو ما به دا لپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوبنکې سترگو کښې ايسارې کړې نه وې. زرکې خپلې سترگي د سازوندو نه بېرته زمکې ته ستنې کړې (مخ ئې اوس هم راگرځولې نه و)..... خان نه لرې نيولې ښې لاس او اوچت نيولې کين لاس ئې د خپلو ولو نه خوړند کړل..... خپله نېغه کړې پونده ئې په خاوره کېښودله او د مېرaban په لورې روانه شوه. د مېرaban خوا له راتلو سره ئې د هغه پښو له لاسونه يوړل. مېرaban خپل ځای نه پورته نه شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ونيوله او کوتې ته ئې روانه کړه. گل پرداز خان د راگونو زور کېښې د دغه ځای نه وتلې و. د لاسونو خوړندېدلو سره تداره کوونکې سترگي د سرودخان نه زرکې پله شوې وې او کوتې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوڅې نه زرکه نوم لاپلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ او هره جونگره کېښې خور شو. خو ورځو کېښې د دغه نوم انگازه تر ډېره لرې لري ورسېدله.

”هلکانو! زړه مه خورئ! هر څه منم، خو پېر ملا نه منم

(پر خند کا کا خیل ڊولڇي کنبی توده روغه کړې وه) دا د گور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي او بيا دې هم پر خبله وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ووايي) نه منم... نه منم.

چې پر خند کا کا ئې نه مني، نو که څوک کله ورکوي، هم ئې ږي منله نه شي. کلونه منځ کنبې تېر شول، خو دولا ملا د پر خند کا کا خلې نه و نه وتلو. دغه ورځو کنبې نړيوالې مونارې الوتکو ږنگې کړې وې، د پښتنو ځاورې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کنبې خو به چا هم د دولا ملا سره ځله گډولې نه شوه (اوس خو د هغه يوه پښه کلي کنبې وي، يوه پښه کابل کنبې او منځ کنبې پېښور پليټوي)، بيا هم د پر خند کا کا سوخت په وېره تکره دے. پر خند کا کا دا مني، چې که دولا ملا چرته خپله ځله د عبدالرحمان ملا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه ورک شوم نه و او زه وایم، چې که د ځيرک خان کور هغه له خپل سيوري کنبې ځاے ورکړم و، نو ځيرک خان به ورک شوم نه و او د هغه وختونه به داسې په شاتار نور شوي نه وو.

(بيا هم زه او پر خند کا کا دواړه تېر کوو. که ځيرک خان کلي کنبې و، نو هغه ته خپل شتون چرې هم په لاس ورتله نه شو او خپله پېژندگلو چرې هم په لاس ورتلې نه شوه او نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کنبې سا ورکړې وه..... لوي خداے پخپلو چارو بڼه پوهيږي).

وختونه خو د مېرaban هم نور شول. د بنار د ټولو نه د لوي سبته.

سید پوسجیرشا مانی کنبی د خہ مہلمنو دُرناوی کنبی شیپی
 وینیپی ساتلو د پارہ بلنہ راغله. مہرابان اؤ د هغه سره اوسېدونکو
 بدکانو دغسې خاے کنبی د نندارې تودولو خوب هم لیدلے نه
 ؤ. دغسې مانیو کنبی شیپی وینسلو د پارہ د کراچی اؤ لاهور
 حورې بللې کیږي. د مہرابان لخوا کور کنبی په بلنہ اؤرېدلو
 ټولې خلې بېرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه ورومبې د مدهوبالا سترگو کنبی وېرې چپه ؤوهله. د
 چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مہرابان ؤوې،
 ”کومه بلا چې زما په درشل زما گلونه شوکوي، زه د هغې بلا
 انگن ته حم اؤ هلته ئې ماتوم. دا غږ خور شوے دے اؤ خواشینی
 په دې چې د سبتھ غوږونو کنبی ئې خان خاے کرے دے. هغه
 حکه لوي وړاندیز کرے دے. ما خپل وار تېر کرے دے. ما چې
 روشني د پارہ هغه وخت بل خوک وژلي شول، نو اوس خو خپل
 سر نه هم تېره یم. خان وژلو ته خپلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر
 ستغ وي.“

په مہرابان د دغه کور د استوگنو باور ؤ. بله ورخ مازیگر سمیتا
 د زرکې وېنستہ رُمنخول اؤ مہرابان کور ته دننه شو. د سترگورپ
 کنبی مدهوبالا هم د هغه خوا له راغله. زرکه خپل خاے نه داسې
 پاخېدلہ اؤ خپله لوپتہ ئې په سر داسې خوره کره، لکه د قدوس
 خان په راتگ چې هغې یو خل بنکلې د خپلې لوپتې په سمولو
 لیدلې وه (اوس مونږ خیرک خان ته نیم سرے وئېلے شو اؤ کھ
 پوره بنخه؟).

”ما هغه سره هره خبره غوڅه کړه. انگن باندې به څوک پښه نه رږدي..... مېدان به څوک د نندارې سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سورلي. کښې بېرته راځو..... که چا د قچرۍ کولو زړه وکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو.“

زرکه پوهه نه وه، چې دغه خبرې مېرaban چا سره غوڅې کړې او سپينې کړې وې او ولې؟ هغه پوهه نه وه، چې په دومره لوي وړاندیز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې که د هر چا زړونه هر څو مېرaban ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو ځورېدو وو. ماسخوتن سورلي د مېرaban دوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرaban او سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا او کوشليا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېرaban د تگ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترگې په دغه سورلي ښځې وې. ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ودرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې او ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نه ورتلو، خو بيا هم ودرېدله. هغې څه وئېل نه. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې ځوره کړې وه او سترگې ئې په اوبنکو گويا شوې وې. ”الله دې د بدو سترگو او بدې ورځ نه وژغوري“

(هله! د پرځند کا کا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا او کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

خوئبدلی. یوہ سندره ؤشوه، دوہمه سندره ؤشوه او نندارې اوس
 هم خہ پہ بله اړولي نۀ وو. په وړومي ځل بهر نڅا د پاره سمیتا
 په کوټه دننه زرکې ته څومره پښونې کړې وې، چې دوه سندرې
 پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سمیتا په راوتلو دغه
 سازونه غلي کړے شول او بیا لیدونکو نه سا وختله. زرکه انگن
 کښې ودرېدلہ. ریا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې
 په سپین اغوستن د زېر رنگ گلونه لکه د پسرلي د زيرې ځلند
 وو. زرکه د مېرaban پښو ته ټپته شوه او دې کښې ساز هنگ کړو.
 ننداره کوونکي د هغې سترگو، مخ او ځاندرې ته ويلي شي او
 کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کيرېدي؟ سندره
 نیمې نه اوړېدلې وه، چې یو مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه
 ښخ پاڅېدلو او د سترگو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې
 ونيوله، په زمکه ئې راوړځوله او داسې ئې ترې خپل لاسونه او
 پښې چاپېره کړې، لکه چې یو وړي ځناور ته پېغله هوسی. په
 لاس ورشي. سېتهه خپله خبره سر ته ورسوله. د هغه سړي ورغلل
 او هغه مېلمه ئې د زرکې نه وښو کولو. مېرaban خہ هم و نۀ وئېل.
 هم هغه وخت ننداره راؤنځښتلې شوه او دوي خپل کور ته پخپله
 سورلی کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلگيو نه پرته ټول
 غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته
 وه. مېرaban ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوږې لپې او سړو
 سترگو ته ئې وکتل او ښخ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

کنبی پہ ورومبی خُل مدهوبالا اؤ سمیتا د مہرابان دغه مخ
 وُلیدلو. هغه چرتہ ہم کور تہ پہ رانتوتلو نبغ خپلی کوتی تہ تلہ نہ
 ؤ. مہرابان د کوتی وِر خان پسی پوری کرو اؤ رنا ئی تپہ کرہ.

(شپہ نن دہرہ بورنوونکی شوی وه. زرکہ د مدهوبالا اؤ سمیتا
 منح کنبی پرتہ وه. آرا، هنی اؤ کوشلیا یؤ کت کنبی ناستی وِی.
 خو خله دُوی وُخارل، چي مہرابان بہ خپلی کوتی نہ ووتلو، د کور
 انگن کنبی بہ وُدردلو اؤ بیا بہ خپلی کوتی تہ لارلو). دا خُل چي
 مہرابان خپلی کوتی نہ ووتلو، نو نبغ د کور ور لہ لارو، د ور
 ژرندہ ئی لا بیرتہ کرې نہ وه، چي د سحر بانگ وُشو. نیم بانگ
 پوری هغه ہم پہ دغه خاے ولاړ ؤ اؤ بیا بیرتہ خپلی کوتی تہ
 ستون شو. نوری دُری وارہ ہم اوس اودہ شوی وِی، خو سمیتا اؤ
 مدهوبالا شپہ د زرکی سلگیو تہ ژرلو کنبی اؤ د مہرابان خارنہ
 کنبی پہ وینسہ تیرہ کرہ.

دُری ورخی مہرابان د کور درشل نہ پنبہ بھر اینبی نہ وه اؤ نہ ئی
 کور کنبی چا سرہ خبری کرې وِی. پہ خلورمه ورخ ما بنام هغه
 کور نہ ووتلو. دغه دُری ورخو کنبی کہ چا هغه پوښتلے ہم ؤ، خو
 هغه خه خواب ورکرے نہ ؤ. پہ دغه ورخ کور نہ وتلو کنبی هغه
 مدهوبالاته ووی،

”کہ ما ناوخته کرو، نو ور تہ ژرندہ ووه!“

شپہ مدهوبالاد ور خارنہ کنبی تیرہ کرہ، خو ژرندہ ئی ؤ نہ وهله.
 سحر سمیتا ورخپانہ راوړلہ، مدهوبالا لہ ئی ورکرہ اؤ پخپلہ
 نبغہ کوتی تہ ننوتلہ. ورخپانہ کنبی د بنار د یؤ نوموړي سړي

پتوؤ، چي هغه چا لويه لاره کښې وژلې ؤ او د هغه د ځاندرې څه برخې ئې په چاره غوڅې کړې هغه سره خوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو او خبر لوستلو مدهوبالا ورځپاڼه يو اړخ ته کېښودله. په هغې غونې ځير ځير شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېرaban کور ته راغلو. "سميتا!"

سميتا د ور کړپ پسې خپل نوم اوربدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېرaban ئې وليدلو. مېرaban راغلو، سميتا او مدهوبالا ئې خپله سينه پسې جوختې کړې او و ئې وئېل، "ځان وژلو ته خپلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سټغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سميتا هم) د زرکې سلگۍ دا خو ورڅې زما غوړونو نه نه وتلې (مېرaban دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوبښکې ئې وچې کړې) ما بېگا د هغه په چغو کښې د زرکې سلگۍ ښخې کړې".

دغه مړې د سپټه نه ؤ. دغه مړې د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خلې ته ئې ځان ټينگ کړې نه ؤ. د سپټه په بلنه باندي ټول بډکان گاگير شوي وو او بيا مدهوبالا خو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سپټه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې موندنه ؤ. د وېرې موندنه دا ؤ، چې سپټه د يو ډېر تور زړه څښتن ؤ. خو ځله هغه مدهوبالا پسې لاس پښې وهلي وو او خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د ټښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

راني ڇو بدڪانو خپله مېراڀان ڪرڻ، نو مدهوبالا هم د دة د
 سيوري لاندې د سبتھ ڪومي نه ووتله. د سبتھ نور هم څلور
 وروڻه دي. دوه مشران او دوه هغه نه ڪشران. تاسو د ڪراچي په
 نومې ځاے ڪنډې د هغوي پوښتنه وکړئ، نو اولس به درته
 ووائې، چې هغوي څومره پياوړي، نامتو او د سريتوب څښتن
 دي. د وينې تړون ئې سترگو ڪنډې دے، نور خو به د دغه وروڻو
 زړه چرې هم سبتھ له ور نه شي. د هغه مشر ورور دې خداے
 وځښي، هغه به پرې چوکه ايسودله، خو چې ڪله نه د ڪراچي
 سياست ڪنډې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل
 کړو او بيا يوې ځانگړې ژبې سره ئې خپل ټول ڪومک وټرلو، نو
 سبتھ د مشر ورور لاس نه هم ووتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي،
 خو گڼې ځلې وائي، چې خپل مشر ورور دة پخپله وژلے و.

نهمه شېبه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يو خان خوځو. پلار ئې زما ياد نه شي. د درې خانانو پلار و. هغه درې واړه پېژنم. اولس به ورته باچا خان وئېلو. زه خبر نه و، چې هغه ته باچا خان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نه وائي). خه موده اگاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا خو مياشتې سوکړه وه، خود باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا د، هغه باچا خان ته بابا وائي؟

منیربابا ما ته او زما د ترونو خامنو ته او زما پلار ته او زما د پلار ورونو ته ډېر گران ؤ. يو سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د كلي پخوانو مشرانو كښې ؤ. اوس خو زما د نيکه سره نور ټول مړه دي. منیربابا، كوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودين بابا، شكور استاذ، سابق صېب او سپدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو كښې زه پایودين بابا خپل نيکه گڼم، ځكه چې د هغه خوي صلاح الدين كاكا زما د پلار د ځلميتوب ملگره دے او دغه ملگرتيا اوس هم بنه كلکه ده (او تر هغې به كلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين كاكا ځامن پږځمن شوي نه وي) او شكور استاذ راته ځكه ډېر گران دے، چې پټۍ سپپارې نه واخله د والناس پورې ئې راته قران په وئېلو هم زده كړه دے او ژباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مينې دوهمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکه ډېر نژدې ملگره ؤ. زمونږ نيکه د پوجون بابا (ځدا مے دې وځښي) مرگ نه وروستو زمونږ د كلي د جومات ساتندويه ؤ او كله چې زمونږ نيکه مړ شو، نو د كلي اولس منیربابا ته دغه پټكې په سر كښودلو (بيا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزيز كاكا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوند مے ساتي).

يو منیربابا به باچاخان ته "بابا" نه وئېلو. د ډيورنډ كښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منله ؤ. پښتانه چا ته وپړيا د "بابا" او "ماما" نوم نه ورکوي. پولس نه وپړي، نو "پولس ماما" ورته وائي او پيري نه وپړي، نو "پېر ماما" ورته وائي. پاتي

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ومني. (گورگور بابا پکښې نه شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے). د "انجمن اصلاح افغانه" نه د "خدائي خدمتگار" پورې به هغه د خپلې خاورې، خپلې ژبې او خپل اولس خبره کوله. دې منح کښې هغه خپل ځان هېر کړے و. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچا خان" کړو او په سپينه ږيره ئې "باچا خان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچا خان په نوم يوې گرځونې له هم نوم ورکړے شو. څه وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وپشله، او د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچا خان کراچۍ کښې ووي،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو او سيکه په نامه ځانونه وژل او اوس د پښتون، مهاجر او پنجابي په نومونو يو بل وژئ. تاسو د يو بل د رڼاوے ولي نه کوئ؟"

د يو بل د وينې ارزښت ولي نه پېژنئ؟

د يو بل برخه او حق ولي نه منئ؟

د وينې وړم نه تاسو له ولي کرکه نه درځي؟

ستاسو سترگې ولي مينه ليدل نه غواړي؟

تاسو د وطن په مينه ولي نه يو کيرئ؟

نن د هغه د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغه او د هغه په بنونه او بنودنه پسې لاسونه وروړل.

کلي کښې راپورې خپل تمبل له تېل ورکړي او نمر ته ئې ايښے دے. کلي نه درې ډولۍ لارې او يوه ډولۍ ورته هم راغلي نه ده.

سبا نه بله ورځ به ما بنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په ورومبي ځل د قدوس خان کور کښې و غوږېږي. ميرگاتي له (نه ريښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه وکړه. دا ځل چې راپورې تمبل غوږوي، نو مابتي به نه وي. مابتي خپله مور او ښکلي نيمه ځله ستانه کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ووييله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلي به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نه ځايېږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړه به د راپورې تمبل سره تړپک ووهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشره مښېدو. هلکه! شيشره چې پېغله شوه، نو ښاپېرې شوه.

مېرaban مياشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه او د هغې سوېلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لور ژوند کوي او دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نږدې بلې ورياده شي، کله کله ورته د مابتي مينه ودرېږي او کله کله ورته کميله په غوږ کښې "څنگه ئې دغه؟" ووائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نه وي. مدهوبالا مجمر راخستې وي او يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرaban قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندي د نکريزو رنگ نه پيکه کيږي. که سميتا نه وي، نو آرا وي او که هغه نه وي، نو هېلن وي او که هغه نه وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.

مېرaban مياشت کښې يو ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغه مور اوس هم هغه خپل نه گڼي، خو ورور ئې د تېرو

خو میاشتو نه کور ته د هغه راتگ خپل سپکاوے نه گڼي. اوس
مېرaban هلته ډکې منگولې ځي.

(اے پليستې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نه وړي. خو خپله پره نه مني. هغه د
سندھ د يو پېژندلي خپل سره تړون لري. تربور مېرbor به ئې ورور
له پېغور هم ورکوي، خو بيا هې هې پليستې نړۍ! پېغور پېغور
دے خود مېرaban ډکې منگولې.

مونږ نه دا څنگه هېر شوي دي، چې سېته هغه ورځ خپله ماڼۍ
کښې زرکه وليدلې او بيا پسې ورپېښ نه شولو. مېرaban دا گڼل،
چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکې په بنار کښې ووژلې شو او
د هغه هاغه دغه د هغه نه غوڅ شوم د هغه په ځله کښې
ورکړې شوم و، نو گڼې دا ډېره وه؟ مېرaban پوهه نه و، چې
سېته هغه مړې په شرق هم نه ويشتلو. نن چې مېرaban کور
کښې نشته، سېته د هغه انگن ته ورغلو. د خپلې کوټې په
درشل ولاړې زرکې چې څنگه وليدلو، نو دننه لاړه او بنکاري په
کوټره شخوند پسې ورننوتلو. دا خو بڼه وه، چې سميتا ليدلې و
او دا بڼه وه، چې د سېته سره ټوپک گرځوونکي بهر ولاړ وو.
سميتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېته بيا زرکه کټ کښې
خملولې وه او کيس ئې ترې شلولې و. خداے دې دوي په نېکه
واړوي، خو پرتو غاښ اچوئ کنه!!!

سميتا په خداے د دې چې د سېته لاس نيولي وو، د هغه په پښو
پرېوتله او و ئې وې،

”سبتہ صب! کہ تہ خپلی اوبہ ویستل غوارې، نوہی! ما واخله.
زہ بہ ویش ہم نہ کوم. چي ځنگه دې خوبه وي، خو دې سپېڅلې
تہ څہ مہ وایہ.“

”زمرې وابنہ نہ خوري.“

”تھکے اللہ جو واسطو. ان کے چھہ دے“

زرکه کہ د هغوي په ژبه نه پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه
وږه څارو د هغې پربنسودلو ته چمتو نه دے. دغه وخت
مدھوبلاهم کوټې ته دننه شوه او چې ځنگه ئې سبتېه ولیدلو، نو
په هغه ځای پنبه نیولې شوه. لاس پنبو نه ئې سا ووتله.

”راځه! راځه! ډارلنگ!“

د سمیتا مدھوبلا ته پام شو او په ځای ودرېدله. هغه نېغه
ورغله، په زرکه ئې خپله لویټه خوره کره او یو اړخ ته ودرېدله.
دغه وخت پورې نور اته نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

”تا ما پسې خپلې تمې شلولې وې، ما غاړه ایښې نه وه. اوس دا
ماشومه پرېږده! تہ چې څه وائې، زہ به هغسې کوم. زما د غوښې
یوه یوه تیکه په چارو غوڅه کره. زہ به هېڅ هم نه وایم. هس!
واخله!“

مدھوبلا خپل دواړه لاسونه خواره کړي، سترگې پټې کړي او
دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترگې تړېدلي وې.....
هغې لویټه ځان ته نیولې وه او هرې سلگۍ سره ئې بې شمېره
اوبنکې بهېدلې. سبتېه د زرکې خوا نه روان شو او خپل بنه لاس
ئې د مدھوبلا څټ ته و غځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کره. بل

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو او په کوناتو ئې ورله خوره
سپېره منبل پېل کړل.

”هغه وخت ته خوږه وې.....“

اومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې. زما ستوني نه ستغ شيونه نه تيريري. ما
خپل ستوني له د پستو نمریو خوند ورکړې دے.

ته به مې ونځنېلې.“

هغه په زوره زوره وځاندي..... د مدهويالابدې نه خپل لاس وټاسي
او بيا زرکې ته مخ واړوي.

”ااا!“

د سېته شېطاني سترگې ځان ته په کتلو ليدلو سره د زرکې ځلې
نه د وېرې ډک غږ ووتلو او ناڅاپه ودرېدلو. دغه وېره د مېرaban
ليدلو سره پښه نيولې شوې وه.

”دا څه؟“

د مېرaban شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

”سېته صېب! دا دې بڼه و نه کړل (هغه د زرکې خوا له لارو، هغه
ئې پاخوله، لويته ئې ترې چاپېره کړه) ورپورې کړې!“.

”ما سره دومره زور، واک او چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته
اغوستن وټاسم او لوڅ او برېنډ مو د بنار په لارو کوڅو کښې
وگرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک وکړي؟ (هغه د مېرaban خوا
له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ او ورک شی! پښې

سپیکي کړئ!

”ما هم ژوند پرواتوب کښې تېر کړم نۀ دے. ستا غوندې لکې خوتې گرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور او واک پخپل ځای، خو اوس ما هم د خپلو مېرآبانانو نه دومره زور، واک او چل اخستي، چې په بنځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به که خبر وي، ښځې ته خور وائې.“

(او هو! ښه، نو مېرآبان دا غواړي. سمیتا بهر ووتله. د سېته سړو ته ئې ووتل، چې سېته شپې ته ایسار شو او هغوي لارل (هغوي د سېته په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تودو پالنگونو کښې پستي برستن ته شپې د پاره کله کله ایسارېږي)).

بدکانو د سېته ځله کښې شوړه ورکړه..... د کوتې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کت کښې لاسونو او پښو نه وټرلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه او په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په تېپ سوره کړه،

”الے..... الے موحا مارو اړه!

او موحا جوگي اړه!

ماروړا متېهرا مونجا!

ماروړا سوهنا مونجا!

ماروړا لاهوتي مونجا!

د مېرآبان په وینا زرکه بلې کوتې ته بوتلې شوه. آرا او ښنا هغې سره لارلې. تېل راؤړم شول او مېرآبان د سېته پرتوگ د کت په پیاړمه څوړند کړو. هغه ډېر زورونه وکړل، خو اوس گېر و.

مېرaban پخپل لاس تېل ؤ مېنل او د سېټه غمانې او لينگي ئې غورول. هغه پخپلو لاسونو دغه دومره ؤ مېنل، چې اوس ئې تلې سوزولو.

”نېک خو بيخي سر نه اوچتوي“ (د سېټه په زورونو پرهر شوؤ پېنو ته کتلو سره مېرaban کوشليا ته ؤوي) ”راشه کنه! که ستا لاسونه ئې جيگ کړي“.

اوس مېنل ډېر شوي وو. سېټه هم سترې شوې ؤ. هني او نيمت او کوشليا يو خوا شوې، سميتا او کرن او تیکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغه پېنې کلکې ؤ نيولې او مدهوبالاد هغه پېنې ؤ سپر دلې. سېټه بيا ډېر زورونه ؤ کرل او بيا سترې شو.

”دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نه وو. خه زياتې خو درسره نه کووم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پردي لونه او خامن نه چيچي (د سېټه په نوم کښې هغه په دواړه لاسونو يو خو ديکې ؤ وهلې) دا سندره نوره اوچته کړي او چې خنگه زه لاسونه اوچت کړم، د ده پېنې دومره زور سره راکاږي، چې سورې ئې خيرې شي“.

”جوگي ايا مونا سونجاتا

جوگي ايا مونا سونجاتا

ايرا وين وچائي ويا

الې... الې موجا مارو اړا.....“

د مېرaban غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېټه دواړه پېنې يو بل نه په جق لرې کړې شوې او د هغه د رگونو د غوښېدلو شر

واؤر بدلے شو. سبتهه خپل هوش وُبا ئبللو.

”د بنار په يوه كوڅه كښې ئې وُغورځوئ. كه د خپل پلار نه زېرېدلې وي، نو د نمر سترگه ختلو نه وړاندې به مړ وي او كه مور ئې گاونډي ته اېږي وئيلي وي، نو بيا خدا مے كړمے ناكام د مے، پخپله به څه كؤم نو“.

دوه ورځې وروستو وُرخپاڼه كښې د سبتهه د ځان وژنې خبر خپور شومے و. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.

”دې قېصې نه خو مونږ هېو خبر نه وو“
نيمت ووي.

سبتهه بڼه سر مے نه و، خو د سبتهه مور بڼه بڼڅه وه.

نيمت دغه كور كښې اوسېدونكې يوازې بدك د مے، چې دغه هم چيره كړمے شومے و. هغه دغه كور كښې يوازې بدك د مے، چې بهر څوك په لاس ورشي، نو هغه نه مخكښې كيږي. خپل خارښ د پاره په بوكه كيږي، پېسې نه اخلي. خدا مے دې نه كړي، چې مېرaban ترې وُغورېږي، گڼې مړ به ئې كړي.

نيمت به كله كله په ژړا شو. هغه كښې دننه سر مے به نېغ شو او د هغه زړه به ئې په موتي كښې كلك ونيولو. د هغه ځلې نه به پشم روان شو او د هغه سترگې به سُرې سكروتي شوې. په ډډه به واؤر بدللو او چې په ځاندره كښې به ئې څه خوځښت هم نه راتلو، نو چغې به ئې كړې. د هغه ډرډ او خوږو باندي د هغه مېرaban پوهه و. مېرaban خپل كور كښې د استوگنې لاره هغه له د هغه د قېصې اوږدولو نه وروستو وركړې وه او هغه وخت ئې ورته

وئیلی وو،

”د خُداے په کارونو کښې گوتې وهل مې خوښ نه وي. د دې زور سړي نه وروستو ووځي.“

نېمت ته به چا وئیلی نه وو، چې چیره کېدلو سره غېږنې نېغېدلو نه وځي، خو زړه خپل تخنېدل او غوښتنې نه پرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یو هروختي عذاب تېرېږي او هغه هم کانه دے، چوي.... نرېږي.... ماتېږي، خو څه وائي نه.

دې څلور پنځه کلونو کښې پېدرگل هم شونډې سړې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے او څوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب او هرې ادارې ور وهلے دے، خو هغه له څوک کار نه ورکوي. ورځپاڼه کښې چې کله هم د څه کار او وظیفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څه کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نه ږدي.

”ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ووائي، چې زه لیکل لوستل کولے نه شم. دلته سړي کار کوي، بنځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څه نیمگړتیا ده، چې ما له وظیفه نه راکوي؟ زه به بل څه له گوتې نه وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نه وي.“

مونږ خو څوره لپه یو، چې الله دې وکړي، چې هر چا ته د هغه حق او برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کړکه زېږېدلې ده، د دغې کړکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې او حق ته تور

زړه وینو او بیا هم دغه کرکه د کورمو، خېلونو، سیمو، قامونو
او هېوادونو تر منځه د نڅښتې تاده گرځي.

د تېنتیس جان په مخ او سترگو کښې چا هم د مرگ وېره لیدلې
نه وه. هغه ټول ژوند په مرگ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه
توپنچه به ئې هر وخت په ټوټې خوړنده وه. هغه داسې هم نه ؤ،
چې هر وخت به ئې گڼې تورې نه وینې څڅېدلې. هغه چرته هم چا
ته ستغه سپوره وئېلې نه وه او ښکاره ده، چې هغه چا سره ستغه
سپوره نه وه کړې، نو په هغه هم څوک بلوڅېدلې نه دي. لامه
توپنچه د هغه د تره وه او تره ته دا ډېر نژدې ؤ، نو هغه ورله یو
ډول د والی په توگه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره خدا ۷ شته، دغه توپنچه هم نه خوښېدلې، خو چرې
مې ورته وئېلې نه وو. دومره ده، چې یوه بله خبره مې ورته کړې
وه. خپل ماتور کښې به د هغه پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما
هغه ته یوه ورځ ووي،

”جانیه! ته دومره توند ماتور مه ځغلوه. دا خو تامرې دي، بیا به
سمې شي، خو خدا ۷ مه کړه، که ځان یا بل څوک لارو ۷ در نه.“
”ایاتولا“

د مرگي وېره مې په سر باندې سوره ولې کړم؟

د رنگ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې وځاندل) مرگ په نېټه د ۷.

”خو وگور ۷ ته د چیرو نښځکه ده، چې بیا به ئې وگنډې او نه د

تامرې ماتور د ۷، چې بیا به تامرې نېغې او کوشېر کړې.“

د هغه مخ نه خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغه سترگو کنبې
وېره وليدله. رو غوندې ئې ووي،

”اياتولا! زه د باجوړ خان هومره زړه ور خو نه يم او نه د خپل تره
هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کنبې را ته
څوک ووائي، ”بوؤؤ“ او زه وېورنېږم. يار! دغه بو ما ته د مرگ
بنسکاري. زه راپاڅم او په زور زور وځاندم. دغه په زور زور خندا
کنبې د بو غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زه ئې غږ نه اورم. (د
هغه غږ نور هم ټيټ شي) زه ئې غږ نه اورم، خو هغه بيا هم وي.
هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځاى له راشي) کله کله دې
ورندار ما وپوښتي، ”دا په تاڅه وښي؟“، زه ورته ووييم، ”بو د مې،
و مې ځغلوه“. هغه زما په خندا نه پوهېږي او که پوهېږي هم، نو
څه وائي نه. اياتولا! دا بنسځه هم څه بلا وي. پوهه به پرې نه شي.
گوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيرياني
سره به څوک وخت تېر کړي؟ او هغه هم کاپيران!“

هغه بيا په ډېره زوره زوره وځاندي. زه پوهه شوم، چې هغه ته بيا
غوږ کنبې چا بو ووي. ما ورته تگ کنبې ووي،
”پيريان دروغ دي (ما د هغه لاس خپل منگول کنبې لږ جوخت
وښووه، ځله مې د هغه غوږ ته نژدې کړه او چې کله ترې روانېدم،
نو) مرگ ريښتيا د مې.“

هاغه ورځ هغه ما ته څه و نه وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا
گڼل، لکه چې هغه ما ته گوري او زړه کنبې وائي،
”جانیه! وځانده جانیه! بو د مې.“

”د ژمي تور ما بنام کښې لږه خوره وه. ناخاپه يو چړينگ شو، بيا يو لوي غرخ شو او بيا...“ ډېرې ځلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځامه ليدلې نه دے. وختي رياض وې، چې ماتور ئې بيخي چپریت شوم. ځوم ئې ژوبل دے او مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلې دے.

”گوليه! که ماتور ئې په ونه نه و وراچولې، نو اوس به ئې بنځه او ځوم هم مړه وو.“

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغه ته مې وويي،
 ”گوليه! تېنتيس ځان وژلو سره د خپلې بنځې پېغلتوب او د خپل ځوي راتلونکې ژوند هم وژلي دي.“

خبره ما پېروشا ته د گولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتيس خان ته به اوس بؤ غږ نه کوي.

”روژه راغله ډانگ په لاس

لوي وهي واره ترې خلاص“

زرکې ته د روژې په راتگ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کښې ورکه وه. مابتی، مړخپنې او شانواؤ د هغوي نورو همخولو نجونو به په يو غږ کښې چغه کړه،

”روژه راغله ډانگ په لاس

لوي وهي واره ترې خلاص“

او دغه لارو کښې به تودوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څه راوړل. په روژو کښې به ما بنام پانوس خان د نمونځ په نوم

ؤوتلو او بيا په پوله به ئې د خپلو ملگرو سره سيگرېټ څښکل. بنسکلي به ورنډار ته د سيگرېټو گيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اگاهو به ئې ځله سمه شوړه باندې ؤوینځله. د ورنډار خپل سپين ږيرے هم روژه کښې باتۍ ته تيله وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمخ.....“

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره خوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراته سکاره مړه شوي دي. ټول سپيلني لوگي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سميتا ته وئيلي وو،
 “که لږ سپيلني يا نمبر چا راوړل“.

“سبا به راوړم مدهو! اوس خوشته کنه؟“

“دغه خو پانې دي نو. بېگا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغه ډېر خوښ وي“.

سم د ماښام نه مدهوبالا خان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښته تورلي وو. د مدهوش د خوښې زېره ساړي ئې اغوستې وه، يو گل ئې خپلو ځنيو کښې ايښے ؤ او هم د دغه گل رنگ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ او دا ځل ډېره موده تېرېدلې باندې په ورومبي ځل هغې خان باندې پيکه شوي پېغلتوب له بيا رنگونه ورکړي وو..... د مخ کوټونه ئې پت کړي وو..... خپلې سپينې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوښ ئې بيا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سميتا، هېلن او زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه او زياتره په يو کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېرaban چې مړ شوه د مې، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راوړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرaban ډېر ياد شوه ؤ. مېرaban تل هغه لکه د خپلې لور ساتلې وه او هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړه ؤ. د مېرaban پخپله ځله به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤ شول. مېرaban ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل او په لاره د جمعې نمونځ نه اگاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کووم".

بيا مېرaban هېڅ ؤ نه وئېل. سميتا او مدهوبالا خو ورته هم څه وئيلي نه وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېرaban خپلې پښې ووينځلې، مدهوبالا لاس نه ونيولو، د زرکې کوټې ته لاړو او زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خوړې کړې.

"زه هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خوبله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

”دوه مصلې درېو له ډېرې دي“، مېرaban غوڅه كړه. هغه ورځ په نمونځ كښې مېرaban ډېر ژړلي وو. د زرکې خو دومره څه نه وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شيوا ته غبرگ کړي وو، د هغې اوبنکې هم نه ودرېدلې.

”يوه ورځ زه نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. يو سړی زما خوا نه اخوا شو، زه بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زه بل ته نزدې شوم. دې كښې يو سړي مولانا ته گيلله وکړه. مولانا زه ورتلم،

”څه تنگولو له راغله ئې؟ زر تر زره وځه!“

زه جومات نه راووتلم. بله ورځ مې يو بل مولانا نه تپوس وکړو، چې زه به جومات كښې څنگه ودرېرم؟ هغه ډېر بښه ؤ، هغه را ته ووي،

”جومات كښې به سړي ودرېري، بيا تاسو.“

ما ورته ووي، ”زه خو هلك يم؟“

هغه موسكې شو، ”ته د هلك غوندې ئې.“

بيا زما كور كښې هم زما وروڼو، زما خور او مور زه پېغور گنلم. زما پلار مړ ؤ. زه خپل زړه له دا دلاسه وركوم، چې زما مور زما د وروڼو لاس ته ناسته وه، ځكه ئې زما د وروڼو د زړه خبره پخپله ځله كوله، گنې بيا چې كله (هغه د زرکې تندي بنكولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غورمخې زمونږ كور ته راغله، نو زما وروڼو هم زما مور سره زما مخ كېدلو ته غاړه كېښودله.“

هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نه شو او ډېر وخت ئې ژړل. د

هغه ژړا کښې زرکه هم اوده شوې وه. زرکه چې د سحر نمونخ ته پاڅېدله، نو مېرaban سره مدهوبالا او سمیتا سرې سترگې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سيوري شوي وو. اوس د مېرaban په وېنا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.

هېلن غږ وکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نه کړو. بیا ئې غږ وکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکړپ و نه شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سمیتا گاځيره شوه او د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څه ويني، چې مدهوبالا کټ کښې پرته ده. د هغې خوا کښې مجمر پروت دے او دغه مجمر کښې ټول سپيلني سوزېدلي دي او ټول سکاره ايرې شوي دي. خو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې او د ټولو سلگۍ ماتې وې. يو مدهوش نه ژړل. مدهوش غلے ناست و او خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے و. زرکه خود هر چا نه ډېره ژړېدله. خو شېبو کښې د مدهوش د سترگو نه يوې رڼې اوبنکې د هغه د ځېځمې نه پښه په انتگي کېښودله او د دغه اوبنکې پلؤ نيولې نورې گڼې اوبنکې روانې شوې. هغه ځله و سپردله،

”بېلتون د مرگ استازے

د بېلتون رنگ تور دے

د مرگ ونگه توره ده

بېلتون د يار سترگو نه

د ژوند رڼا واخسته

بيلتون د يار شونډو نه

په زور موسکا واخسته

بيلتون د ياره سره

زما نه ساه واخسته

بيلتون د يار انځور نه

د بنکلا رنگ وټروړه

بيلتون د يار د غږ نه

سندرېز شرنګ وټروړه

بيلتون تالا کر مه زه

بيلتون تالا کر مه زه

د نيازبين ژوند خدايه!

د سپېره مرګ خدايه!

زما نيازبين جانان

زما نيازبين جانان

زما نيازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)

زما نيازبين جانان (يو څو سلګۍ)

زما نيازبين جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ونيسي او

په چغو ژاړي او ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)

زما گل خاورې نه کرې!

زما گل خاورې نه کرې!

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماري ولوستله. د بناغلي

مولانا نه چاپېره اوسېدونکي ملیان ډډه کوي. بناغلي مذهبي

مشران په مذهبي غونډو کې په دې وړاندیز کې کوي، چې بناغلي مولانا شېربھادر کېماري ته به بلنه نه ورکوي. د بناغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغه سره ډېره مينه کوي او د هغه هره خبره په سر سترگو مني. د نورو بناغلو مليانو منونکي د هغه او د هغه منونکو سره ځکه نه نژدې کېږي، چې هغوي ته وېبلې شوي دي، چې په دې وخت کې مولانا شېربھادر کېماري د خداي لخوا يو آزمېښت او يوه فتنه ده. هر څوک دغه بناغلي مليان د بناغلي مولانا داسې څه خبره په گوته کولې نه شي، خو دومره وخت اولس سره کوم څه وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک گډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځي، چې په کومه چرې ئې حلالوي او چې په کوم نوم ئې صدقه کوي. د مدهوبالاجنازه کېسې د شمېر څو بنځونک او بدکان وو او شېر اته د بناغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشيا په اسمان بيا تورې وريځې وگوانېږي. دا ځل اېتمې چاودنو د هند لخوا پېل وکړو او چاپېره دا گنگوسي انگازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېتمې وسله ډاگيز کولو کېسې ځنډ او دغه ځنډ د دغه گنگوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېتمې ځوابي چاودنې وکړې او نړۍ د نورو دوو داسې هېوادونو پېژندنه وکړه، کوم چې هر وخت يو بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي او اوس په زمکه ژوندي د لويې درکې سره مخ شول. د چاغې په غرونو کېسې شوې د دغې

پاکستاني اېټمي ازمېنې د یادوڼې نخښه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یو ګوټ کېښې شېرشاه سوري پل ته خېلمه روغه کړې شوه. زه خودا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود او شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي او هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون او روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه ایښودلي کېږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولې کېږي او د پنجایانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کېږي. مذهب د هغه د قامي پېژندګلو وړانولو د پاره پکارولې کېږي او د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نخښې د پاره د خشاک په توګه استولې کېږي. اولس دومره وږمې کړم شوم د، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نه مومي. که څوک راپاڅي، نو هغه پسې ئې وږمې تږمې کاکم غږ وکړي،

“ما له به ما کام چه لاؤلې؟”

“جه دودی ګوالم”

“جما یکنی کېږي”

“جما پایۍ یکې چوې”

اوس پلار ئې خپله برخه و غواړي، که خپل لوخ او ابلې او وږي کاکي له خه تابیا وکړي؟

ټولو نه لوي ستونزې دغه لاره کېښې پښتون پخپله د. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي او د خپلې خاورې په نوم سیاست کوونکي پږدي. د پاکستان په خاوره سیاست

کونکي ورته د ده د خاورې مشرانو باندې دومره تور منبلي دي، چې هغوي سپينيرې او خړې شوې اوبه رينيرې، خداي زده چې د دې اولس او دې خاورې به تر هغې څه وننگه روغه شوې وي؟ پښتانه ځانونو ته پښتانه وائي، خو پښتو نه کوي. خپل ورور ته تر بور وائي. د ورور په کور جيگ شوي بېرغ نه لوي بېرغ په بل رنگ کښې خپل دېوال باندې جيگوي، خپل وېش کوي او ځکه په مړه خاوره اوس هم وري دي.

اوس دغه کور کښې نوي گڼ مخونه اوسيرې، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخيرې. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده او سميتا. هغې د مېرaban لهجه خپله کړې، "چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زه د هغې بلا انگن ته ځم او د هغې په انگن کښې ئې ماتوم".

بېگا زرکه اوده شوې نه ده. ټوله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واوړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړه بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله او هغه او زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څه وخت د زرکې سترگې پټې شوې. هېلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترگې نه ويستلې.

"دا څه وښي، چې څوک هم زرکې له لاس يو سي، نو هغه غواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان و منبلو؟".
دا خبره يوازې د هېلن زړه کښې تېره شوې نه وه. دا خبره د دغه

کور د نورو بنځونکو په گنگوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څه وخت پورې ځان زرکې نه لرې وساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړه و نه کرې شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکې ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پرڅېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم گوتونه راغلي دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو بنځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لرې. اوس هغه په ډډه واؤرېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نزدې کړو اؤ بيا ئې څو شپې وروستو د زرکې لاس په خپله خېته کېښودلو. هغه اوډه شوې ځان نه خبر نه شوه. زرکه پاڅېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازيگر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه و نه خوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاگر راتلو نه اگاهو سيلۍ سا را کښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څه نا څه پېښ شوي دي. سميتا غرمه وينه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم و شو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زغم و نه کرې شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

“څه دي؟”

هېڅ ځواب ور نه کرې شو. هغه بيا هم غلې ده.

”ما ته خو ووايه!“

دا ځل زرکې ځله وِسپړدله،

”ما له پېنزېب راوړئ!“

د سترگو رپ کښې آشا پېنزېبونه راوړل. په مصله زرکې خپلو

پښو ته پېنزېب وټول او غږ ئې کړو،

”که چرې ستا پُرې د زړه سُود شي

زما د زړه نړۍ دې رڼکه شي مټېنه!

ځدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!

چې د جاکړ د پښو بڼکالو مې واوړېدنه!“

زرکه پاڅېدله، ټولې يو اړخ ته شوې او کوټه کښې د هغې د

پېنزېبو شرنګهار شو.

دين تک

تک دين دين تک

تک تک دين تک تک دين

دين دين تک دين دين تک

تک دين

دين تک

بې د څه سندري او سازه په کوټه کښې زرکه وښخېدله او دومره

وښخېدله، چې ځوله ځوله شوه. هغې ته کتونکې سترگې بقې

پاتې شوې وې. ډېرو خود زرکې د بڼکلا اوږدلي وو او بيا ئې د

ژوند په دغه پوړۍ هم وليدل، چې هغه اوس هم بڼکلي وه، خود

هغې د نڅائې اوږدلي وو، نن ئې وليدل.

د هغې لاسونه پښې ودرېدل او د پېنزیبو شړنگه‌هار هم د هغې د لاسونو پښو ودرېدلو نه خو ساگانې وروستو غلې شو. داسې بڼکارېدل، لکه چې په هغې سر وچورلېده. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزیبونو سره د هغې پښې په وینو شوې وې او د هغې سترگو نه اوبڼکې بهېدلې او هغې اسمان ته سترگې اړولې وې. سمیتا سره ټولې راغلي او هغه ئې کټ ته کړه.

“دا روغتون ته وړو؟”

هېلن ته روغتون ور یاد شو. د مدهوبالانه وروستو د زرکې سره ټولو نه زیات وخت هېلن تېروي. هر څو که د خپل مېرaban د زرکې په حقله بڼونه اوس هم د سمیتا یاده ده او سمیتا هسې هم زړه کښې د زرکې د پاره ډېره مینه او درناوی لري.

“نه! زما زرکه به اوس بڼه شي.”

دې وئېلو سره سمیتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندي خولې بهېدې او د هغې د پټو شوو سترگو نه هم اوبڼکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څړیکه ووهله او تلوزیون باندي په سوېلي سیمو مانسهره او بټیگرام د زلزلې قیامتونه ښودلي کېدل.

لسمه شپه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنگه چې یو غم د بل غم خوږده ده، دغسې یو موسم په بل موسم شخوند وهي. ټولو نه ډېر زړه هغه وخت ودرېږي، کله چې ځواني خپلو ځنو کنبې سپین ډکي په ډېرېدو وړیني. هر سپین ډکے د مړینې یو خاموشه استاځه وي.

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زړکې خپل زړه کښې ډېر لوي بدلون ليدلې ؤ. زه خو دا نه منم، چې گڼې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې واده نه غوږېدلې وه. کلي سره خو د هغه هېڅ ډول تماس او اړيکه نه وو. زه دا وئېله شم، چې زړکې دا ليدلې وو، چې د مېرaban او مدهوبالا په مړينو خداي ته د هغوي بخښنې د پاره دومره لپې هم نه وې، څومره سترگې چې به د نڅا په شپه د هغوي نندارې ته شوگيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړه نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنگ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه څوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنگېدلو، پوزې نه ئې تتکې ټالونه وهل او دواړه لېچو کښې سره بنگرې بې سا پراته وو. د دغه بنگرو د شرنگ وېرې د کميلې لاسونو نه څوڅښت اخستې ؤ. د هغې لاسونه او پښې په نکريزو سره وو. د واده اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلې شوې ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي او د ښکلا خپل حد وي. د واده اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ورسې. يوه پېغله هم د خپل واده د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نه شي (هغه که د موندرو غوندي ولې نه وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو او هغې سره کښېناستلو. د هغه زړه درزېدلو او مونږ په دې هغه ته گرم ځکه وئېله نه شو، چې پالنگ کښې هغه ته مخامخ سپورمې ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړه خو هغه سپرېدلې نه شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، که د هغې د کوچنيوالي د نيازبين

خیرک خان غېږه کښې. په دغه شپه خیرک خان د سمیتا غېږه او د مدهوبالا او کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې خیرک خان او زرکه خومره سپېڅلي وو، د غومره کميله هم وه. اوس خو کميله د خیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر څه نه لرې کړې ده او د وخت تېرېدلو سره هغې د خیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د خیرک خان د مخ کښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سیوري غونډې وي او دغه سیوري ته هغه د خپلو وړو د مینې کانه و غورځوي او په څپو کښې د کوچنیوالي خیرک خان ورک شي. کمیلې سره د خیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترگو مخ کېږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څه حده هغې دا منلې دي، چې د خیرک خان کور پرېښودلو کښې د هغې کرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې ورنډار مړه شوه او مابتی د هغې مخ لیدلو د پاره اډیرې ته لاړه، نو ډېرو ځلو ډېر څه ووی، خو دغه خبرې سیلې شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړه پېغور دروند و.

فردوس خان داسې خوتکېدلې تې نېولې و، کومه تبه چې یوه شپه په خیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې خیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې ملابادر د ناستې ځای چې وپېژنو، نو تپوس به ئې وکړو"، نن د خپل میرگاتې سر ته ناسته وه. خو شېبو کښې خو ځله د پانوس خان د ګرځنده تڼۍ ووزولې شوې او هغه د پاره رنځپوه راوستلې شو.

پرځندکاکا دې خدا ۾ وښځي، څوک چې به تېې ونيولو، نو هغه به وټېل،

”تاريخ څپوټکي باندې ټرمکيا وکړې او په تندي ئې ورله کېږدئ! دا رنځپوه ستن ټومبي، بله لاره نه ورځي.“

رنځپوه فردوس ته ستن ووهله او هغې ورځ نه هغه په دواړو پښو شل شوه د ډېر کورن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينۍ د واده په ورځ ده د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشره چې لويه شوه، نو سترگې به ورته برېښېدلې. هغه په ريښتيا زېب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي او د هغه په پښو پرېوځي. هغه نه به د باران هغه شپه چرته هېره نه شي، په کومه شپه چې هغه د ځيرک لمن خټ ته خېژولې وه او بيا ځيرک ټوله شپه په درشل وينه تېره کړې وه. نن هغه خپلې نه ميتيازي بهيرې او هغه پرې نه پوهيرې. ترڅو به ښکلې ژوندۍ وي او دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرگل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيگر پورې هلته بوخت وي او د مازيگر نه ماسخوتن پورې د بجازي اتۍ کښې وي. ښځې په دغه اتۍ ورماتې وي. هغه گڼي، چې که ځان له اتۍ پرانيزي، نو ډېره گټه به وکړي. هغه د پاره دغه ښځه روزگار د ډېر، خو لږه سا واخلي! پرېږدئ چې هغه خو د خپلو وژگارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واره گرځي.

خور ئې هم واده شوې ده. کشر وراره ئې خړپوڅې کوي. هغه واده نه د دې کرې. مور ئې خو ځايه د پېغلو د مېندو ځلې بوي کرې، "خوري! تگ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دې. ما ئې يو ځل (هغه لږه غلې شي او سترگې ښکته کرې) ښختگ ليدلې و. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زه پوهه شوې نه يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".

څه زور وړې! ستا په دغه سوگندونو څوک لور ورکوي څه؟
 هس! دا ده، چې که چرته په يو کور کښې دې په بل نوم د څم دورې غوندې و موندله.

ښمت ژوند د جارن ورک شوم دې. اېدز د هغه وينه کښې ځان ځامه کرې دې او خپله دننه ښمت هغه پرې کړو. هغه خپل څارښ د مرگ په وېره وژلې دې او ځان ئې د نړۍ سترگو نه پټ کرې دې. د کور استوگن کله کله د هغه نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغه کله هم د چا قدغن يا بندېز منلې نه و. زرکې ته به د بانگ اوږدلو سره کله کله ښمت يادېدلې. هغې ته د جمعې هغه ورځ يادېدلې، کله چې ښمت د هغې سر رېمنځولو او د بانگ اوږدلو سره هغې زر لويته په سر کړله. ښمت موسکې شو او هغې ته ئې و وئېل،

"بانگ خو ښځو او سپرو د پاره وي، ته سر ولې پټوي؟"

د ښمت دغه گيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلې وو،

"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ايښې نه ده".

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، خادر ئې پرې ډوب په سر کړو او جومات ته ئې بوتلله. امام صېب ورومې رکعت نژدې کړې ؤ، چې دوي هم ورسره ودرېدل. که نمونځ کښې چا خاړې وه، نو زرکه په رکوع او سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نه ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځامې ښځونک څرک لیدلې شول. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې گڼې قبصې وکړې. هغې نېمت ته ووي، چې څنگه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې ورانې کول او د هغې تره او د کلي نورو مشرانو به پرې پښې درېولې. هغې نېمت ته ووي، چې هغه وخت به جومات کښې ټوکې هغې ته لويه گناه ښکارېدلې او بيا دغه گناه کوونکو سره صف کښې د هغې ودرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت ټولو څخه لويه ورکړه وه او چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه ترڅ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولاملا په ډرون بريد کښې ووژلې شو. هغه سره يو عرب هم ؤ. د يو څپر لاندې شپږ مړي وموندلې شول. شينتهغانو د ټولې نړۍ په تلویزونو د خپل برياليتوب زور وکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوو لویو، يو ځلمي ځوي او د خپلې نرور غېږ کښې تي ته پروت نومي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه گيتۍ پرته ده. چا هم دا و نه وئبل، چې د هغه څه تور ؤ.

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د ډولا
ملا شاته پټ کړي شوي شپږ مړي و نه شمېرل. هغه خو په سوله،
مینه او امن مټن پښتانه وو. دغه خو د امن په نوم وینه تویونکو
ته وگړي نه ښکاري. دغه ساگانو د پاره خو د سپینې ماڼۍ د
ویاند په ځله دغه خبره وي،

**“We appologise for innocent inadvertent casulities and
deaths”**

او مونږ چې د ویاند سترگو ته گورو، نو د هغه د ژبې وېنا د پاره
د هغه سترگو کښې هېڅ پېلام نه وي.

“دا خو د ټولني د پوهې نیمگړتیا ده. اوس چې دوي تشې ښځې
او سړي پېژني، نو مونږ څه وکړو؟“ هېلن ووي.

“سړو خو هسې هم د هر څه نه پښې تو کړې دي، اوس ښځو ته هم
سلو کښې درې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب او د
وزیرانو دې لښکر ته مونږ نه ښکارو؟“

“سیاستمداران خو د یو بل ترلو پرانستلو نه نه وژگاریري، مونږ
ته به څه پام وکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې یو د “ښځونک”
لیکلو باندې څوک غوږ نه گروي.“

“او که مونږ له بل څه کار راکړه شي، نو.“

“زه خو کله کله وېم، چې دېوال نه د اېشور انځور راکوز کړم،
سمه پرې وگرځم او بیا ئې پوته پوته وشلوم او بیا ئې وښېزم او
بیا ئې هغه ایري.“

(کوشلیا به نور هم ډېر څه ویلي وو، خو کت کښې پټ مخ پرتې
زرکې ترې خبره واخستله)

”داسې مه وايه! د خدا ې هر نوم او هر انځور بڼكلې، پياوړې، نازولې او سپېڅلې دې. مونږ ته هم گوره! مونږ هم ځانونه بې وسه گڼلي دي. بې وسه دووسان كيږي او په خپله دووسې خو بې وسه زورور ځان ته پر كولې نه شي (هغه لږه غلې شي. اوس كت كښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمگړتيا ده، چې زمونږ مېرaban يو كور سره ځان تړلې وي. مونږ به دې بڼار كښې څومره يو او دې ټول ملك كښې به څومره يو او دې ټوله نړۍ كښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې او پېژندگلو ژبه او توان خدا ې راكړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بڅښلې ده. مونږ كښې هر يو نېنځك دې. زه چې مونږ وايم (هغه وويني، چې ټولې سترگې هغې ته په يو اېر دي او ټول غوږونه هغې ته څك دي. د زر كې خبرې كله كله وي) نو سړي هم يادوم، بڼځې هم يادوم او مونږ هم يادوم. هر سړي او هره بڼځه كښې دننه يو نېنځك پټ دې، څنگه چې په هر زور او ځوان كښې او هره بوډۍ او پېغله كښې دننه يو ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل كول غواړي، قېصه اوږېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځكه غواړي، كلابوڅخه غواړي. دغسې سړي وي او كه بڼځه، هغه يا هغې كښې دننه يو نېنځك پټ وي. دغه نېنځك د وېرې نه زيرېږي. خدا ې دې وڅښي او خدا ې دې ټول مړي وڅښي، مېرaban ستاسو ياد شي؟ (هغه يو ځل چاپېره د ټولو سترگو نه ځواب و غواړي. د مېرaban پېژندونكې سترگې په اوبنكو وځليږي او د مېرaban د مړينې نه وروستو دغه كور ته راتلونكې سترگې نه نه

ؤكړي او ننه بڼه) هغه خپل دتنه نېنځك مړ كړم ؤ، نو مېرaban شو م ؤ. هغه څه نوم ؤ؟ (هغه لكه چې څه يادوي) هس! روشني. كه راني خپله دتنه وېره وژلې نه وه، نو روشني سره به څه كېدل؟ (هغه بيا خو شېبو له غلې شي) زه خو وېم، چې دغه مور به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سر م چې (دا ځل هغه لږه وېره غلې شوه او ژرغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي او هر هغه بڼه او هر هغه بڼځونك كښې دتنه يو نېنځك د م، كوم چې د كړكې د وېرې نه مينه وژني.....

كوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله گام نه اخلي.....

كوم چې د بل زيان كښې ځان له گتته لټوي.....

كوم چې د دعا په شا خپله ايرزري پټوي.....

كوم چې خپلو بې وسيو له د برخې او نصيب نوم وركوي او.

هغه خبره په دغه ځا م پرېردي. څوك هم څه نه وايي. وېر وخت پورې دغه كوته كښې د ساگانو بڼكالو او رېدلې كيږي، نور څه نه. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زرکې خواله راشي، هغه څمليوي او هغې سره خوا كښې كښېني. كوته كښې اوس هم څوك ځله نه پرانيزي. زرکه اسمان ته گوري او پخپله وېنا وروستۍ رده كېردي،

"لارې كوڅې او منډۍ پرېرده، جوماتونو كښې د بمونو چوډنه او ځانمرگي بریدونه، يو قبر كښې د شلگونو د ځاندر و برخې بڼځې شي. د ځاورې گېډه نه مړيږي او د ادم او حوا نوعي باندي د زمكې تناب راوځي تلې شو. خپل ځان وگړي ته دومره گران او

نزدې شو، چې د نورو د ژوند او سا ارزښت ئې سترگو کښې نه
غږېږي. ترهه گر او پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د
ټوپکونو مړدکي په ټودو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په
مړدکو اولس ژوبل کيږي او اولس وژل کيږي. وړ او پر پکښې
نشته. د مرگونو د خان اشرد م، نېنځکان پکښې مري.

خدا م ته پر مه وايئ!

خپل دننه نېنځک ولټوي!

د هغه مخ ووينئ!

د هغه زړه وگورئ!

د هغه پېژندگلو ورکړئ!

د هغه ځا م ورکړئ!

د هغه برخه ورکړئ!

که وژنئ، نو هغه بو و وژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه
تروړلې ده.....

که مړه کوي، نو هغه وېره مړه کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې
هڅه شوکولې ده.....

که پښې ږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې
گرکې له ځا م ورکړم د م.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره گوري او د هغې سترگو نه
راڼه، سپين او سپېڅلي څاڅکي توييږي. ټول بنځونک يوه شپه
زرکې ته او بيا يو بل ته سترگې وځغلوئ)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه تروړل غواړي.....

زما د هیلې نه هڅه شو کول غواړي.....
 ما په انا د کړکې وینزه کوي، خو زه نه وپرېرم، ځکه چې زه مینه
 د کړکې نه بريالی گڼم.....
 زه هیله د اندېښنې نه زوروره گڼم.....

زه به مرم، خو ویارېرم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما
 خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور او زما پلار به هغه ډولۍ ته
 لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به
 نیازینې پرېنتې زما سا وړي او حورې او غلمان به جنجیان وي.
 زه خدا ۛ ته یو رنگ کښې هم سپکې نه وپم.....
 زه نه وپرېرم.....

زه نه وپرېرم.....

د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلگیو وي او د هغوي
 سمیتا هم. د زرکې سترگو نه اوبنکې بهیرې، خو هغه ژاړي نه.
 داسې وېرینې، لکه د مېرaban سا چې یو ځل بیا سمیتا کښې
 و غونځیرې،

”خدا ۛ هر چا د پاره خوږ، مینې نه ډک، نیازین، نازولې او
 پالونکې د ۛ.....

هغه وېرې له شتون ورکړې نه د ۛ.....

نه زرکې! ته به نه وپرېرې!

څوک به هم نه وپرېرې!

چې کومه بلا زما په درشل زما گلونو ته گواښیرې، زه د هغې بلا
 انګن کښې هغه ماتوم.“

دې ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه گېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نځښته کښې ده قبايلي سيمه نمرودي لمبو ته وِسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خپلواکۍ او ځانگړې پېژندگلو خوځښت وده ؤ موندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوڅارې شوې او ټول وطن باندي لکه د لمبو پورې شوې. څه سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پرېوتلې او تاريخ به دغه تورکي په ډبرو وينځلو هم نمانځي نه کړې شي. په پوله د وړانکارو خوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبايلي سيمو د ډرون الوتکو د بريدونو لاره سمه کړې او وړانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو او ځانمرگو بريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړې. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېره پورې کوي. په يو پاکستان کښې درې واکمنۍ دي. يوه د گېلاني، يوه د کياني او يوه د چودھري. هر يو پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. دېرش دوه دېرش کلونه اگاهو د عبدالغفار خان غر پښتون قام د پاره بانگ ؤ، خو پښتنو پيرنگي خپلو ته خپل غوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي او هغوي ځان سپينولو د پاره هېڅ ځواب نه لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي او د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبه چې هغه دوېشت ديريشت کلونه اگاهو خړې کړې شوې دي،

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکې يوازې او يوازې پښتونخوا سره گډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړه نه اورېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنت کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون او بېلې پېژندگلو د پاره غږ کوي او دا حکه چې د قبائيلو ژوند بڼه کېدل به د هغوي د ملکۍ او خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنت کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان او واک هم نه لري.

د خداي کړه دي، چې کلي کښې نکورې څه خړې اوبه رڼې کړې. مابتۍ د يوې اورېدې مودې نه په کت پرته ده. خو ځله د نکورې زړه کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړه غوټه راوسپړي. د چم گاونډ کومې بنځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې بنځو ليدلې دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اندېښنې او خواشينې اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځپله ژوره کړې ده. دغه ورځ بنکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړه کښې پرته خبره د هغې په ژبه نه راتلله، خو مابتۍ د هغې سترگو کښې دغه خبرې ليدلې.

”نکورې! زړه دې پرې مه خوره! ژبه وځوځوه!“

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړه وره کړي. هغې په سرپيچک سر تړلې دے او د ناستې توان نه لري. د هغې سترگې چاپېره تورې شوې دي او شونډې ئې چوډلې دي. عزت خان چې بنوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

ناستې نه خنډه کوي. هغه مابتي. په دې رنځ پرته ليدلې نه شي. هغه نه رنځپوهه ته غاړه ږدي او نه د بنار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغه لاس کښې نه دي. دغه کور کښې داسې نيمگړتيا نشته، چې څوک به پرې گوته کيږدي. ششش

”خيرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اوږدولو سره په بې سا مابتي کښې خوځښت راغلو او د هغې مړاوې رنځورې سترگې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکور ه نور هم څه وئېل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتي. ته نه گوري او مابتي اوس د هغې نه سترگې نه وياسي) بابا د پرځندکا کا په وېنا او د خيرک په خوښه هغه بوتلے و“.

اوس نکوره غلې شوه. هغې وگڼل، لکه چې د هغې د سر نه يو دروند پېته هغې پخپله کوز کړو (دغه پېته کوزولو د پاره د مابتي د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتي کت کښې نېغه ناسته وه. د نکورې او د هغې سترگو نه اوبنکې خشدلې. بنکلې په کت کښې نېغې ناستې مابتي ته اډانه شوې ده. څوک څه هم نه وائي. د ژوند نهوېشت کلونه مابتي د دغه ورک زيري لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څڼو کښې د عزت خان د ږيرې نه گڼ سپين وېښته دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا گيله نه ده کړې، چې هغه خپل کور او وړو له ډېر وخت نه ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شومے و. خو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانيې مابتي لټون ته زړه ښه کړو، کومه

دوکبیاڻه چي به هغه په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تلو هلته ليدله. هغه د عزت خان ريره لږه لږه ټوکېدلې وه او هغه د بنوونځي د سور گل توره ټوپي په سر کړې او د ملبشي اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترگو گوټونو کښې خپله دوکبیاڻه خاړله. يو ځل خو قمرو هغه ته اوبه نيولې وې او هغه دغلته ناست نه و. هغه خو دغه وخت د بکياڼې لاندي کټ کښې پروت و او د هغه دوکبیاڻه هغه ته په سينه پرته وه او خپل اومه اننگي ئې د هغه مري پسې منبل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

”زما غېره که الله ډکه کړې هم نه ده، خو مابتی باندې زما د خپلې لور مينه ماتيري. په سا څه باور، خو ما وې، چې که مابتی د بل کور په ځای زمونږ د عزت شي؟“
دغه غوښتنه ځامورې ابی رينستونې کړه او د عزت خان د واده نه وروستو هغې ومنل، چې هغې د مابتی ځاندره او مخ کښې خپله قمرو بيا وليدله.

نکوره تلې وه او ښکلې ډېر وخت پورې مابتی ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوې هم راوغوښتلو او پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برخېره کړو.

”د نيمشور خان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځای پېژني، خو ځيرک خان نه پېژني.“

لکه نيمشور خان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملگرې کړې و. هغه لکه د خپل سخر په درېمه مياشت کلي ته راځي.

خو ځله هغه نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرگنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې ننه وه.

”سبا ولې؟ نمر لاپه سر ولاړ دے. چې څومره زر ورسۍ، دومره زر به زما ځیرک خان راولی.“

میرلوس د مور خبره غورځولې ننه شي. هغه پلار ته وکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاگانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاگانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې وځنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکله د خپل کور انګن کښې وکړي.

”هغه کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلی وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترگو کمیلې ته ووي او بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما وپېژني؟“

د ځیرک د راتلو زيرې سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده. مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولې د پخلیځاے د برگې نه څوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره برېښنا ننه وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولې دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تودولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو او اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لارښودانو ته هرکلي وټېلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چوډنې او ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه څوکۍ خوښه کړې ده او په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي او واړه نېنځکان به ئې بادارگوتې شي. او اولس.....هاهاها.

د پاکستان سياست چقوره او خوئينده لازه ده. د دغه لارې لامبوزن او لوبغاړي دغه چقورو او خوئيندو باندې د تللو چل او توان لري. د افغانستان په ځاړه د امريکا او شوروي اتحاد نڅښته کښې چې د پښتونخوا په ځاړه څومره د ورانۍ، فساد او وژنو بزغله کرلې شوه، او د کومې نڅښتې غږ شوه، هغه نڅښته د غرونو د څمخونو نه لارو او بازارونو ته راووتله.

د مرگ څېره که هر څومره کرکړنه او بوږنونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نه ږدي. د ښار زور غله شوه نه و. اوس تامين هم راغلي دي. چرته چې واده ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره تامين هم وي. ځنې ځايونو کښې خو تامينانو د بدکانو نمړۍ وټرولې. دغه ځلمي وېښته د فلميانو غوندي وټراشي، خټوکي ځوړند کړي، واړه تنگ اغوستن واغوندي، شونډې وځروي او پرديو ښاديانو کښې نڅيرې.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه او ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې گرځونې او هر گوت پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه او توغونه د سيلۍ سره رپيرې. د راتلونکې شېبې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يو ځامه کولو د پاره هلوځلو

کښې بوخت دے.

چغمټ د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمټ پلار څلوېښت کلونه دغه وگرځولو او بيا يوه ورځ پخپله هم د خداے د کور په درشل وويشتلے شو. چغمټ د خپل پلار وينه د هغه چا په لاسونو هم ويني، چا چې د دة د پلار د وينا تر مخه د دة مور وژلې ده او د خپلو ماماگانو په لاسونو ئې هم ويني، چا چې د چغمټ پلار د دوي د خور وژونکے گڼلو. بيا هم چغمټ لا پرېکړه کړې نه ده، چې د خپل پلار د وينې د پاره د کوم رنگ وينه توي کړي.

“ځيرک خان دلته اوسېږي؟”

د ور په ډېولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په ليدلو نېمشورخان پوښتنې نه اگاهولې غلے شوے و.

“دلته خو به دغه نوم څوک نه اوسېږي.”

“څوک دي؟ دننه ئې راوله!”

هېلن په سماره غږ وکړو او سماره د هغې په خبره مېلمانه دننه بوتلل. انگن کښې ناستې هېلن درې واړو ته وکتل،

“څوک غواړې او څه دي؟”

“دا (نېمشورخان پانوس ته گوته ونيوله) د ځيرک خان تره دے او دا (ميرلوس ته گوته ونيسي)، ځيرک خان د دة ماما دے.”

“دلته څوک ځيرک خان نه اوسېږي.”

“زما سخر وئېل، چې دلته د هغه نوم (هغه خبره کښې سا وځوري) زرکه دے.”

هېلن د خپل ځای نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته وگوري او سترگې ئې په اوبنکو وځليږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتی- يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتی- او کميله ياد وو او چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې. نېمشور، پانوس او ميرلوس ټيټې سترگې ولاړ وو. پانوس خو داسې گڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نه وي، ټوله زمکه د هغه په سر پرته وي.

”زرکه بهر وتلې ده. مېرaban کله کله هغه ځان سره وېاسي، گڼې پخپله خو هغه د دې څلورو دېوالونو څخه وتل نه غواړي.“

”هغوي به کله راستنيرې؟“ (ميرلوس باندې پوهه نه شوم، چې هغه دغلته نه زر وتل غواړي او که د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)

”چې کله د مېرaban زړه و منل.“

”مونږ که ورپسې وځو، نو څنگه به ئې وپېژنو؟“

”زه به درسره لاړه شم“

(دې نه نوره غوره خبره څه کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

”دا خو به نوره غوره شي.“

هېلن مخکښې شوه او نېمشور، پانوس او ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو گامونه د هېلن نه وروستو تلل او هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله....

”زرکه اوس پورې د مابتی- او کميلې نومونه اخلي.“

دا حل هغې وليدل، چې کور کښې د هغې بدرگه کېدلو ته دوي ولې غاړه اېښودلو کښې ځنډ وهله و. اوس چا هم څه نه وئېل. هېلن هم هغوي سره د گامونو بېلتون او غلې بدرگه وساتله. هغه پوهه شوه، چې د خويونو دغه توپير چې د يوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم و؟

د ښار زوږ غلې نه و. دې زوږ کښې د سورليو کړينگا او غرا، په گرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو او خرڅوونکو وېنا، سندرې او نور سم ډېر گڼ غږونه.

ناڅاپه يو لوي گيځ شو او دغه گيځ نور ټول زوږونه ځان کښې ونغښتل. تک تور لوغړن لوگي خواره شول او دغه لوگي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوي. د گيځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوږ د وېرې، ترهې او څړيکې رنگ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وگړي او د څاروي غوښه پېژندل گران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو او د امبولنسونو د راتلو غږونه واورېدلي شول. ژوبلو او مړو ته اوږې ورکړې شوې. کله چې د ماسپڅين په بانگ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بيا وينځلې کېدلې. د مړو پېژندگلو د پاره اولس يوه گڼه گوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم گڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس او ميرلوس اوږه په اوږه گرځېدل. د زرکې او مېرaban لټون منځ ته توپير ورے و.

“دا مېرaban دے او دا” (د هېلن مړۍ او ژبه ونځښتل).

د مېرaban مخ پېژندلې کېدلو او د زرکې مخ ټول سوزېدلې ؤ. زرکه د هغې د بنځونک اغوستن په رنگ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړه کښې کړي رېبې، چې ايا هغه لکه د پرځند کاکا په نېمشور خان خپل زړه ډاډه کولې شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابې پېټې په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنگ او څهرې نه پيرنگۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نه ياد شي او نه پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويگانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله او نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاو تېر شوه. د پېدرگل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نه راوړي. هغه د ملا څاښتونو، شنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانگوگانو ځورندولو، د باباگانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوښيو او د ډانکترو ښونو او دوايانو ته ناست دے. په هغه چې پخپله څه کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خداے.

د ژوند سندرې او ساندي نه غلې کيږي.....

يو غږ بل غږ خوري.....

زېرے د سلگۍ ښکالو ته په خله لاس ږدي.....

پانې اوړي او قلم نه ودرېږي.....

نمريږواته د پېغلي په نکريزو سور شوه لاس ښکاري. مابتۍ خپل پروڼه ځان پسې راکاږي، ميرلوس لاس نه نيولې کور ته

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ودريري او خپله ملا باندې لاس ايښه د ځيرک خان قبر ته وگوري (ميرلوس ورسره ودريري، خو مخ را و نه گرځوي).

هغه په قبر د بلې کرې شوې ديوې تته تته رڼا ويني. د خاورو لاندې مابتي ته نه ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے او که د نورو گڼو خاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخي.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس و.....

د هغه خپلو او پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغه مور او پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبيني پرښتې د هغه سا وړي او حوري او غلمان به جنجيان وي.

کوراد بره کنبی پخلی کولو د پاره کوټه/کوټگی	پخلیخا ۛ
کوراد بره کنبی ناستی د پاره چوپال/خپر	منا
د لرگی پنځه داسې تختې چې هغه یو خپق نه لرې پلنې وي او یوې گوټې نه لرې نری وي. دغه تختو کنبی دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختی ټولو نه بنکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي او یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یو نیم/دوه لوپستې بنکته کلکه کړې شوې وي. د اوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سوري شوي وي او پنځمه وړه تخته دغه سوري کنبی د ضرورت تر مخه بنکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ بڼلو د پاره پکارولې کيږي	کارږه
د نخا (گډا) فعل	نځول
پلوشه/کرن	وړانگه
تادي/زرزر	توندي
په وران اړخ داسې اوډه کېدل چې سا اخستلو کنبی ستونزۛ وي (کله کله خوب کنبی څوک خان ويني، چې منډه وهي او منډه وهلې نه شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستی د پاره پکارولې شوه د ۛ	خپسه کنبیناستل
وارخطا کېدل	اوکرې خايه شول
غلطي	تېر
تصوير	انځور
هغه څلورگوټيز څپوټکے چې کوچيني پکنبی د سيزنی سره تړلے شي	ورنۛ
(دا شينسۛ د ۛ، خود کوچنيو په ژبه ليکلے شوه د ۛ)	شنسنۛ
داسې یو د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوبني کنبی دوه درې گيتی/ کاهي بند شوي وي او په خوځولو د "شن شن" غږ کوي	
ميرگاتي یو ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې څلورو گيتکو/کاهو او یو ټوپ وهونکي پنډوس سره کيږي. د دې لوبې خپلې پوړۛ وي، چې هغې کنبی ايکي، دوکي، ايشارت وي.	ميرگاتۛ

دو کبیانه	نوي/پهغلو تپي اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
توکے	ناگندلے اغوستن/ناگندلې جامې/رښت
لاسیلے	دستانې
چار یگی	گانی کنبې د گورې پور په شگلنهدو راغونډولو د پاره
گاؤنې	پکارولے شي
پاراموخی	گانی کنبې په کړي کنبې پروت پور لړلو د پاره پکارولے شي
کورمه	دا د الوجو یو نوعے دے
کښت	د یو سړي ښخه او واره
خیرک	پتھے
موتراپنه	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
بیاسته	خوارینگری ښخه / بی خونده ښخه
بلورنه	پړے / رسی
موړه	د یو څیز بدل کنبې بل څیز په بدل اخستل
پپلام	اوچت ځاے
سپارښتنه	نخښه / علامت
پربکړه	څه کار چا ته سپارل (خوچې زور پرې راوړے شوے وي)
سره بیزه	فصله
چتے پتے د ناني گنگتسی	دا هم د یوې سړې بیزي/چېلی قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
	د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کنبې کوچنیو ته کیږي
ملازه	د چا ناز وړل
سپکل	سائیکل
وگرے	انسان / فرد
مهرمن	ښخه / کورودانه / تورسړي
تړون	رشته / ربط / خپلوي
تولنه	معاشره
زور	شور / گڼ غوږونه / اوچت غږ
دری	څلور سپره / پنځه کیلو

په چا سود کول پېرزو
 داسې ملاسته چې څوک نهغ پراته وي سټنوسټر
 دائي / په اجرت خدمت کوونکې بنځه نابگنه
 نسل کهول
 بوخت / مشغول اړم
 کپړې / رښت چيرپۍ
 اوبه ډب شوي اوبه يو ژور ځاي کښې راغونډ بدل
 د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق د نمر ختلي مال
 اېمبولېنس / روغتون ته د ناروغو د وړلو ځانگړې لارې. اېمبولېنس
 واړه خپلو کښې دوښې وائي او چې يوله نه ورځي، نو هغه بل نه کلي ورکول
 د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلي و غواړي او هغه ورته بيا د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلي و غواړي او هغه ورته بيا
 وائي، چې پلانکي کلي څوره! پلانکي کلي واخله! وائي، چې پلانکي کلي څوره! پلانکي کلي واخله!
 پخوا وهم باندي اډانه دا يوه عقیده وه، چې که بارانونه به نه د نمر سترگه داغل
 ودرېدل، نو د اور يو لرگي به واخسته شو او انگن کښې د اوبو ودرېدل، نو د اور يو لرگي به واخسته شو او انگن کښې د اوبو
 وړوکي غونډې ډنډ کښې به چې څنگه د نمر سترگه بنکاره وړوکي غونډې ډنډ کښې به چې څنگه د نمر سترگه بنکاره
 کېدله، دغه لرگي کېنودې شو، دې ته به د نمر سترگه داغل کېدله، دغه لرگي کېنودې شو، دې ته به د نمر سترگه داغل
 وبللې کېدل او دا باور به ورسره تړلې شوي و، چې ژرې به وبللې کېدل او دا باور به ورسره تړلې شوي و، چې ژرې به
 ودرېږي ودرېږي
 لکه څنگه چې به پېنځه پاخترېدل د مېلمه د راتگ پېلام و، پېنځه څيرې کول
 دغسې به چې کله ژرې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملگرو وبلل، دغسې به چې کله ژرې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملگرو وبلل،
 چې خپله پېنځه وشلوي/څيرې کړي او دې سره به ئې هم د نمر چې خپله پېنځه وشلوي/څيرې کړي او دې سره به ئې هم د نمر
 سترگه داغلو باور تړلې و (کله کله به ئې کار هم وکړو) سترگه داغلو باور تړلې و (کله کله به ئې کار هم وکړو)
 دا دلته د قېصې د خوند د پاره ليکلي شوي دي. دا ډول هېڅ درې درې! د وړيخ...
 باور پکار نه دے. مونږ باران وړېدل او ودرېدل د ماحولياتي باور پکار نه دے. مونږ باران وړېدل او ودرېدل د ماحولياتي
 او موسمي اثراتو نتيجه گڼو او موسمي اثراتو نتيجه گڼو
 امیدوار / Candidate کانديد
 د لرگي څلور داسې ډکي به واخستلې شول، چې دوه اړخونه به نينگانې
 ئې هوار وو او دوه اړخونه به ئې مورډه. دا څلور واړه به په يولاس ئې هوار وو او دوه اړخونه به ئې مورډه. دا څلور واړه به په يولاس
 کېنې و نيولې شول او بيخي داسې کړنې به راکښلې شوې وې، کېنې و نيولې شول او بيخي داسې کړنې به راکښلې شوې وې،

څنگه چې د زمري لويې د پاره په خاوره راکنډلي کيږي، دا څلور ډکي به د دغه کرنبو منځ کښې وځورځولي شول. که څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوېشتې وئېل، که څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينگانې وئېل، که دوه به پاختر شوې او دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه گوتې وئېل او که درې به پاختر شوې او يوه سمه، نو دې ته به ئې خپق وئېلو. (پاختر = موره بنکته راتلل). لوېشت، دوه گوتې او خپق ښکاره دي، خو نينگانې به داسې و، چې مسواکه گوته او مټه گوته به ئې وځغول (څنگه چې لوېشت د پاره قچه گوته او مسواکه گوته غځيږي) او هغې سره به ئې د څلورگوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ورسېدلو، هغه به بريالې شو. دې کښې دوه دوه ملگري وي. ادې ته کړانچه هم وئيلي شي

ميرگاتي د جينکو لويه ده. څلور واړه کاني او يو ټوپ وهونکې پنډوس پکښې پکارولې کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت....) يولاس په زمکه داسې اينودلې کيږي، چې د مټې گوتې سر او د شاغوتې گوتې (منځ) په زمکه پروت وي او مسواکه گوته په شاغوتې گوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلې کيږي او د هغه ټوپ سره د لويې تر مخه کاني د بل لاس گوتو نه روغه شوې کوټه کښې نښتلي کيږي. که پنډوس دوېم ټوپ ووهي، نو د لويغاړې دغه پېر ووسوزي

پتپتوني کښې يو دواړه سترگو ته څنگل نيولې د دېوال چنې ته يا وني ته مخ کړي او نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پتېدونکي چې کله وگڼي، چې اوس دېوال يا وني ته شا کړې هغوي موندلې نه شي، نو "اېې غږ وکړي. دا ورپسې ورشي. که څوک د وخته خان دغه ځای ته ورسوي، نو هغه بريالې شي او چې کوم گېر شي، نو هغه ته "چوپ شوم" وائي او بيا هغه غل شي، دېوال يا وني ته شا کړي....

چپاتی. چپاتی داسې وي، چې د لاس دوه گوتې (مسواکه او شاغوتی)،
غبرگې کرې شي او لېچه پرې ووهلې شي. دغه چپاتی په شمېر
ورکولې شي

کوتره کوتره داسې وي، چې خولی/تویې واخستلې شي. هغه لږه
اوچته وویشتلې شي او د دغه خولی لاس ته راتللو پورې د غل
سر له خپېره ورکړې شي

ډینگان د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنگل کېښودله، پنځه
واړه گوتې به ئې یو ځای کرې، او د دغه گوتو په نېغو شوو
سرونو به ئې د غل د څنگل او مت منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي واړه دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره وځي او په
دېوالونو او بلیو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې
راکارې. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغاتي وئيلي کېږي.
یوه ډله خپلو ملگرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د
شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یو
بل شلغاتي وشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالی.
شوه

کوډگی دا خو به وړې وړې خاؤرینې کوډگی. خاؤرو یا ختو نه روغې
شوي. واړه هلکان به سړي شول او وړې جلکې به ښځې شوې
او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا
په یو ډول د راتلونکي ژوند د کوډمې روزنې د پاره عملي
ښوونځای ؤ.

د گودا گودی واده دا لوبه به وړو جینکو کوله. ښځکه به کلابوخي ته ودېدله او
دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده سترې او خواشین
د اپیمانو باغ وائي چې څو اپیمیان وو. یو اپیمي پکښې ووي، چې دې
مخامخ ډاگه کښې د شلتاتو باغ کرو. یو اپیمي ووي، چې
هسي نه بیا ترې د گلي کاکا څو شلتان شوکوي. بل ووي،
چې گلي پکښې مونږ سره گود کړې دے، چې څو به ئې
شلتان شوکوي. درېم راؤدانگل او ئې وي، زاره دې پکښې

<p>زموڼې شنه شي او شلتالان دې د گلي خوځې شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډېوو. دوي ورغلل او د گلي خوځې ئې ووهه.</p> <p>دا هم يوه لويه وه، چې پير، باچا، وزير او غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکويکوسرسيندکو) غونډې د دې هم يو منتر/وبنا وه، چې هغه به داسې وه! اړنگ - دوړنگ - سپارا - اټنگ - انار - بگور - پير - وزير - باچا!</p> <p>بدک بنځونک / هېچرا</p> <p>مېرaban گرو (د يو څپر لاندې اوسېدونکي بدکان خان له يو مېرaban وټاکي. مېرaban د دغه بنځونکو پاملرنه او ساتنه پخپل سر واخلي. بنځونک د خپل مېرaban سره د خپل مور پلار نه زياته مينه کوي) د دې مينې يو مخ داسې بنکاري، چې خپل مور پلار دغه بنځونکو نه څنډه وکړي، خو مېرaban ئې خپل کړي.</p> <p>چوک گرځونه</p> <p>وضاحت سپيناو</p> <p>قيمت / قدر ارزښت</p> <p>د وېرېدونکي زړه څښتن ايرزې</p> <p>سؤ کښې: څه گټې ته ډېره ساه رانېکل سؤ کښې: په څه گټه د زړه سود کېدل سؤ او سور کښې</p> <p>بدن ځاندره</p> <p>مېرگي چې انگرېزي کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يو مېرگي چې انگرېزي کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يو داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککړۍ کښې يو رگ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککړۍ کښې يو رگ وځنښلي او دغه رگ ځنښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځامه ودرېږي. دغه رنځور خپل خان او خپل زور باندي نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي</p> <p>توان شوے نشه کښې خپل توان او توازن بېلونکے</p> <p>څرک څرخه / پېلام</p> <p>ترېدلي وېرېدلي</p> <p>پېژند شناختي کارډ / Identity Card</p> <p>ناوياته زړه ته ډېر نژدې / اکلوتا</p>
--

سپوهنه	نفسیات
جیخ	جام د اوبو خښکلو لوښی / خینگرے
رغوے	د لاس تلے
لپري! دوه دې خري	دا هم يوه لويه ده. دا لويه راتلونکي کښې هم په خسني پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لويه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يو ملگرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي او د ښي لاس د گوتو نه يوه نخښه روغه کړي او هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوهمې ډلې يو ملگرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځگړي په غږ (لپري: دواړه ډلو غږي چمتو شي او دوه دې خري: سره خپلې نخښې راوړلي) د دواړه ډلو دغه ملگري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکي ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس مټه گوته ښهغه نيولې او نورې گوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور گوتې راغونډول او مسواکه گوته ښهغه نيول د غشي او نورې درې گوتې راغونډ ساتل او مسواکه او شاغوتۍ گوته ښهغه نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي او قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي او ټوپک نه غشۍ تکړه وي
خپوتکے	د رښت څلورگوتيزه ټوټه / دسترخوان
چرچقې	پرقي / خوشالي خرگندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېره دورولي شي
گا-ما-پا-دا	دا بهيرمي راگ دے. چې لوگري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنگ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنگ
پاررېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يو دونه باندي نه پوهېدلو، نو بل به ترې خواب اخستلو د پاره ووي، چې پلانکے کله واخله/خوره
ويرندک	ډېر وېرېدونکے

موند	جرړه / خېله
تورزړه	بدنیت
پرځمن	چې کلک نه وي / خپلو روایتونو او کلتور نه په شاتلونکې
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل او بلې سیمې کېنې مېشته کېدونکې (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو او کراچۍ کېنې مېشته شوي دي. زموږ په اند دغه اوس مهاجر نه پاکستانی دي. په کراچۍ کېنې د دوي زیاتره تریخوالې د پښتنو سره وي او د دې په شا هغه پلیمت سیاست دے، کوم چې پاکستان کېنې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کرے شوے دے. لکه کراچۍ کېنې چې په لکونو پښتانه اوسیدي او هغوي ته د کراچۍ د پېژند نه ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یو بل ته درناوے وړي. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیمت سیاست کوونکو ملاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبه کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کېنې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنگه چې قبصه کېنې مېرaban پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لازي هم شته. د بېلگې په توگه په سوتلی. باندې غېڼ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرې کړي. دغسې ځانگړې پوښۍ هم دي، چې هغه په سړي وځورلې شي، نو د هغه بیا نه لکیرې او نه د وړو د زېږولو توان لري.
بوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنگلونه او د پښو کونډۍ. په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توگه باندې د یو غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټی. (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	اېکسلرېټر (accelerator)
ایاتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وښود (لهجه)،

کنڀي ليکله شوه)

زيره ساړي زير رنگ ساړهي (اغوستن چي هندواني بنځي نې اغوندي او دغه سيمو کنڀي پاتې شوې مسلمانې تورسري نې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ بنکالو/د خوځښت غوړيز پېلام

شيووا په هندو مذهب کېنې دا نوم "اردھنارېشوارا" (آردنارېشوارا)، وبلې کيږي. د دۀ د ځاندرې بنې اړخ د سري او کين اړخ د بنځو غونډې وي. "ويد" کېنې د وگړي درې خويونه وړاندې شوي دي او په "پرونونو" کېنې د موسيقۍ او نڅا درې اړخونو کېنې يو "اپسرا" (بنځه)، يو "گندروا" (سرې) او يو "کېنار" (منځگړې) دے. دغسې په "کاماسترا" کېنې هم په دې لړ کېنې خبرې شوي دي او دې کېنې "پوم پړکنري" (سري)، "سټري پړکنري" (بنځې) او "تيريتيا پړکنري" (منځگړي/بنځونک) د پاره پکارولې شوه دے

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولني واکونه لاس کېنې اخستل)،

بريد حمله کول

ډيوسکۍ پېړه/ مونږ زياتره هغه چا د پاره ډيوسکۍ/ ډيوسکۍ نوم پکاروو، چې هغه پېر او پوست وي او بيا په ځانگړې توگه چې غمبوري نې غټ وي

خوردده خورده خو ځانگړې خبره هغه وخت شي، کله چې څه مالگه يا بل څه د زيارت يا داسې بل مخوړيز ځاي نه واخستلې شي/د خورلو توکي

کنډم کنډم/نيمه خوا

په گېډۍ لؤ د غنمو رېبلو کېنې داسې وښي، چې که کروندگر يا بل يو وگړې په پردي کښت کېنې لؤ کوي، نو هغه د پاره شمېر وټاکلې شي. په شمېر د زياتې گېډۍ بوس او دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/چا ته سپک کتل

شونډه شنه کېدل د ځلميتوب په بؤړۍ پښه ايبښودل/ برېت ټوکېدل

پنگه	خزانہ / توبنہ
اغوستن	لباس / جامی / گندلے رینت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولاملأ لخوا مولانا عبدالرحمان د پارہ پکارولے شوے دے. "عدو" دینمن ته وائي. یو ملا پورې تړلې نه ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه ځنډه باید وښي، کوم چې د یو وگړي زړه توروي
تماس	اړیکه / رابطہ
روزنه	پالنه / پرورش
گرځنده	موبائېل فون
(د گرځنده) تڼۍ	د گرځنده (موبائېل) بڼې
بجازي	نا گندلې ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې گوتيز بهرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتيا پال
شتون	وجود (لړل) / پېژندگلو
تويير	فرق
سينگلے	جيخ / جام / د اوبو څښکلو لوبڼے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

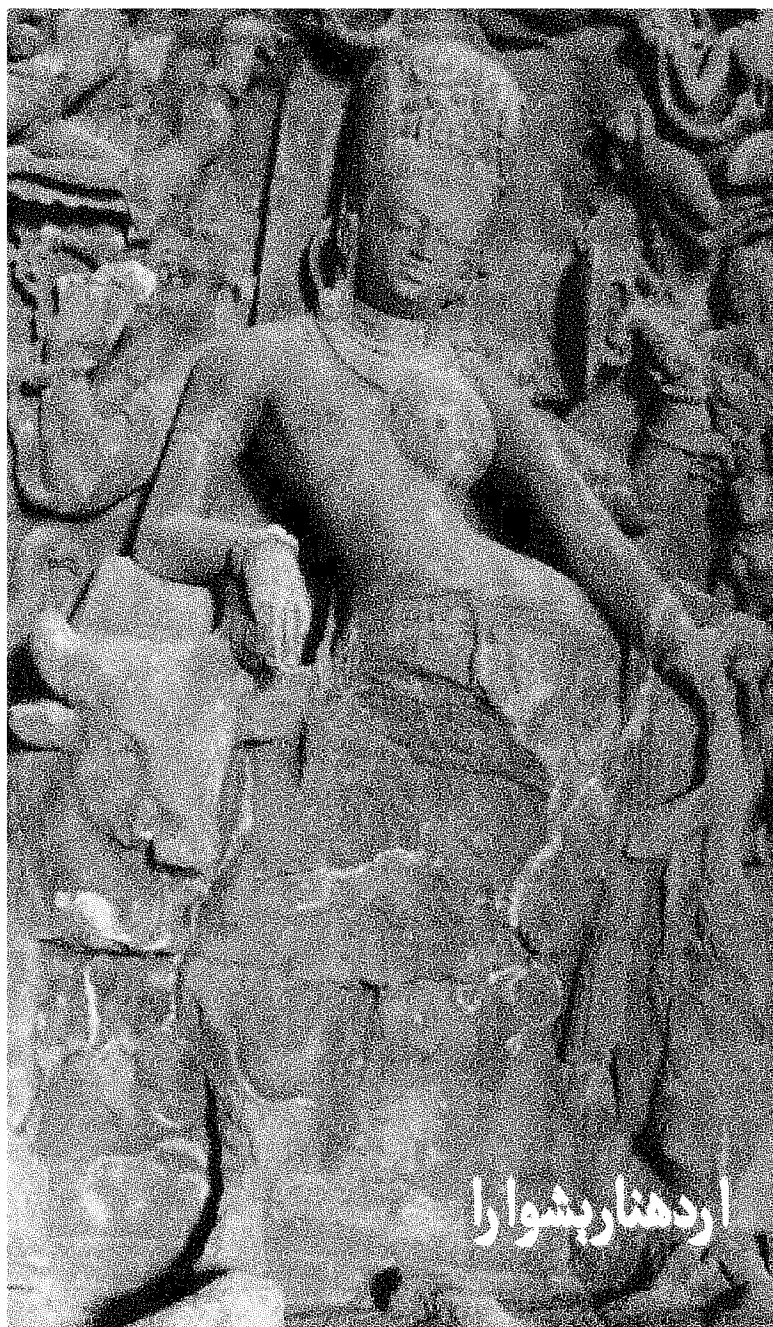
د کردارونو نومونه (وئېنډود)

QAMRO	قمرو
KHKOLEY	بنکلی
NAAMOOS KHAN	ناموس خان
MEERGAATEY	میرگاتے
MAABATAI	مابتی
QADOOS KHAN	قدوس خان
PAANOOS KHAN	پانوس خان
FIRDOS KHAN	فردوس خان
BALQEES	بلقیس
GOLAI	گلی
NAMEYR GUL	نمبرگل
KHOOBAANA	خوبانه
JAALOOS KHAN	جالوس خان
CHAGHMAT	چغمت
PEGHLA	پېغله
MARR SAPANA	مړخپنه
MASHKAI	مشکی
MATAWAR	متور
ZAAMOORA ABAI	خاموره ابی
KAMEELA	کمیله
RAAPOGAI	راپوږی
MOONDAR	موندړ
SAMDOORA	څمدوره
ZEERAK KHAN	څیرک خان
KAakwaAN	کاکوان
MOOSKAI	موسکی

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	خیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مېترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونپجره
SEDGULEY	سېدگلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سېدامیر کاکا
GULEESHAAN	گلېشان
MEERZAADGAI	میرزادگی
DOOLA MOOLA	دولامُلا
JAMAALAY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شېرون
BANDAAREY	بنڊارے
GULBAACHAA KAKA	گلباچاکاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسیحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشرہ
NEEMAKAI	نیمکی
NAKOORA	نکورہ
MADOOBAALA	مدھوبالا
MEENAA KUMAARI	مینہ کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینہ پیرزادہ
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاتیل

MERABAAN	مہرابان
MADOSH	مدھوش
METAR KHAN	مہتر خان
BAHRAAM	بہرام
ZARKA	زرکہ
SAMEETA	سمیتا
TAAJO	تاجو
GULPARDAAZ KHAN	گل پرداز خان
GUL PARI	گل پری
MEERLOS	میرلوس
SHEMEEN	شمین
ROSHNI	روشنی
RAANI	رانی
SAROOD KHAN	سرود خان
POSJEERSHAA	پوسجہر شا
HONEY	ہنی
AARA	آرا
KOSHELYA	کوشیلیا
MANEER BABA	منیر بابا
POJOON BABA	پوجون بابا
KOSTAAN OSTAAZ	کوستان استاذ
TAAZANOR BABA	تازہ نور بابا
PAAYODEEN BABA	پایودین بابا
SHAKOOR OSTAAZ	شکور استاذ
SAABIQ SEB	سابق صہب
SEBWALI BABA	سہدولی بابا
SLAAHODEEN KAKA	صلاح الدین کاکا
AZIZ KAKA	عزیز کاکا

HELAN	هېلن
NENAA	نېنا
NEMAT	نېمت
TEKAARAA	تېکارا
PEDAR GUL	پېدرگل
TENTEES JAAN	تېنتیس جان
AYATOLLA	ایاتولا
BAAJAWARR KHAN	باجور خان
GOLEY	گولے
PEROSHA	پېروشا
JAAMNOOR	جامنور
ZEBUNNISAA	زېب النساء
NEMSHOR KHAN	نېمشور خان
SAMAARA	سمااره

اردھناریشوارا

حیات روغانے

Roqayyatu Roghani must be shut up with his
"Waahiyaat" considered writings at once,
because he has committed to born a lot
before his time and now bringing some
nonsense things from future to our times.
The best solution I see for a compromised
prosperity is to freeze all his creations and
then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره بنخه او هر سري كبنې دننه يو ښنځك
پت دی. دغه ښنځك د وپرې نه زېرېري.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شو كول
غواړي..... ما په انا د كركې وينزه كوي. خو
زه نه وېرېرم.

زه مينه د كركې نه بريالی كڼم.....

زه هيله د اندېښنې نه زوروره كڼم.....

زه به مرم. خو ويارېرم به. زما جنازه كبنې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مري ژاري.
زما مور او پلار به هغه ډولې ته لاره كبنې
هركلي د پاره ولاړ وي. كومه ډولې كبنې
چې به نيازبينې پرېستې زما ساه وري او
حوري او غلمان به جنجيان وي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**